PRENTICE MULTORD

ÎN ZAREA NEMURIRII

MOTTO:

Moarte! Unde îţi este veninul?
Iadule! Unde îţi este biruinţa?

TRADUCERE DE
ALEXANDRU E. RUSU-BAHMUT

1 9 4 7

Prefaţa traducătorului

Autorul acestei cărţi este american. Numele lui e Prentice Mulford. S-a născut la 5 aprilie 1834 şi a murit la 27 mai 1891, în barca sa cu pânze.

În clipa morţii, nu era nimeni cu el, decât liniştea apei, seninătatea cerului. E totuşi evident, că Prentice Mulford a trecut în cealaltă viaţă, fără cea mai mică suferinţă.

A fost găsit mort, culcat pe patul lui improvizat, învelit în plapumă, legănat de valuri. Pânzele bărcii erau strânse, şi totul în jurul lui se afla în deplină ordine. Prentice Mulford dormea. Natura împărtăşea moartea lui, aducându-i ca ultim omagiu, o tăcere de mormânt. Marea era mai calmă ca niciodată.

Pe chipul lui Prentice Mulford, nici cea mai uşoară urmă de suferinţă. Niciun semn că s-ar fi agitat. Nimic care să dovedească o durere sau o iritaţie în ultimele lui

clipe.

Cineva a spus: „Dacă Prentice Mulford şi-ar fi putut alege felul de a muri, atunci fără îndoială, ar fi ales anume pe acesta”.

Sir Galahad, în prefaţa lucrării de faţă, spune: „Prentice Mulford a murit pentru ultima dată şi, desigur, din greşeală”.

Eu îndrăznesc să nu fiu de părerea că „a murit din greşeală” şi nici de aceea că „ar fi murit pentru ultima dată”.

Interpretez moartea lui, ca o trecere voită, totuşi neprecugetată, în altă viaţă şi iată cum.

Mulford îşi făcea probabil în acea zi, obişnuitul exerciţiu de a veni în contact direct cu „Izvorul Vieţii Veşnice” şi cu „Conştiinţa Infinită”, de care vorbeşte în toate lucrările sale, atât de insistent şi cu atâta convingere.

Eu, şi toţi acei care se ocupă cu aceste ştiinţe, ori au citit despre ele, ştiu că, pentru a veni în contact direct cu „Infinitul”, e necesară o concentrare de mare intensitate. Ajuns la această concentrare perfectă, eşti stăpânul forţelor care îţi permit dedublarea astralului, în mod absolut conştient. Dedublarea conştientă, ne îngăduie călătorii fulgerătoare, nu numai pe planetă ori în lumea noastră, ci şi pe alte planete, în alte lumi sau, mai bine zis, în Planurile Superioare ale Existenţei noastre Spirituale – unde viaţa şi moartea nu se deosebesc.

Dedublându-se, deci, în Astral, Mulford (în acea zi a „morţii” sale fizice) şi-a îngăduit probabil, cu totul conştient, o călătorie în planurile Superioare ale Existenţei Spirituale.

Venind în contact direct cu aceste Planuri, prin intermediul „firului” astral care leagă trupul fizic de cel astral dedublat. Mulford s-a încărcat poate, până la maximum, de acele senzaţii Divine, numite extaze, care umplu nu numai spiritul, dar şi trupul fizic cu o bucurie dumnezeiască, de nedescris.

Această încărcare, se făcea prin acelaşi „cablu”

astral care-l unea pe el cu trupul astral dedublat.

E foarte probabil, că extazul lui Mulford a fost atât de puternic, încât i-a fost peste putinţă, să reziste tentaţiei de a nu rămâne acolo unde se dusese în astral. Atinsese desigur, unul din Planurile Existenţei Superioare, se contopise cu acea „Conştiinţă Infinită", căreia i se ruga cu atâta încredere, învăţând şi pe alţii să se roage, deci scopul lui era atins, de ce s-ar mai fi întors pe pământ?

Deci, Prentice Mulford n-a „murit". El nu putea să moară. Prentice Mulford a urât moartea trupească şi nu putea să-i cadă jertfă ca orice muritor de rând. El, care era convins că prinsese firul „Vieţii Veşnice", el, care bănuia că poseda secretul tinereţii eterne, el, care profetiza o lume nouă, nemuritoare şi care scria, încercând să-i convingă şi pe alţii de ceea ce el descoperise, nu putea fi bolnav, îngenuncheat de viaţă, înfrânt.

Trecerea lui în altă viaţă a fost senină, ca şi opera lui.

El şi-a dat bine seama, că n-ar fi putut de „data aceasta" să trăiască cât ar fi dorit, totuşi, nu se lăsă pradă morţii, pe care o nega cu toate fibrele sufletului şi trupului său şi, găsindu-se între ciocan şi nicovală, realiză cea mai ingenioasă scăpare.

A hotărât să se ducă la Dumnezeu, fără să îngăduie vieţii a-i chinui trupul în convulsiile morţii, fără să se lase cuprins de îmbrăţişarea ei hâdă şi rece. A trecut de pe pământ în altă sferă, ocolindu-şi cel mai mare duşman al lui, „moartea".

Şi astfel, s-a ridicat Prentice Mulford pe un Plan Superior al Existenţei Spirituale, ducând cu el toate senzaţiile şi simţămintele lui, trase din învelişul de carne şi oase, întocmai gândurilor frumoase dintr-o carte veche. Ajuns acolo, fericit, Mulford, probabil tot conştient, a rupt „cablul" astral care-l lega de trup, de aceea chipul lui a rămas senin şi liniştit, zâmbind morţii, care nu şi-a putut dovedi adevărata ei tărie.

Se poate spune, deci, că Mulford a trecut în altă lume, fără să moară.

În această carte a lui, pe care sunt fericit că am

putut-o traduce, el ne dă sfaturi, învăţându-ne ce anume trebuie să facem pentru a menţine în trupul nostru viaţa, atât cât vom dori, sau în orice caz, cât mai mult posibil. Ne mai spune, cum să procedăm ca să nu fie cuprinsă viaţa noastră eternă, de istovitoarea boală a bătrâneţii.

Însuşindu-ne aceste învăţături, el e convins că vom putea, atunci când vom dori, să părăsim această planetă, fără să trecem prin iadul urâcioasei şi dispreţuitoarei morţi.

Trebuie să recunoaştem că, a trece „dincolo”, fără a primi sărutul morţii, e desigur foarte mult.

Traducătorul acestei cărţi, a simţit odată atingerea hâdă a morţii. Era într-o clipă amiază. Perfect sănătos, mă lungisem pe pat, spre a mă odihni. Nu-mi dau seama de ce şi cum, mi-am simţit trupul cuprins dintr-odată, de o zguduire puternică – moartea.

A fost o senzaţie înspăimântătoare, parcă eram pe scaunul electric. Moartea o simţeam inevitabilă. Am sărit brusc din pat, am ieşit afară din casă, pentru a simţi binefacerea aerului; totuşi, până seara târziu nu mi-am putut linişti trupul – care continua să tremure înspăimântat – şi nici sufletul, care simţise tăria şi spaima morţii în toată plinătatea ei.

De atunci, o urăsc, caut mijloace şi căi s-o ocolesc, să lupt împotriva ei, pentru ca niciodată, să nu se mai atingă de mine, niciodată să nu-i mai simt blestemata ei îmbrăţişare.

Gândeam că dacă viaţa, cu toate plăcerile ei, cu toate bucuriile reale, te duce la un deznodământ atât de înspăimântător, atunci ea nu mai merită să fie trăită.

Moartea pentru om, e cel mai mare rău, cea mai cumplită nenorocire, în contra căreia luptă toată viaţa; iar frica de moarte, simţământul de repulsie faţă de ea, precum şi instinctul de conservare, sunt cele care stimulează viaţa.

Eu am acest stimulent şi de aceea am tradus această carte, pentru ca cei care o vor citi, să se pătrundă de frumuseţea şi bucuria „vieţii eterne”, precum şi de

necesitatea de a „ocoli” moartea – căci acea moarte hâdă şi rece, bolnavă şi aspră, pe care o cunoaştem noi, e încă mai urâtă decât „moartea”.

Prentice Mulford a scris numai două cărţi în viaţa lui – dar se poate spune că a găsit „Esenţa şi firul vieţii”. Sfaturile lui sunt ca agheasma sfinţită şi fiecare trebuie să ne împărtăşim cu ele.

Prima lui carte este intitulată „Forţele voastre interne şi mijloacele pentru dezvoltarea şi întrebuinţarea lor”, iar a doua este „În zarea nemuririi”, care a văzut lumina tiparului mulţi ani în urmă, în Philadelphia, în şase volume mici, în 12 compunând „Biblioteca Crucii Albe”.

Această lucrare, tradusă de mine, mai tratează şi nenumărate manifestări a energiilor mentale şi spirituale.

Eu o găsesc necesară în palatul regilor, în casa bogatului, căruia nu întotdeauna bogăţia îi aduce şi fericire, precum şi în coliba săracului, a muncitorului, care năzuieşte către mai bune condiţii de viaţă, către o perfecţionare spirituală.

Mulford, ca şi alţi mari gânditori ai omenirii, ne învaţă, că Providenţa e în noi şi nu în afara noastră. Natura nu ne poate domina, dacă voinţa noastră este mai puternică, ba dimpotrivă, se supune nouă, impulsurilor noastre lăuntrice. Ea lucrează mână în mână cu noi. Fără ea, opera noastră de regenerare, de perfecţionare nu s-ar realiza. Totuşi, noi suntem făuritorii sorţii noastre. Destinul stă în sufletul nostru. Gândul făureşte, iar noi, cu ajutorul naturii, transformăm gândul în faptă reală şi astfel, ne realizăm viaţa, destinul.

Gândul – este materie. Mulford ne învaţă cum şi ce să gândim, ca să ne închegăm o viaţă cinstită, liniştită, îmbelşugată, cum să facem ca roata norocului să se învârtească în folosul nostru, pentru realizarea destinului nostru.

Mulford nu poate admite că fericirea, bunăstarea, într-un cuvânt soarta noastră, să fie împlinită în dauna altor oameni.

Fiecare caută să-şi dibuie şi să-şi găsească calea,

după aptitudinile lui, pe care, dacă nu le cunoaştem deplin, le bănuim şi deci, avem datoria să le dezvoltăm.

Fiecărui om, i se dă cât poate cere mentalmente, de aceea, trebuie să-şi sporească şi să împuternicească tăria gândului, voinţa şi credinţa lui. Această lege acţionează atât pe plan material, cât şi psihic.

Starea materială şi socială a fiecărui om cinstit, depinde de puterea gândurilor lui. Tot de ele depind fericirea şi mizeria, sănătatea şi boala.

Tinereţea şi bătrâneţea nu au nimic comun cu numărul anilor. Traducătorul, şi, bănuiesc că mulţi din dumneavoastră, aţi văzut ca şi mine, un bătrân numai de 22 de ani şi o tânără având respectabila vârstă – aproape Matusalemică – de 86 de ani. Sunt poate „fenomene”, totuşi, oricine le întâlneşte în viaţă; şi ele certifică teoria, că omul are vârsta glandelor, a forţei lui spirituale, a puţinţii de a sorbi cât mai intens din minunata „prana” a naturii. Prentice Mulford de altfel, în această carte, ne dezvăluie secretul de a deveni şi noi „fenomene”.

Lucrarea lui a fost tradusă în toate limbile pământului.

Când am început s-o traduc în limba română, cineva mi-a spus: „Vă trudiţi degeaba. La noi în ţară, lumea nu se interesează îndeajuns de dezvoltarea morală sau spirituală, iar românii sunt convinşi că, pentru a deveni bogaţi, le trebuie nu cinste şi tărie sufletească, ci dimpotrivă, agerime în afaceri pentru a le reuşi chiar şi cele mai oneroase combinaţiuni.

Eu nu pot crede acest lucru. Ştiu şi sunt convins că fericirea nu se obţine nici prin combinaţiuni oneroase, nici prin afaceri propriu-zise, căci ea nu e sinonima bogăţiei. Mai ştiu că aici în ţara noastră, unde e atâta îngăduinţă şi bunătate, nu se poate să nu fie şi suflete cinstite şi curate, care vor înţelege şi-şi vor însuşi învăţăturile acestei minunate cărţi.

Eu am văzut ades cea mai adevărată şi frumoasă iubire între soţi, care se înveleau în propriile lor paltoane şi mare plictiseală, acolo unde se acopereau cu plapumă de

mătase.

Cuvântul „fericire” e într-adevăr foarte elastic. Pentru unii, e atinsă atunci când au consumat un dejun copios, pentru alţii, când au câştigat câteva milioane, indiferent cu preţul cărora şi câtor înşelăciuni, pentru cei puţini, adevărata fericire este însă, a se realiza pe sine însuşi, a lua contact cu „Conştiinţa Infinită”, adică cu binele, cu frumosul, cu puterea Adevărului.

Nu trebuie să râvnim la „pierzături”, ci la esenţa fericirii.

Dacă nu faci şi nici nu doreşti nimănui rău şi tinzi să te ridici în sfere superioare, ca să poţi atinge perfecţiunea supremă, adică Dumnezeu, nu te poţi considera un suflet fericit? Iată către ce trebuie să ne îndreptăm tăria gândului, voinţa şi credinţa noastră.

Prentice Mulford e acela care ne dă o cheie de aur, cu care să putem deschide poarta fericirii şi eu simt că mi-am făcut o datorie sfântă, traducându-i gândurile în limba noastră.

Ţin să aduc cele mai frumoase mulţumiri doamnei dr. Daniela Purcărea-Niculescu, pentru ajutorul ce mi l-a dat, corectând această lucrare şi încercând să dea cuvintelor traduse de mine, o formă cât mai potrivită spiritului limbii.

Alexandru E. Russu-Bahmut, 1947.

Prefaţă

Cei mai destoinici dintre americani au încetat să mai moară. După părerea lor, această regretabilă şi neplăcută obişnuinţă, ce-ţi răpeşte timpul, este bună doar europenilor înapoiaţi, iar ei, americanii, au făcut grevă, s-au organizat în breasla „nu vor să moară”, categoric nu mai vor să-şi însuşească o asemenea obişnuinţă!

În această nouă mişcare, zeloşi, se asociază şi creştini evlavioşi şi destoinici teosofi cărora, cotizaţiile lor de membri, le garantează un milion de reîncarnări. Propunerea este foarte avantajoasă. La o parte moarte şi atestatul bătrâneţii! În viitor vor trece pe treapta înaltă a

vieţuirii fără spaimă şi fără fiori.

Afară de aceasta, timpul este bani, chiar şi în ceea ce priveşte reîncarnările. În general, n-ar fi oare mai sigur – chiar de acum – a păstra şi transporta cu sine conştiinţa? De ce oare să înveţi de fiecare dată „abecedarul de la început" ca să afli care pastă de dinţi este mai bună şi cum trebuie spălate flanelele? În adevăr, este prea banal!

În felul acesta, multe fapte vorbesc pentru ruperea definitivă cu moartea. În cursul ultimilor 20 de ani, în America s-a creat o adevărată societate a nemuririi, care ameninţă soarta banditeşte, iar în loc de „banii ori viaţa", cere cu îndrăzneală şi una şi alta!

Mijloacele, denumirile şi metodele noii căi sunt diferite.

Adversarii revolverului, anunţă urmaşilor fideli, în ce fel, prin puterea privirii, să-şi hipnotizeze tovarăşul de afaceri şi să-i paralizeze aptitudinea de îmbogăţire; ei învaţă totodată cum să se folosească de această forţă care, îndreptată în interiorul organismului, poate să renască la infinit celulele corpului. Misticii digestici, după punctul lor de vedere, caută mijloace de a obţine partea ce li se cuvine în viaţa veşnică, cu ajutorul sucului gastric. Un şir întreg de secte îşi potriveşte patul în direcţia meridianului magnetic, pentru captarea fluidelor terestre. Sunt şi dintre aceia, care poartă tălpi de sticlă pentru izolare şi afară de aceasta, îşi permit a se încărca cu electricitate, de două ori pe săptămână, ca şi buteliile de Layda. Mulţi stau şi ziua şi noaptea în curent, absorbind „prana" eterică. Alţii se pun într-o stare de completă pasivitate, pentru ca, asemenea unui gazometru, să se umple cu gânduri şi simţiri pe care nimeni nu le-a emis. Chiar şi Ştiinţa Creştină (Christian Science) face ce poate. Pe adepţii mai puţin dotaţi ai cunoscutei Miss Addy, nimic nu-i costă rugăciunile de câte 10 – 12 cai putere!

Zilnic apar noi elixire de viaţă. Mereu se nasc tot mai multe secte religioase – minţile nu se pot linişti deloc.

O tâmpenie oţelită cu ignoranţă, înflăcărează sufletele.

Şi cu toate acestea, toţi sunt uniţi între ei, cu Inginerul panteist comun. Dumnezeu este prezentat ca o maşină dinamică, având putere nesfârşită. Trebuie numai ca, prin rugăciune, sau printr-o altă curea de transmisie, să intri în contact cu această veşnică maşină şi atunci, mica pompă „EU” rămâne în acţiune eternă.

Adesea, o credinţă copilărească, necriticată de alţii – la prima vedere, plină de viaţă şi strălucire – serveşte ca bază acestei mişcări a religiei poporului creator.

Intenţia bună a europeanului, este prea educată pentru aceasta.

El crede numai într-o înaltă autoritate – a rangului de doctor – năzuieşte către ea şi continuă a crede numai în ea. Iată unica şi repetată minune, a acestei epoci josnice!

Cada, azi mană cerească, niciun om cult nu s-ar atinge de ea, dacă n-ar fi anexat un certificat medical, semnat, cel puţin de către patru profesori eminenţi, ce i-ar garanta prin aceasta o nevătămare sigură!

O, frică inutilă!

Popoarele, cu veacurile înnămolite în cultură, nu primesc mana cerească; izvoarele directe au secat în ele.

Cultura ar trebui să cuprindă în ea cunoaşterea unei înălţări pe aripi mai vânjoase decât cele ale experienţelor existente şi decât rezultatul obţinut de ştiinţe.

Dar aceasta este privilegiul numai al puţinilor aleşi. Cei mai mulţi, se înnămolesc în ştiinţa că în spărtura unui gheţar, de unde nu mai văd stelele strălucitoare; această spărtură, în diferite epoci corespunzătoare, se numeş-te înţelepciunea mondială a lui Aristotel, învăţătura părinţilor bisericii, sau dogmele civilizatorilor.

Dacă la un popor cu o dotaţie înaltă şi un instinct primitiv se formează aspiraţia către metafizică, ar trebui să cuprindă în ea, o mai înaltă cunoaştere de sine. Omul ce posedă o acuitate accentuată, ar trebui să ia în consideraţie această înclinaţie. Oricât de imperfectă, stângace şi primitivă s-ar manifesta o asemenea mişcare, în ea, totuşi, arde cu flacără, în ritm veşnic, tendinţa chinuitoare către dumnezeire. Această tânguire, acest

geamăt după noi experienţe, este izvorât din noile simţuri interne. Curajul unor dorinţe îşi croieşte calea către alte posibilităţi.

În misticism, există forme, pe care le-am putea denumi „heliotropismul” omului. Analog felului cum descoperim legile heliotropiei, după curbările plantelor care cresc în obscuritate şi nu la soare, aşa şi aici, adesea, după dislocaţiile ciudate şi rătăcirile cercetătorului, noi găsim drumul către Adevăr.

În centrul fiecărui liber arbitru metafizic se află acel om, în care se concentrează tendinţa pasionată a unei întregi epoci şi se exprimă, într-o formă impunătoare, cristalină, înainte ca această tendinţă să devină grosolană, înainte de a seca, înainte de a se împotmoli. Aşa şi în America, furtuna a fost dezlănţuită de un singur om. Din păcate, valurile eterice – cum se întâmplă uneori – au nimerit în materia grosolană şi acest unic om, a fost amestecat în vârtejul şarlatanismului.

Numele lui era Prentice Mulford şi era ziarist.

Acest sfânt, plin de energie – full of go – trecut prin oţelirea lui Iohan F. Ieizen, era ca un marinar înotând în oceanele spirituale, pătrunzând în cosmosul psihic, cu aceiaşi privire de şoim, cu care Ieizen vedea totul pe pământ. Înţelepciunea lui creşte ca şi un tufăr sălbatic în flăcări. Nicio cunoştinţă nu este împrumutată de el din mâna a doua.

Puterea lui sihastrică, cu sinceritate, s-a transformat pentru el într-un buzdugan magic, care duce către izvorul viu al vieţii interne. El pleacă în pelerinaj în propriul său „EU”, descoperă şi cucereşte lumi noi. Fiecare fibră a lui devine o fiinţă conştientă, în fiecare nod al sistemului lui nervos se ivesc centre conştiente şi fiecare din aceste noduri, devin îndrumătoare fosforescente în calea ce duce către bucuria de viaţă!

Îmbătat de acest farmec, el îi cheamă pe toţi pe această cale.

Îmi place a mi-l imagina, sub cerul Californian. Stă întins, picioarele lui se sprijină de tulpina unui copac

gigantic. Şi astfel, îşi strigă vestea sa monoton şi cordial, ca şi mierla, care cântă lent şi melodios în ziua însorită.

El se apucă să scrie articole mici sub o stranie denumire: „Biserica”, „Înalta artă a uitării”, „Cultul îmbrăcămintei”, „Ce înseamnă darurile sufleteşti”, „Rugăciunea de masă sau ştiinţa despre mâncare”, „Căsătoria şi învierea”, „Unde călătorim noi în timpul somnului”, „Exilul, dizgraţia sau legile varietăţii”, „Destinarea camerei”, „Doctorul interior”, „Cum se recepţionează gânduri noi”, „Nemurirea fizică”, şi aşa mai departe.

Fiecare cuvânt al lui este încărcat cu un curent de putere etică, ce izvorăşte din intuiţia unei forţe incomensurabile şi gingaşe. Se repetă mereu acelaşi refren stăruitor: gândurile sunt obiecte, ele sunt tot atât de reale ca şi apa, cerul, metalul, ele acţionează înăuntrul şi în afara corpului, trec la alţii din apropiere sau din depărtare. Suntem în stare de veghe sau de somn; gândurile construiesc şi dărâmă corpul nostru încontinuu şi în aceasta constă puterea noastră adevărată. Tot ceea ce noi dorim clar şi neîncetat – ne aparţine nouă – iar fiecare îndoială şi ezitare distruge cristalurile realităţii care încep să se formeze în jurul nostru, din emanaţiile gândirii noastre. Izvorul tinereţii veşnice a sufletului şi a corpului, curge din dispoziţia spirituală – the seren mood – galvanism; omul care poate să-şi păstreze o asemenea stare în inima sa, acel om domină viaţa.

Pentru Pretince Mulford, realitatea este numai imaginaţia limitaţiei curentului unei mai spaţioase vieţuiri – un simplu component auxiliar, analog cu abscisele şi ordonatele din geometria analitică; când curbura întâmplării taie abscisa – ea se numeşte realitate, în caz contrariu – gând; curbura în sine, este neîntreruptă, nu este separaţie între aceste două manifestaţii, care reciproc par legate prin cauză şi consecinţă şi, neîntre-rupt, trec una la alta. „Experienţele” lui Mulford ne învaţă a le trece una în alta, fără oboseală, după propriul arbitru.

Viaţa, în imensitatea sa, are legi tainice, cunoscute

numai trăitorului real. Înalta poruncă ne învaţă să le dăm ascultare, să le urmăm fără împotriviri la cel mai mic semn făcut! Aceste legi acţionează indiferent dacă o recunoaştem noi ca atare sau nu; acel ce le violează conştient sau inconştient, este rupt de la înălţime: consecinţele greşelilor noastre acţionează la fel, indiferent dacă le-am comis cu premeditare sau nu.

Boala, nenorocirea, decadenţa sau moartea, sunt urmările păcătuirilor contra legii tainice; din nenorocire, fenomenele nu vorbesc – „iertaţi-ne, noi nu suntem încă explicate – prin urmare, înapoi în necreere”!

Constatăm cu entuziasm, cum lui Pretince Mulford, nimic nu i se prezintă prea înjositor sau lipsit de importanţă; totul, după părerea lui se poate dovedi una din acele nenumărate mlădiţe, care cu timpul, vor produce o neînchipuită putere şi frumuseţe.

Pretince Mulford se adresează oamenilor de societate, industriaşilor auriferi, negustorilor, ciobanilor şi milionarilor!

Ar fi nepotrivit a spune: concentraţi-vă asupra Absolutului. Concentrarea nu începe de la absolut, ci de la curelele încălţămintei.

El ne învaţă că şi la cea mai neînsemnată ocupaţie, să ne gândim numai la ea, şi nu la patruzeci de alte ocupaţii, care vor veni pe urmă! Omul, care este capabil să alunge orice alt gând, în timp ce-şi leagă şireturile pantofilor, se află pe prima treaptă de fericire; el posedă capacitatea de a înlătura gândurile după dorinţa sa; el se eliberează de chinuri şi tristeţe, îşi domină conţinutul conştiinţei.

Tot Pretince Mulford ne învaţă, pentru a atinge scopul dorit, să insistăm asupra dorinţei, transpunându-ne mentalmente, întotdeauna, în acel loc pe care dorim să-l ocupam cu timpul; să învăţăm arta de a înlătura de la sine curentele mentale vătămătoare; el ne arată cum fiecare judecată a neajunsurilor altora inspiră exact aceleaşi neajunsuri; căci fiecare gând răutăcios este o substanţă otrăvitoare, care pătrunde în noi înşine. Încetul cu încetul, înţelegem că fiecare cultivăm în noi convingeri false, cum

ar fi spre exemplu, încrederea în venirea neapărată a slăbiciunii şi şubrezeniei, la o anumită vârstă.

Pretince Mulford ne învaţă cum să înlăturăm convingerile agonisite în milioane de ani, despre necesitatea morţii a tot ce este organic. Cu toate minunile se târăşte mereu după noi – cu o putere ereditară – nu numai amintirea despre ruinarea finală a celulelor, ci şi ştiinţa.

Cu regret, însuşi Pretince Mulford a murit de data aceasta – dar desigur pentru ultima dată – cu toate că şi aceasta s-a întâmplat, fireşte, dintr-o neînţelegere.

Cereţi şi veţi primi, bateţi şi vi se va deschide. El ne învaţă unde să cerem şi unde să batem. El ne conduce până la perdeaua, sfânta sfintelor a „EULUI" nostru. Dar pentru a pătrunde, fiecare trebuie să intre prin el însuşi.

Sir Galahad

UNELE LEGI ALE PUTERII ŞI FRUMUSEŢII

Gândurile noastre, redau înfăţişării noastre, forma şi întipărirea individuală. Gândurile noastre determină mişcările, ţinuta şi înfăţişarea exterioară generală.

Legile frumuseţii şi ale sănătăţii complete, sunt identice. Ambele depind de starea sufletească sau, cu alte cuvinte, de calitatea gândurilor, care adeseori, trec de la alţii la noi şi invers.

Urâţenia expresiei provine întotdeauna de la violarea inconştientă a unei legi oarecare, atât la cei tineri, cât şi la cei bătrâni. Fiecare semn de decadenţă în corpul omenesc, fiecare manifestare de slăbiciune, tot ceea ce redă exteriorului omului un aspect respingător, emană din predominarea stării lui sufleteşti. Natura a implântat în noi, aşa-zisul instinct, iar eu l-aş denumi înaltă raţiune, pentru că noi acţionăm cu simţuri mult mai fine când urâm sluţenia şi imperfectul, adevăratele semne ale decadenţei! Înclinarea înnăscută a naturii omeneşti, impune a fugi de imperfecţiune şi a căuta comparativ perfecţiunea. Înalta

noastră raţiune are dreptate atunci când se teme, din aceeaşi cauză, de riduri şi şubrezenie, ca de o îmbrăcăminte murdară şi ruptă! Corpul este veşmântul viu şi, în acelaşi timp, şi instrumentul spiritului.

Veacuri întregi, din generaţie în generaţie, din copilărie chiar, ni se întipăreşte gândul despre existenţa şi irevocabilitatea necesară a legii naturii, prin care, corpul nostru, după trecerea unui timp determinat, se veştejeşte, pierde din graţiile lui, iar intelectul se sleieşte.

Nouă ni se spune că spiritul nu e în stare a dejuca aceasta; nu-i stă în putere de a renaşte corpul cu ajutorul forţelor care există în noi; de a-l face tot mai nou şi mai plin de vanitate!

Irevocabilului mers al naturii îi este atât de puţin necesar să distrugă acţiunea vieţuitoare a corpului omenesc, după cum îi este indiferent dacă ne transportăm cu caii de poştă sau în automobil, dacă trimitem corespondenţa prin curier special sau prin telegrafie.

Ar fi o ignoranţă stupidă de a susţine cu îndârjire ce anume se încadrează în legea naturii. Este o greşeală fatală a socoti acea porţiune mică a trecutului, care ne este cunoscută, drept un indicator sigur a tot ce va fi să se întâmple în vecii vecilor.

Dacă planeta noastră a fost aşa după cum ne învaţă geologia, adică o masă de forţe sălbatice şi neînfrânte, în forfoteală, dacă şi regnul vegetal, animal, iar apoi viaţa omenească au fost mai grosolane, atunci nu ne serveşte aceasta ca iluzie, speranţă şi ca dovadă a faptului că mergem în întâmpinarea „marii fineţi” şi perfecţiuni la care tindem acum întotdeauna şi în fiecare clipă? Nu înseamnă oare „fineţe” sporirea autorităţii, după cum forţa fierului creşte până la oţel?

După cum se ştie, omul este cea mai subtilă fiinţă organică. Oare în el nu trebuie să se dezvolte cele mai înalte şi încă necunoscute forţe?

Mii de gânditori din toate ţările se întreabă în secret: „Pentru ce ne nimicim, să pierdem ceea ce este mai bun, mai nepreţuit în viaţă, exact în acel timp în care am

agonisit experienţa şi înţelepciunea, ce ne-a adaptat mai mult la viaţă! Parcă abia s-a ivit vara şi zilele au şi început să fie mai scurte”.

Chemarea multora, la început, se exprima numai prin şoapte. Rugăciunea, dorinţa, rugăciunea maselor începe întotdeauna de la implorarea în ascuns. Cei dintâi, temându-se să nu pară ridicoli, cu greu se hotărăsc să şoptească vecinului! Şi totuşi, la baza experienţei, stă adânc înfipt, următorul adevăr: „Fiecare dorinţă, gândită sau exprimată, apropie scopul râvnit în mod nemijlocit, către intensitatea dorinţei şi aduce creşterea numărului doritorilor. Ei îşi dirijează funcţiunile sufleteşti pe o cale determinată şi, prin aceasta, se pune în mişcare puterea latentă a voinţei, care ajută la realizarea dorinţei, putere ignorată încă de înţelepciunea scolastică. În felul acesta, milioane de oameni doreau în ascuns un mijloc mai rapid de deplasare – au fost descoperite aburul şi electricitatea. Curând, vor veni la rând alte probleme, alte cerinţe, năzuinţe interioare, exigenţe interioare.

Se înţelege că la primele încercări de a realiza dorinţele – ce ne par deocamdată fantome – nu vor lipsi greşelile şi insuccesele, dar şi în timpul primelor descoperiri tehnice au fost ciocniri de trenuri, explozii de cazane, etc.

Bătrâneţea noastră este de două feluri: bătrâneţea sufletului şi a corpului. Sufletul a obţinut maturitatea prin nenumăratele sale întrupări şi forme de existenţă în cursul a milioane de ani, până la starea superioară de conştiinţă actuală; el a uzat multe corpuri tinere, ca pe nişte haine. Ceea ce noi numim moarte, nu este altceva decât incapacitatea de a întreţine în bună stare veşmântul fizic, de a împrospăta mereu corpul nostru cu elemente vitale. Odată cu maturitatea şi experienţa spiritului, sporeşte şi capacitatea lui de predominare asupra corpului, transformându-l după voinţa sa.

Prin această autoritate sufletească, se poate obţine frumuseţea, sănătatea, forţa şi iubirea oamenilor. Pe de altă parte, aceeaşi forţă, în mod inconştient, poate să ne

facă urâţi, bolnavi, slabi şi respingători, cel puţin în această viaţă, căci, la urma urmei, evoluţia care tinde către fineţe, către perfecţionare, transformă totul în forme mai purificate. Iată ce fel de puteri magice posedă gândurile noastre. Cu toate că sunt invizibile, ele totuşi sunt reale, ca şi floarea, pomul şi fructul.

Sub acţiunea neîntreruptă a gândurilor, muşchii imprimă gesturi reflexe, care oglindesc caracterul acestor gânduri.

Omul hotărât umblă altfel decât cel nedecis. La omul nehotărât mişcările, înfăţişarea, felul de a se exprima, precum şi ţinuta corpului sunt timide; cu timpul, sub influenţa timidităţii, corpul devine stângaci, diform, bun de nimic. Membrele corpului seamănă cu literele unei scrisori scrise în grabă, într-o stare de nesiguranţă; scrisul e strâmb, neregulat, pe când dispoziţia senină şi dinamică – the serene mood – produce expresii amonioase şi un scris plăcut.

Zilnic pătrundem în atmosfera unei noi faze de vieţuire, cugetăm asupra unui caracter imaginar, pe care îl dorim – iar prin rolul dominant ce ni-l reprezentăm mai des, redăm corpului – adică măştii acestui rol – cele mai reliefate trăsături.

Acel care şi-a făcut un obicei de a se văicări aproape totdeauna, de-a fi indispus, de a se plânge de soarta sa, de a serba orgia ipohondriei, îşi otrăveşte sângele, îşi desfigurează expresia; în zadar îşi strică culoarea feţii, căci în laboratorul tainic al sufletului se prelucrează nevăzutul, germenul otrăvitor – AGENS. Acest germen otrăvitor, a cărui acţiune e pusă în mişcare de închipuire, adică prin cugetare, atrage din mediul înconjurător – conform neînduplecatei legi – alţi germeni asemănători lui. A te deda unei stări de iritare, de disperare, înseamnă a-ţi deschide porţile sufletului pentru fluidul mental al tuturor oamenilor iritaţi şi disperaţi din întregul oraş; aceasta înseamnă a-ţi alimenta propriul magnet – sufletul – cu curenţi dăunători şi distrugători şi a-ţi pune în contact bateria mentală cu toate curentele de aceeaşi natură!

Acela care se gândeşte la tâlhării şi crime se pune în acest fel în legătură sufletească cu fiecare tâlhar şi criminal de pe tot globul pământesc. Dispepsia provine nu atât de la mâncare, cât de la dispoziţia în care ne-am obişnuit să mâncăm. Cea mai bună pâine, mâncată cu amărăciune, acţionează asupra sângelui ca otrava.

Să ne închipuim o familie, ce prânzeşte stând tăcută în jurul mesei, cu un aer de umilinţă şi o înfăţişare încordată, parcă ar zice: „În fine, trebuie să îndurăm şi aceasta!”. Tatăl e dus pe gânduri şi meditează la afacerile sale, sau s-a cufundat în citirea unui ziar, înghiţind odată cu mâncarea, toate crimele şi sinuciderile publicate, furturile prin spargere şi scandalurile din ultimele 24 de ore. Regina casei, supărată, se gândeşte la neplăcerile gospodăreşti. La o asemenea masă, odată cu mâncarea, se introduce şi elementul mâniei, nenorocirii şi descompunerii, în fiecare organism, provocând tuturor celor prezenţi dispepsii de diferite feluri!

Când grimasa predomină expresia feţei, atunci şi gândurile fac aceeaşi grimasă. Prin lăsarea în jos a unghiurilor gurii, gândurile, imitând forma gurii, sunt şi ele înecate şi triste. Faţa omului este cel mai bun indicator al stării sufleteşti şi, de aceea, prima impresie este atât de importantă.

Predispoziţia la grabă, provenită de la prostul obicei de a goni mentalmente corpul, încovoaie umerii înainte. Omul ponderat, care este stăpân pe sine, nu se grăbeşte niciodată, îşi concentrează voinţa, intelectul său, numai într-o singură direcţie, se dedă cu trup şi suflet unui singur ţel, se obişnuieşte a se dirija, a fi armonios în fiecare mişcare, pentru că spiritul lui este într-o stare de absolută destindere şi stăpânire asupra corpului şi membrelor sale; el nu se grăbeşte peste fire, nu se îngrijorează de ceea ce poate să se întâmple în viitorul apropiat sau îndepărtat.

Combinând proiectul unei oarecare afaceri, întreprinderi sau descoperiri, omul îşi creează din elemente nevăzute, ceva tot atât de real ca şi maşina din fier şi lemn. Acest proiect sau întreprindere, la rândul lor,

atrag forţe nevăzute pentru realizările lor – forţe care duc către materializarea finală în lumea realităţii. Iar omul care se teme de rău, căruia îi e frică de mizerie şi aşteaptă nenorocirea, îşi creează prin aceasta, în închipuire, un tablou imaginar al unei puteri tăcute, care adună în jurul său, conform aceleiaşi legi atractive, elemente vătămătoare şi distrugătoare.

Reuşita sau nereuşita decurg din aceeaşi lege, care poate să servească în favoarea primei sau celei de-a doua, la fel cum o aceeaşi mână, este capabilă să salveze sau să omoare. Cu gândurile noastre, construim mereu, din substanţă nevăzută, ceva care atrage puteri ce ne pot fi folositoare sau dăunătoare, corespunzătoare cu caracterul gândurilor emise.

Acel care socoteşte că va îmbătrâni, mentalmente, se vede un bătrân şubrezit, iar în urma acestei închipuiri, bătrâneţea îl va răpune. În schimb, rămâne tânăr omul care e capabil să-şi facă un plan, să se înfăţişeze pe el însuşi, plin de tinereţe, putere şi sănătate, putând să se cufunde neîmpiedicat în el şi să se contopească cu înfăţişarea voită, să se debaraseze de mulţimea care, repetându-i mereu că va îmbătrâni, inevitabil va îmbătrâni. Noi trebuie neîntrerupt, să construim idealul propriului nostru EU, atrăgând prin aceasta elemente care ajută întotdeauna condensarea reprezentării ideale în realitate.

Cei iubitori de a gândi la ceva măreţ, puternic, la munţii, râurile şi arborii din jurul lor, atrag către ei elementele acestor forţe.

Omul ori îşi construieşte în sine puterea şi frumuseţea, ori consecutiv se îndoieşte şi cade din nou în vechile concepţii ale masei. El nu distruge totuşi, ceea ce a zidit mental. Lucrul s-a oprit numai şi aşteaptă însufleţirea următoare.

O gândire pesimistă asupra frumosului, a forţei tinereţii, pune piatra fundamentală a realizării acestora. După felul gândului pe care-l vom avea mai des, acela vom fi. Dvs. spuneţi „NU”? Dar pacientul dvs. nu se gândeşte: „eu sunt tare”, ci dimpotrivă: „cât îmi este de rău”.

Pacienţii dvs. suferinzi de dispepsie nu zic: „vreau să am un stomac sănătos”, ci: „eu nu mai diger nimic”. Şi din această cauză aşa este şi în realitate!... Noi vindecăm bolile şi nu pe noi înşine. Vrem să ne dezmierdăm suferinţele noastre; dacă răcim tare, inconştient, tusea ne provoacă imediat milă de noi înşine; în timpul unui tratament corect, atât bolnavul, cât şi cei care-l înconjoară, ar trebui să se înarmeze împotriva bolii, imaginându-şi tabloul sănătăţii.

Vindecările sunt tot atât de molipsitoare ca şi îmbolnăvirile. Sănătatea este tot atât de contagioasă ca şi pojarul.

Oare cât nu ar da cei maturi pentru a avea membre tot atât de tinere şi elastice ca ale unui băiat de 12 ani! Picioare cu care se caţără în pomi, umblă şi aleargă pe balustrade – aleargă pentru că le place să alerge şi nu pot altfel! Dacă s-ar găsi asemenea membre de vânzare! Cât de mare ar fi cerinţa din partea obezilor şi obezelor, asemeni unor saci cu făina, cărora şi în faetoane le e greu şi se văicăresc. De ce oare omenirea, încă din cel mai fraged timp al vieţii, aproape fără nicio împotrivire, cu supuşenie chiar, se lasă să se îngraşe peste măsură, moleşindu-se, îngreunându-se? Mi se pare că facem un compromis cu asemenea înjosiri, denumindu-le „destoinicii”! Se înţelege de la sine că un bărbat care e şi tată, cetăţean şi alegător, unul din stâlpii statului, nu poate să zburde, să sară ca un june, fiindcă pur şi simplu nu poate face acest lucru.

Purtăm cu noi toate neajunsurile, ca pe nişte odăjdii sfinte, şchiopătând, zicem: „Aşa trebuie să fie, pentru că nu poate fi altfel!”

În natură, în universuri, în oameni şi în jurul lor, se îngrămădesc, din ce în ce, tot mai multe posibilităţi. Rapiditatea apariţiei depinde direct de felul cum cunoaştem toate aceste forţe noi, cum ne exersăm în vederea lor şi cum exersăm a le stăpâni.

Dar ce lene!!!

GÂNDURILE POZITIVE ŞI NEGATIVE

Fără întrerupere, emanăm şi captăm elemente sufleteşti: ne asemănăm cu o baterie electrică, care mai întâi emană forţă, pentru ca mai apoi să fie din nou încărcată. Atunci când ne cheltuim puterile prin conversaţii, prin scris, prin meditaţii, sau prin diferite alte ocupaţii, suntem pozitivi; în caz contrar, suntem negativi. În timpul stării negative, sau de reîmprospă-tare, primim forţe şi elemente care vremelnic ne pot fi dăunătoare, sau ne pot aduce foloase veşnice!

Există curente mentale otrăvitoare, după cum există şi vapori otrăvitori: arsenicali sau de alte metale. Să presupunem că omul, aflându-se în stare negativă, şi-ar petrece cel puţin o oră din timpul său în mijlocul unor deţinuţi cinici, supraîncărcaţi cu ură. De la ei ar absorbi elemente sufleteşti otrăvitoare, elemente îmbibate cu boli şi cu forţe distrugătoare, elemente incomparabil mai periculoase decât otrava, care a fost descoperită pe calea analizei chimice; fiindcă acţiunea lor e mai subtilă şi mai ascunsă, adeseori resimţindu-se numai după trecerea câtorva zile, când, greşit, efectul lor este atribuit altor cauze!

E de o importanţă covârşitoare mediul în care ne aflăm în timpul stării negative, fiindcă în acel timp, analog buretelui, absorbim fluidul sufletesc. După trecerea câtorva ore de lucru mental sau fizic, adică în stare pozitivă, în timpul în care am emanat forţa, starea negativă se prezintă ca un drept firesc şi o necesitate. Este o greşeală de a o înăbuşi artificial sau a o reţine; totuşi, această imprudenţă este necesară; e o stare care poate fi folositoare numai în condiţii minuţios alese.

Un om obosit, într-o societate de oameni neliniştiţi şi aflându-se într-o stare de iritaţie febrilă, va recepţiona, cel puţin pentru un timp, calităţile lor josnice; iar ei, la rândul lor, nu vor extrage din el forţe psihice de care e aproape secătuit. Se poate spune, ca să ne exprimăm simbolic, că

şi-a agăţat de el greutăţi de plumb. El va împrumuta, cel puţin pentru un timp scurt, felul lor de a gândi şi a interpreta lucrurile, subestimându-le. Va pierde încrederea şi va deveni îndoielnic. Acele proiecte, ce nu demult i se păreau solide şi uşor de realizat, vor deveni deodată întunecate.

Curajul lui obişnuit se înlocuieşte cu teama. În starea sa de nehotărâre, el poate, într-un moment de zăpăceală, să cumpere lucruri absolut inutile, să spună ceva nepotrivit, sau să săvârşească ceva ce desigur nu s-ar face. El ar acţiona altfel, dacă ar fi numai cu el însuşi, dacă ar emite gândurile lui proprii, iar nu absurdităţile întunecate al oamenilor care-l înconjoară.

Pentru frecventarea necesară a marilor adunări, urmează să aleagă un timp mai dinamic al forţei mentale, iar la primele semne de oboseală, să se retragă imediat. În orele când stăpânim forţa, reprezentăm un magnet. Acesta respinge curentele vătămătoare, cărora le-am fi fost expuşi, dacă ne-am fi aflat în stare negativă. Deci, tot ce e mai bun în viaţă, vor obţine oamenii „pozitivi”, luptătorii şi încăpăţânaţii! Cu toate acestea, nu e bine să fim întotdeauna „pozitivi” şi să emanăm din noi gânduri, căci atunci, omul alungă şi respinge de la sine multe chibzuinţe preţioase. În anumite timpuri, rezervoarele sufleteşti trebuie reînnoite; cu cât împrospătăm mai temeinic şi mai raţional conţinutul, cu atât e mai bine. Starea sufletească a omului pozitiv va slăbi inevitabil şi va simţi lipsa forţei dacă nu se va comporta totdeauna ostil faţă de gândurile străine, dacă nu-i va fi greu, va fi întotdeauna atent şi va absorbi necunoscutul şi noutatea; dacă nu va deosebi improbabilul de imposibil. Propria cunoştinţă mărginită îi va fi unica sferă de acţiune! În schimb, oamenii mereu negativi, cei care încontinuu recepţionează, care se împacă cu părerea ultimului, pierzându-şi încrederea în sine de la un simplu surâs sau ridicare din umeri, se aseamănă cu o canalizare prin care trec toate murdăriile; până la urmă, se înfundă ţevile şi nu permit trecerea curenţilor valoroşi; asemenea oameni pierd capacitatea de a emite forţe

pozitive.

În general, trebuie să ne conformăm regulii de a fi pozitivi în societate şi negativi în singurătatea corect pregătită. Omul care continuă în singurătate să se certe mental cu adversarul său, involuntar îşi consumă forţele.

Singurătatea este necesară mai cu seamă omului care poartă pe umerii săi greutatea grijilor altora. În timpul unui asemenea repaus, nu se cuvine să ne permitem nici compătimirea, fiindcă ea ne subminează forţele şi tocmai ele trebuie adunate, pentru a ne aduce cele mai bune foloase. La fel, oratorul, înainte de a-şi pronunţa lungul său discurs, nu trebuie să care cărbuni pe scări, dorind astfel să ajute unui sărac lucrător cu ziua; această muncă ar omorî în orator animaţia, forţa şi strălucirea minţii, poate chiar şi gândurile care, direct sau indirect, ar deschide căi noi pentru uşura-rea sorţii nu numai a unuia, ci chiar a miilor de lucrători cu ziua.

Omul care se învârteşte totdeauna într-o societate numeroasă, inevitabil pierde multe forţe, târând după sine atmosferele străine. Dar cel mai dăunător este faptul de a convieţui cu un om cu o dezvoltare mentală inferioară. În perioada pasivităţii, care inevitabil se întoarce înapoi totdeauna, vom fi supuşi unor curente mult inferioare, indiferent de felul raporturilor, indiferent dacă acel om ne este frate, fiu sau soţ. Dintre doi oameni cu un nivel de dezvoltare mentală diferită, dar strâns legaţi sufleteşte unul de altul, va suferi şi va pierde totdeauna cel mai destoinic, mai fin şi care e mai la înălţime, fiindcă el este mai receptibil, pe când cel de esenţă inferioară e capabil să capteze numai o parte din ce i-a fost trimis, restul necaptat se pierde fără cruţare şi fără niciun rost.

Un contact între oameni este o formidabilă forţă motrice (AGENS), pentru câştigarea fericirii şi succesului. „Contact”, aici înseamnă ceva incomparabil superior apropierii fizice. Suntem apropiaţi cu omul, în virtutea intensităţii contactului psihic; despărţirea nu joacă niciun rol aici. Acela care a fost timp îndelungat legat de un om cu dezvoltare mentală inferioară, nu poate rupe deodată

undele comunicative sufleteşti, ce-i sunt trimise din acest izvor, în virtutea puterii de obişnuinţă. Trebuie să-l uităm, să nu ne gândim la el cu răutate; nu ne mai gândim deloc la el, numai în felul acesta se poate tăia firul telepatic şi să ne eliberăm. Pare aceasta rece, aspru, grozav? Dar care poate fi sensul, pentru doi oameni, de a păstra în amintire legătura dăunătoare pentru unul sau pentru amândoi? Căci dacă o parte suferă, cu timpul va suferi şi cealaltă! La fel e vătămător „pentru repaus” – prin urmare, în stare de pasivitate – a citi romane captivante, a te identifica cu eroii lor, a inspira, să zicem, o atmosferă absurdă, în timpul propriei slăbiciuni şi receptivităţi.

În special în timpul când mâncăm, ar trebui să fim mai pasivi: cel care primeşte mâncarea, adică materialul necesar construirii corpului său, trebuie să facă aceasta într-o bună dispoziţie, liniştit, vesel şi echilibrat. A mânca şi a ocări, a te certa sau a te gândi la afaceri înseamnă a fi pozitiv exact în acel timp când se cere o negativitate absolută. Dacă ocara şi cearta se produc verbal sau numai mental, se înţelege, nu are nicio importanţă. Este dăunător de a lua masa cu omul pe care abia îl suporţi, de a cărui stare sufletească trebuie să te izolezi. Aceasta cere cheltuiala forţei şi pozitivitate. De aceea, numai oamenii legaţi cu o simpatie cristalină ar trebui să fie comeseni. Omul care se află adesea în singurătate atrage curente înrudite cu aspiraţiile lui sufleteşti: spaţiul se prezintă ca un magnet puternic, care cu timpul se încarcă cu propriile gânduri. Noi trăim atunci într-un plan mult mai pur, mai înalt, accesibil sugestiilor, care mai întâi vor fi sfioase ca un vis tăinuit. Pe neaşteptate, apare nevoia de societate şi atunci iei, fără alegere, ceea ce îţi cade sub mână sau te laşi încântat de curente. Pacea internă este nimicită. Toate reveriile îţi apar deodată, după părerea generală „pură absurditate”; judecata sănătoasă reîncepe să bârfească, să critice şi să nu mai contrazică tonul de behăit al turmei. După aceea, rămaşi din nou cu noi înşine, simţim o adâncă nemulţumire şi o indispoziţie; ne reproşăm cu mâhnire că am trădat drepturile sufletului nostru! Multe suflete mari

suferă de apăsarea gândurilor parazitare, care se agaţă de ele şi, fără voia lor, le vatămă.

Se înţelege că nimeni nu trebuie şi nu poate rămâne mult timp în singurătate; dar acela care are puterea să rupă cu relaţiile lui inferioare, îşi deschide drumul, numai prin aceasta, către altele superioare.

Omul care e înarmat cu puterea răbdării, a aşteptării, atrage în calea vieţii sale oameni care îi dau acel repaus adevărat şi acel ajutor pe care numai contactul îl poate da.

Gândurile lui superioare servesc ca o verigă de unire între el şi posesorul gândurilor asemănătoare. Cel care se ţine tare de elementele sale inferioare, se desparte prin aceasta de lumea superioară căreia, până la un anumit grad, îi aparţine.

În ce anume constau aşa-zisele relaţii prieteneşti? Oare nu în unica şi veşnica rumegare ale unora şi aceloraşi cuvinte şi gânduri, ale unora şi aceloraşi gesturi? Oare nu înseamnă că se suportă reciproc an după an?

Adevărata viaţă vie este starea varietăţii, descoperirii noilor curente mentale. În ea se produce un schimb neîntrerupt de forţe şi gândiri între suflete de aceeaşi înălţime – iată izvoarele, ascensiunile până la o existenţă veşnică!

Izvorul tinereţii corpului şi sufletului constă în capacitatea de a transforma, momentan, tot aparatul mental în pozitivitate, atunci când suntem înconjuraţi de gânduri grosolane; rămânând, în schimb, în negativitate, adică receptivi pentru izvoarele creatoare.

Curajul să ne fie flacăra călăuzitoare!

Să nu ne fie frică de nimic şi să nu considerăm nimic ca imposibil!

Să nu urâm pe nimeni – ci numai să ne ferim de rătăcirile străine!

Să iubim pe toţi, dar să acordăm încrederea cu prudenţă şi înţelepciune!

UNELE PRESCRIPŢII PRACTICE SUFLETEŞTI

Trăim într-un vârtej de senzaţii, cunoştinţe noi, experienţe noi şi, cu toate că am fost convinşi de adevărul lor, ele se pierd prea uşor în banalităţile obişnuite, în cele întâlnite în fiecare zi.

Nimeni dintre noi nu poate să se bazeze, în prezent şi în viitor, că va trăi la înălţimea noilor legi, principii şi metode ale existenţei. Chiar dacă avem o deplină încredere în adevărul lor, se ascunde totuşi în noi o doză de încăpăţânare, care se împotriveşte tăcută.

Această doză de încăpăţânare este materia, experienţa corpului, a sângelui, a celulelor.

Şi de aceea, nu se pot repeta îndeajuns noile intuiţii (intuition): există „înalta autoritate", forţa dominatoare care pătrunde şi înviorează totul.

Noi compunem o parte a acestei forţe.

Ca atare, posedăm aptitudinea de a tinde tăcuţi şi neobosiţi, prin rugăciune sau prin dorinţă, să ne îmbibăm cu tot mai multe calităţi înrudite acestei înalte forţe.

Fiecare gând al nostru este o realitate, o forţă. (Rog repetaţi de două ori aceasta).

Fiecare gând reprezintă piatra pentru construcţia sorţii noastre, fie în bine fie în rău.

Omul obligat să locuiască într-o casă urâtă, să se hrănească rău, să trăiască cu oameni grosolani şi banali, trebuie ca în fundul imaginaţiei sale să se opună la tot ce este umilitor! El trebuie să-şi imagineze că locuieşte într-o casă frumoasă, că se hrăneşte cu mâncări alese, la o masă cu oameni distinşi; o asemenea stare sufletească îl va îndrepta către mai bine, fără amărăciuni, fără sforţări. Fii bogat cu duhul, cu imaginaţia şi conştiinţa, după ele va urma şi bogăţia materială. Omul care se vede mereu pe treapta de jos a scării va rămâne pentru totdeauna pe ea. Starea predominantă – apăsătoare sau învingătoare – formează din timp toate condiţiile fizice ale vieţii.

Nu pune niciodată graniţe posibilităţilor viitoare. Niciodată nu spune: „Mai departe nu pot merge.

Întotdeauna voi fi mai jos decât cutare sau cutare om!”. Sau: „Corpul meu trebuie să se ruineze şi să piară, fiindcă în trecut, multe corpuri omeneşti s-au ruinat şi au pierit”.

Nu gândi: „Capacităţile şi talentele mele sunt mediocre – eu voi trăi şi voi muri ca şi milioanele de oameni din jurul meu!”

În felul acesta, fără cunoştinţă de cauză, găsesc mulţi şi nimeresc în sclavia înşelăciunii. Ei se încarcă cu toate relele şi consecinţele lor chinuitoare.

Ei distrug posibilitatea de a trece cândva limita lumii actuale. Ei pleacă de pe cărarea înaltelor adevăruri, fără a avea nevoie.

În fiecare om este implântat germenul unei oarecare capacităţi, unui oarecare talent; fiecare are o vocaţie bine determinată, tot aşa exclusivă ca şi vieţuirea sa; căci în creaţia fără sfârşit, nesfârşită este şi variaţia manifestărilor, fie că e vieţuirea, apusul soarelui sau creierul omenesc.

Să doreşti câteodată să fii eliberat de orice frică. Fiecare secundă consacrată unei asemenea dorinţe ajută puţin eliberarii tale din robia fricii. Conştiinţa nesfârşită nu cunoaşte frica, dar vezi că veşnica ta succesiune constă într-o apropiere tot mai mare de conştiinţa infinită.

Noi absorbim gândurile oamenilor simpatici nouă şi ale celor pe care îi vedem mai des. Dacă aceşti oameni sunt inferiori şi trăiesc mentalmente în sferele inferioare, atunci faptul acesta se reflectă în rău asupra noastră, căci într-o relaţie inegală este învinsă totdeauna mintea subtilă şi superioară.

Norocoşii ne întind gânduri despre succese, ca nişte fire. Acei fără noroc, cei ce nu reuşesc, emană dezordinea, lipsa răbdării sistematice sau lipsa puterii credinţei; noi absorbim toate acestea ca buretele apa.

Este mai bine să nu ai cu nimeni niciun fel de raporturi, decât să întreţii relaţii cu oameni stupizi şi proşti, ce trăiesc fără niciun ţel; curentul lor mental ne izolează de fiinţele asemănătoare nouă, adevăraţii noştri prieteni.

Când în vreo acţiune sau afacere, cădem într-o situaţie fără nicio ieşire, nu se cuvine a acţiona prompt, ci se cuvine a aştepta, îndepărtând chiar şi gândul de la chestiunea dificilă. Numai aceasta îţi va întări energia şi iniţiativa. În acest mod, se adună forţele care curg din toate părţile. Ele se manifestă sub forma combinaţiei, inspiraţiei, circumstanţei afluente sau întâmplării. În timpul aşteptării nu ne-am oprit. Cererea noastră ne duce în curentul mental la întâlnirea cu chibzuinţa, cu ocazia! Omul care se bizuie în vreo acţiune exclusiv pe oameni, înseamnă că a şi alunecat de pe calea bună care ducea la izbândă.

Despre acţiunile, planurile şi speranţele tale, să vorbeşti numai cu oameni în care ai încredere absolută şi ştii că-ţi doresc succesul. Niciodată nu te încrede în oamenii care te ascultă dintr-o simplă politeţe. Fiecare cuvânt exprimat înseamnă forţă pe care o răpeşti acţiunii tale.

Numărul oamenilor în care poţi să te încrezi este extrem de restrâns. Căci o urare bună şi sinceră a unui singur prieten, care te ascultă timp de 10 minute, cu atenţie sinceră, reprezintă o adevărată forţă vie, auxiliară, care alăturându-ţi-se, lucrează din acest moment în colaborare cu tine, pentru binele tău.

Urmărind o ţintă măreaţă, vei fi călăuzit către oameni cărora le vei inspira încredere în tine şi pe care îi vei putea convinge vorbindu-le.

Cerând pentru tine însuţi dreptatea, tu o ceri în numele întregii omeniri.

A permite să te înşele, să te păcălească, să te chinuiască, fără a protesta mental sau verbal – te identifici cu înşelăciunea şi ticăloşia.

Zece minute petrecute în reproşuri contra sorţii tale sau în invidii faţă de fericirea altuia, reprezintă o anumită cantitate de forţă risipită pentru agravarea destinului tău. Fiecare gând de invidie sau de ură zboară înapoi ca şi bumerangul australienilor. A nutri simţuri rele împotriva marilor bogătaşi înseamnă o risipă care aduce nu numai

nenorocire, ci ne distruge din vreme fericirea în pregătire.

Se înţelege că nu trebuie să aşteptăm o eliberare momentană, când ele au devenit o a doua natură a noastră.

Obiceiurile urâte, adunate o viaţă întreagă se dezrădăcinează numai încetul cu încetul.

Camera dvs. este acel atelier în care ar trebui să se construiască noul „EU”, din noile elemente mentale. În această cameră nu trebuie permisă intrarea străinilor şi chiar noi ar trebui să ne petrecem acolo timpul numai atunci când suntem într-o bună dispoziţie şi voioşie. În ea trebuie să idealizăm şi să ne vedem visurile împlinite.

Cu timpul, această cameră va fi încărcată literalmente cu fericire. Din fiecare obiect vor ţâşni spre noi amintiri despre gândurile frumoase din trecut şi ne vor da posibilitatea să săvârşim fapte asemănătoare minunilor.

O indispoziţie căreia te supui nu este altceva decât o boală. Un suflet bolnav îmbolnăveşte corpul! Majoritatea bolnavilor îşi pregătesc mentalmente, cu stăruinţă, ani de-a rândul, o îmbolnăvire definitivă.

Din contră, cu cât ne aflăm mai mult timp într-o permanentă aşteptare de viitor fericit, cu atât devine mai mic pericolul de a pierde această stare, chiar şi pentru scurt timp, fiindcă ea a devenit a doua noastră natură şi nu suntem în stare să o distrugem împreună cu toate acele stări nesfârşite şi plăcute ce decurg din ea.

Toţi, fără excepţie, suntem construiţi din forţe denumite gânduri. Toate faptele noastre nu sunt altceva decât o neîntreruptă rugăciune! Se înţelege că rugăciunea nu se concepe aici ca o înşiruire de cuvinte cunoscute. Omul care meditează asupra părţilor obscure ale vieţii, gândindu-se mereu la dezamăgirile avute şi loviturile sorţii, nu face altceva decât imploră dezamăgirile şi loviturile pentru viitor.

Acel care aşteaptă nenorocirea, numai prin acest simplu fapt, se roagă ca ea să se întâmple şi, fără îndoială, nu va întârzia să vină.

În societate, aducem cu noi nu numai corpul, ci şi aura noastră, care, inconştient, ne face să fim simpatici

sau antipatici în faţa societăţii, indiferent că vorbim sau tăcem, căci ceea ce gândim este incomparabil mai important decât ceea ce spunem. Atmosfera specifică ce ne înconjoară atrage sau respinge. Ceea ce ni se întâmplă nu este altceva decât o consecinţă a stării noastre sufleteşti ce dăinuieşte de mai mulţi ani.

Înclinarea către adevăr aduce cu timpul rezultatele cele mai bune şi durabile. Aceasta nu este un sentimentalism, ci pur şi simplu o ştiinţă. O asemenea direcţie dată gândurilor atrage împrejurări şi oameni în care poţi să ai încredere, suflete înrudite în care viaţa noastră îşi găseşte refugiu.

„Să nu apună soarele înainte de a-ţi trece mânia”, în această rugăciune biblică constă taina sănătăţii. Omul care se culcă seara supărat şi mâhnit, mentalmente, în timpul somnului, se află în sfera răului şi adună supărări şi mâhniri pentru a doua zi.

Graba este un obicei prost, care distruge mai multe vieţi decât se crede. Grabnică, nerăbdătoarea legare a şireturilor încălţărilor de dimineaţă, atrage după sine o febrilitate pentru toată ziua. Fă rugăciuni ca să scapi din acest învălmăşag, ca să-ţi capeţi liniştea. Oamenii aspri ţin viaţa în mănuşi de arici. Ei dirijează totul cu mintea limpede, fără a da de bănuit, fără îndârjiri fizice inutile.

Dacă dimineaţa la sculare simţi apăsarea a tot ce va urma în cursul zilei, ca de exemplu grijile casei, afacerile, cumpărăturile şi alte obligaţii urgente, trebuie să te aşezi pentru 30 de secunde şi să-ţi zici: „Nu voi permite acestor obligaţii să mă domine. La început, am să mă ocup de un singur lucru, iar celelalte am să le las la o parte, până ce primul lucru va fi definitiv terminat”. Aşa veţi avea toate şansele pentru reuşita împlinirii acestui lucru, iar după aceasta le veţi îndeplini şi pe celelalte, în ordine, unele după altele. Elaborarea acestei stări liniştite a gândurilor concentrate ne transportă, deci, spre circumstanţe, întâmplări, evenimente şi cunoştinţe mult mai convenabile decât o stare semiconştientă de grabă nebună.

Până în prezent, încă mai credem în diferitele

neadevăruri. Credem inconştient. Rătăcirea ne este ascunsă. Şi în felul acesta continuăm a trăi conform rătăcirilor necunoscute. Din ele decurg suferinţele vieţii noastre.

Fă rugăciuni zilnice, ca să obţii capacitatea de a distinge falsul în concepţie şi să nu te sperii dacă vei descoperi incomparabil mai multă falsitate decât te aştepţi!

Dacă eşti suferind şi crezi că un medicament sau sfatul doctorului te-ar putea ajuta, atunci ia medicamentul, urmează sfatul, dar sprijină-te mereu pe gândul: „Iau această doctorie nu pentru vindecarea corpului meu, ci numai ca un ajutor pentru suflet, care, în curând, îşi va câştiga forţe şi capacităţi, ca să se poată ajuta totdeauna pe sine însuşi”.

Niciodată nu-ţi învăţa copilul să aibă păreri inferioare despre el însuşi. Dacă el se va obişnui cu aceasta, atunci şi alţii se vor învăţa să-l preţuiască mai întâi copil fiind, iar mai târziu ca om matur.

Nimic nu influenţează atât de fatal personalitatea ca autoumilinţa. Mulţi copii încep viaţa moleşiţi sub presiunea acestor sâcâieli de ani de-a rândul. Învăţaţi copilul nu numai să viseze reuşita, dar şi să fie sigur de ea. O aşteptare îndelungată a succesului aduce împrejurări, mijloace şi modalităţi pentru a-l obţine.

Până în prezent, avem cele mai vagi noţiuni despre felul cum ar fi putut să fie viaţa şi ce fel de posibilităţi tăinuieşte ea. Ca atribut al vieţii relativ perfecte, se va ivi capacitatea omenirii de a-şi reînnoi corpul după dorinţă şi de a-l păstra în starea pe care o preferă. Un corp de o frumuseţe minunată şi care nu va cunoaşte nicio durere.

Să zici: „aceasta trebuie să se întâmple” şi atunci, mii de forţe se vor pune în acţiune pentru realizarea dorinţei, de aceea, se recomandă prudenţă în alegerea dorinţelor – căci ele pot să se întoarcă ca blestem. Pentru această cauză, trebuie să-ţi dezvolţi smerenia în faţa conştiinţei nesfârşite; fii întotdeauna pregătit pentru receptarea undelor din sfere înalte, care te învaţă să cunoşti valorile

adevărate – precum şi ceea ce trebuie să doreşti!

Viaţa omului – bărbat sau femeie – nu poate fi perfectă. Omul nu este în stare să-şi hotărască forţele, până ce nu-şi va găsi un al doilea „EU”, până ce nu-şi va întâlni completarea sa în sexul opus şi până când nu-l va cunoaşte spiritualiceşte. După o asemenea cunoaştere, despărţirea este imposibilă.

În timpul mesei, vom ţine întotdeauna seama că, odată cu fiecare îmbucătură pe care o înghiţim, construim în corpul nostru gândul corespunzător cu starea noastră sufletească.

În timpul mesei, dăţi silinţa să fii vesel, scutit de orice griji şi plin de speranţă. Şi dacă nu poţi să ai şi să păstrezi o astfel de stare, atunci să o evoci prin rugăciune!

Ziua şi noaptea, fă rugăciuni pentru conştiinţa nesfârşită a înţelep-ciunii superioare, a forţei şi bucuriei. Să recunoşti cu smerenie sufletească superioritatea conştiinţei nesfârşite, înseamnă într-adevăr a te deda cu trup şi suflet bunului superior. Undele superioare ale înţelepciunii trec toate prin existenţa noastră, dacă ne aflăm pe adevărata cale pentru a le recepţiona unde, care, încetul cu încetul, ne vor elibera de rătăciri şi ne vor conduce de la mai bun, la perfecţiune.

Conştiinţa aceasta ne transpune treptat într-o nouă sferă, pe o altă cale a vieţii şi ne apropie de acei de care avem mai multă nevoie.

DUMNEZEU ÎN ARBORI

E fericit omul care iubeşte copacii. Copacii mari, crescuţi în sălbăticie şi libertate, acolo unde i-a sădit nesfârşita forţă şi unde nu poate pătrunde îngrijirea omenească. Tot ce e sălbatic, natural, e mai apropiat de univers, inspiră mai real şi mai pur ritmul spiritual al infinitului. Iată de ce, ne cuprinde o nespusă bucurie în mijlocul naturii sălbatice, în pădure, în munţi, în general acolo unde nu sunt urme ale culturii omeneşti.

Noi inspirăm emanaţiile neîntrerupte, iradiate de

copaci, munţi, păsări şi de toate celelalte varietăţi ale infinitului! Această emanaţie tămăduieşte şi reînnoieşte. E mai vitală decât aerul! Această emanaţie este forţa psihică izvorâtă din tot ce este viu. Această emanaţie nu o veţi găsi niciodată în oraşe şi nici în parcurile şi grădinile cultivate. E fericit omul care iubeşte profund şi devotat arborii sălbatici, păsările şi animalele, ca pe nişte egali ai săi, ştiind bine că şi ei, la rândul lor, îl răsplătesc din plin pentru această iubire! Tot ce e vieţuitor, răspunde la simpatie şi la antipa-tie. Noi suntem reprezentanţii unei părţi a „conştiinţei infinite", arborii sunt reprezentanţii alteia. Iar iubirea este un element nevăzut – „apa vie" a lumii, care se rostogoleşte în valuri mari, dintr-o parte spre alta a cosmosului invizibil ce ne înconjoară. Arborele – gândul viu al lui Dumnezeu – merită toată atenţia noastră. El conţine, poate, înţelepciunea care nouă ne lipseşte, căci fiecare observare atentă a arborelui ne dă putinţa de a dobândi organisme cu mai multă curăţenie, frumuseţe şi sănătate. Vrem să ne izbăvim definitiv de boli, să avem o inimă mai uşoară şi un spirit plin cu bucuria de viaţă. Pentru fiecare zi care vine, dorim o viaţă nouă, o nouă bucurie! Deoarece corpurile noastre trebuie să devină, cu anii, mai uşoare, nu mai grele. Vrem deplin să cunoaştem cu fiecare celulă infinitul – vrem să reuşim a vedea spectacolul nemuririi!

Ne trebuie capacităţi încă necunoscute „muritorilor". Vrem să ne eliberăm de tot ce ne e fatal organismului, de suferinţe şi de moartea corpului pământesc!

Sunt, oare, în stare arborii să ne dea toate acestea? Da, ei au putinţa să ne ajute, imediat ce vom reuşi să pătrundem în sufletul lor. Trebuie, însă, să înţelegem rolul lor în „fiinţa infinită". Prea puţin vom afla despre viaţa lor, atâta timp cât vom vedea în ei numai combustibil pentru încălzit şi material pentru butoaie. Acela care, într-adevăr, va reuşi să iubească Conştiinţa Infinită, în toate manifestările sale, va fi răsplătit pentru iubirea sa, prin îmbibarea cu o parte de înţelepciune, proprie naturii acesteia. O contopire a iubirii cu concepţia despre arbori

va învăţa omenirea să tragă din păduri foloase incomparabil mai mari decât materialul pentru construcţii şi combustibil. Iubirea îi va şopti omului în ce mod, pădurile cu înaltele şi imensele suprafeţe, cu miliarde de tulpini, ramuri şi frunze, servesc drept cabluri ideale pentru elementul spiritual superior, pe care ele îl acumulează şi-l redau omului, în proporţie cu capacitatea lui de receptivitate. Fiecare din aceste forme ale existenţei posedă o putere specială – elixirul vital pentru sufletul sensibil – pe care simpatia ne-o transmite nouă. Însă, iubirea cere reciprocitate. Putem să căpătam această iubire din infinit, proporţional cu iubirea noastră faţă de fiecare formă a existenţei, fie aceasta un tufiş, fruct, insectă sau pasăre. Nimeni nu distruge şi nu violează ceea ce iubeşte sincer. Elementul specific fiecărei forme a existenţei care ni se transmite, este însăşi viaţa! În măsura absorbirii, se vor deştepta în noi forţe al căror sens poate fi înţeles numai prin cuvântul „minune”.

Tăiaţi pădurile şi veţi distruge aceste forţe. Înlocuiţi arborii sălbatici cu cei artificiali – aceste forţe vor degenera. Astfel, pomii roditori dau, în urma altoirii, „fructe nobile”; dar, din punct de vedere al pomului sălbatic, sunt fructele degenerării artificiale, de exemplu mărul Caleville; în lumea animală – ficatul gâştei îndopate.

Raportul nostru faţă de arbori şi de tot ce e viu, se va schimba cu totul, pe măsură ce vom ajunge tinereţea veşnică, fericirea şi sănătatea. Iubind arborii, plantele, insectele şi păsările, noi le vom lăsa în voia lor, şi vom primi drept mulţumire o parte din forţa nesfârşită, proprie vieţii lor.

„Dar cum să trăim” – ne vom întreba – „fără lemne, fără hrană vegetală şi animală?”

Trebuie oare să existe veşnic numai o singură formă a existenţei? Oare nu pot fi schimbate condiţiile existenţei, în legătură cu noile simţuri? Instinctul a milioane de oameni respinge azi hrana animală. Se înţelege de la sine, că omenirea nu va înceta deodată brutalitatea sa asupra lumii animale şi vegetale. Atât timp cât va exista cerinţa

unei astfel de alimentaţii, ea trebuie satisfăcută; valoarea constă în dispariţia naturală a unor astfel de dorinţe. Numai atunci, sub călăuza spiritului, se va ajunge la o schimbare organică internă definitivă. Până în prezent, rătăcirea omenirii constă în aceea că ea încearcă să se însufleţească cu ajutorul propriei sale puteri de voinţă, impunându-şi postul, pocăinţa şi abţinerea de la ceea ce îi era mai trebuincios. Însă, asemenea mijloace nu izbăveau de boli, decăderi şi moarte, nu-i împrospătau corpul; ele se distrugeau tot aşa ca şi corpurile chefliilor şi beţivilor. Ascetismul este o insuficienţă a încrederii în grandoarea „forţei nesfârşite”, care ne duce până la cea mai înaltă treaptă a existenţei. E cel mai mare păcat a dori să te vindeci pe tine însuţi, separând omul, chiar şi numai vremelnic, de „Conştiinţa Infinită”, care-i transmite viaţă, odată ce el o cere cu încredere. Eliberarea de vicii, neajunsuri şi de alte obiceiuri se poate obţine numai prin ruga insistentă de a stinge cerinţele care le provoacă.

„Conştiinţa Infinită” zice la fiecare respiraţie: „Veniţi la mine, cereţi, căutaţi-mă în toată creaţia şi eu am să vă reînnoiesc veşnic corpurile şi sufletele”; patimile şi dorinţele voastre se vor schimba treptat şi, odată cu ele, va dispărea toată grosolănia şi contradicţia oricărei legi; în schimb, veţi gusta bucuriile spirituale, care acum sunt inaccesibile muritorilor.

Odată învăţaţi a duce o viaţă superioară şi, prin aceasta, mai îndelungată – şi aşa va fi – vom respecta tot ce e vieţuitor şi, din iubire, le vom lăsa în libertate. Iubim nu păsărica închisă în colivie, ci numai capriciul nostru. În felul acesta, înalta iubire faţă de tot ce vieţuieşte este calea către viaţa însăşi, care se scurge către noi, nu numai din arbori, păsări şi insecte, ci şi din fulgul de zăpadă care se învârteşte căzând, din uragane şi mări. Nu în sens figurat, ci ca forţă vie! Oare de ce noi nu iubim încă astfel? Nu ştim! E de ajuns a vedea calea care ne eliberează de tot ce e rău.

DESPRE FOLOASELE VISĂRII

Să nu ne gândim continuu. Acest lucru este obositor şi atrage după sine repetarea unora şi aceloraşi gânduri.

Capacitatea de a întrerupe gândurile pozitive după dorinţa sa, a visa într-o stare completă de pace fizică, conţine în sine una din cele mai nobile izvoare de putere şi beatitudine. Să te uiţi numai în acel colţişor al peisajului pe care îl visezi sau să construieşti în linişte castele imaginare.

Şaizeci de secunde închinate meditaţiei dau tot atâtea secunde de pace şi reîmprospătare sufletească şi trupească. Chiar şi în domeniul inferior al succesului material, va rămâne învingător acela care va fi în stare să se odihnească după propria voinţă, adică să rămână pasiv şi să înlăture de la sine, după bunul plac, toate gândurile. În mâinile lui sunt frânele vieţii, căci în momentul auto-adâncirii, i se deschid porţile pentru noi gânduri, proiecte şi întreprinderi, care, apoi, în stare de completă conştiinţă, păstrându-se în memorie – se realizează.

Toţi oamenii contemporani se învârtesc neproductiv, din an în an, în cercul vicios al unora şi aceloraşi gânduri! E clar că ei, într-o asemenea stare de goană, nu sunt capabili să observe în calea lor întâlnirile cu posibilităţile şi chiar dacă le-ar observa, le lipseşte, totuşi, curajul de a se agăţa energic de ele.

Automat, în puterea obişnuinţei, ei fac unul şi acelaşi lucru, zi după zi. Starea lor sufletească îi subjugă definitiv şi îi ţine sub greutatea gândurilor sclave! Mereu li se pare că trebuie să realizeze ceva „folositor”! Chiar şi în somn, ei se zbat prosteşte... ca şi caii orbi în arcan! Se trezesc dimineaţa obosiţi... Somnul este elixirul vital numai pentru aceia care au învăţat a fi visători, a se adânci în sine, a se concentra.

Interpretarea în sine nu constă în denumire!... În timpul călătoriilor pe mare, aceşti oameni sunt ca nişte sălbatici neastâmpăraţi, se reped fără niciun ţel prin întregul vapor, trecând dintr-o cabină în alta! În tren, ei

aşteaptă nerăbdători momentul sosirii la destinaţie, odată sosiţi, nu ştiu ce să facă cu ei înşişi. La ei acasă se agită veşnic, iar rezultatul e că ziua le-a trecut fără niciun folos!

Încordarea lor mintală nu a dat nimic!

Ţigările generalului Grait au repurtat mai multe victorii decât spada lui! Neluând în consideraţie vătămarea produsă de nicotină, o singură tragere a fumului din ţigară şi expiraţia lui, o observare involuntară a nouraşilor de fum care se evaporă, evoca starea de reverie, de visare-pasivă, în timpul căreia sufletul nu numai că se odihneşte, ci şi recepţionează noile intuiţii.

Prin aceasta însă, nici nu recomandăm şi nici nu condamnăm tutunul: el reprezintă una din acele multe mijloace imperfecte pentru crearea stării dorite, care, desigur, poate fi atinsă prin alte căi lăuntrice, mult mai solide şi mai convenabile.

Iată o cale din multe: să încerce cititorul acestor pagini să se oprească din când în când, să se lase pe spătarul scaunului, cu mâinile atârnând pasiv, să nu se gândească absolut la nimic, timp de 3 – 5 secunde! Un nouraş, o coloană de fum, o cracă legănată de vânt îi pot atrage privirea.

Dar acela care nu este în stare să se odihnească cu sufletul şi corpul, nici chiar timp de 5 secunde – astfel de oameni sunt mulţi – să evite, cel puţin, mişcările nervoase prea bruşte. Aceasta va fi prima lecţie de înaltă artă a visării şi a abstracţiei mentale. Sufletul lui şi-a atras către sine atomul forţei vivificatoare, care nu poate să mai dispară. Dacă trebuie să învingi agitaţia înrădăcinată în toată viaţa din trecut, nu se poate conta pe o deplină şi imediată reuşită. Totuşi, germenul calmului este implântat deja! Acest gând nu va mai dispare niciodată. Omul să nu prelucreze însă acest gând cu prea mare încordare. Totul va creşte şi se va dezvălui de la sine.

Stă în puterea fiecărui om să domine în mod armonios sufletul şi corpul, chiar şi în cele mai neînsemnate acţiuni – fals denumite astfel – cum ar fi de exemplu, în felul de a te scula, a umbla, a răsfoi o carte,

etc.

Omul care e capabil să rămână în starea de contemplare după propria sa dorinţă, va gusta şi el din bucuria unui somn sănătos şi reînnoitor;...căci starea predominantă de peste zi condiţionează starea nopţii viitoare. Insomnia corespunde distrării, „spasmul” gândirii, care ceasuri întregi nu dă odihnă corpului omului obosit... De îndată ce cultivăm liniştea, creşte şi capacitatea voinţei de a provoca momentan somnul, adică completa pasivitate.

Exerciţiile dispoziţiilor mentale se prescriu exclusiv atunci când acestea prezintă comoditatea necesară şi când se fac cu plăcere... În caz contrar, reuşita întârzie. Taina şi farmecul dezvoltării interioare constă în aceea că, la fel cu iarba câmpului, ea creşte inconştient. După câţiva ani, toate mişcările noastre vor căpăta mlădiere, armonie. În anarhia mentală actuală, corpul omului, de fapt, se rupe în bucăţi, sub presiunea gândurilor dezordonate şi necontrolate!... Odată cu mărirea clarităţii spiritului, fiecare mişcare, fiecare pas vor deveni un izvor de satisfacţie, nemaifiind o piedică în timpul goanei inutile şi fără niciun ţel. Fac bine numai prin aceea că iubesc; încetul cu încetul, toată viaţa se compune din elemente definite, care nu se distrug reciproc unul pe altul. Aceste exerciţii simple vor transforma fiecare acţiune a noastră într-un magnet din ce în ce mai puternic şi de o forţă miraculoasă.

Hristos şi Moise, toţi clarvăzătorii şi magii se aflau în „pace”. Acumulată în felul acesta, forţa sufletească era apoi dirijată asupra bolnavului pe care-l renăştea. În povestirea despre Marta şi Maria, ultima şi-a ales partea cea mai bună, căci nu se ocupa de bucătărie, ea lucra în linişte asupra dezvoltării corecte a forţelor sale şi putea în câteva secunde să producă mai mult decât Marta, care ducea toată greutatea lucrului casnic.

Marta istovea... Maria se împrospăta!... Cultivarea păcii măreşte prezenţa de spirit. Cu alte cuvinte, aceasta este o capacitate de a te folosi în orice moment, de toată cunoştinţa ta, de toată energia ta, de hotărâre şi tactică.

Chiar simplul fapt al prezenţei, în acelaşi moment, a tuturor calităţilor, le redă valoarea. Ele sunt concentrate într-o linişte spirituală, nu fug după o mie de obiecte împrăştiate.

Starea de contemplare este la fel cu o garnizoană odihnită a cetăţii care gândeşte. Oamenii timizi, nervoşi şi, prin aceasta, întotdeauna obosiţi, se evidenţiază rar prin ceva; ei nu reprezintă magneţi care, lucrând în linişte, devin din ce în ce tot mai puternici, în loc să slăbească.

Prin priceperea de a-ţi conserva forţele şi a-ţi odihni spiritul, se obţin nervi de oţel: dintr-un asemenea om va radia un fluid capabil să îmblânzească calul sălbatic! Curajul se aseamănă cu un nor de magnet, pe care nimic nu-l poate străpunge!

În asemenea cazuri, posibilităţile sunt nelimitate. Se poate dezvolta în corp şi în fiecare organ, o forţă de opoziţie la toate influenţele materiale, de zece ori mai mare decât până în prezent.

Capacitatea de a te da visării poate fi – ca şi oricare alta – dezvoltată exagerat, de exemplu: la oamenii care trăiesc parcă într-un semisomn, nedându-şi socoteală de ceea ce face corpul lor. Lor le lipseşte forţa pozitivă de a acţiona după dorinţa lor proprie, atunci când e necesar. Urmează a se stabili echilibrul între totalul forţelor pozitive; omul trebuie să se înveţe a trece dintr-o stare în alta când, unde şi pe cât timp va voi.

În această operaţie, venitul şi cheltuiala forţei poate fi stabilită cu o exactitate atât de mare, încât pe timpul schimbării stării să rămână întotdeauna un mic excedent de forţă acumulată.

În prezent, mulţi, când îşi dau forţele lor spirituale, nu-şi păstrează rezerve necesare şi, în cazuri neprevăzute, se trezesc absolut neputincioşi.

Odată cu dezvoltarea capacităţii de a deveni contemplativ, se schimbă şi respiraţia şi bătăile inimii. Respiraţia se prelucrează de diafragmă. „Prana-Yama” – inspiraţia şi expiraţia lentă, sistematică, a yoghinilor hinduşi – reprezintă consecinţa exterioară naturală a stării

lăuntrice, cu toate semnele minunate ale sufletului şi corpului.

Există respiraţia sufletului, ritmul psihic, a cărei coordonare evidentă se manifestă prin respiraţia plămânilor.

Omul, care trăieşte în curentul gândurilor creatoare, e dotat cu capacitatea de a trage din acest curent un element particular – Prana hinduşilor – atmosfera mai curată, mai puternică şi mai vitală decât aerul pământului. Din acest eter dumnezeiesc omul capătă elixirul vital, care în sfera materială dă forţe neobişnuite pentru desăvârşirea faptelor vitale eroice, atunci când e necesar.

TAINA SOMNULUI ŞI DEDUBLAREA VIEŢII NOASTRE

Noi trăim şi acţionăm, suferim şi ne bucurăm în somn, tot aşa ca şi în stare de veghe. În timpul somnului, trăim cu simţurile mult mai ascuţite; germenii lor sunt sădiţi în fiecare din noi, iar copia lor grosolană se manifestă prin vedere, miros, pipăire, gust şi auz.

La trezire, când simţurile noastre exterioare încep să funcţioneze, faza vieţuirii amintită mai sus, se stinge.

Conştiinţa de zi reţine numai unele frânturi, de multe ori fără nicio legătură între ele, scene şi întâmplări vagi şi încurcate, trăite în timpul somnului.

Visele, sunt urmele obscure ale adevăratei noastre vieţi, interpretate în alte planuri de simţire. În acest timp, corpul şi sufletul sunt legate prin conexiune mintala – chiar şi atunci când sufletul călătoreşte departe de corp. Prin mijlocirea acestei legături, sufletul călătoreşte departe de corp. Prin mijlocirea acestei legături, sufletul, care se odihneşte, transmite curentul vital, folositor sau dăunător, corespunzător cu stratul mental în care sufletul se învârteşte.

Moartea, adică descompunerea corpului, începe după ruperea acestei legături. Odată cu dezvoltarea sufletului –

se dezvoltă şi capacitatea de a putea absorbi noi gânduri, noi adevăruri; legătura, care uneşte sufletul cu corpul, devenind tot mai puternică şi ajungând la un moment dat indisolubilă.

Astfel, noi reprezentăm unirea a două fiinţe, care, inconştient, trăiesc împreună, două vieţi diferite, în două lumi apropiate în spaţiu.

Amintirile noastre sunt de două feluri: materiale, care nu cuprind înăuntrul lor esenţa spirituală şi spirituale, care înlătură viaţa noastră de zi.

Chiar apostolul Pavel vorbeşte despre corpul sufletesc (fizic) şi cel spiritual. Întâia Epistolă a lui Pavel către Corinteni II 14, 15. „Corpul spiritual trăieşte în acelaşi timp cu cel fizic, iar după descompunerea ultimului, continuă să vieţuiască, aşa după cum a vieţuit şi până la naştere".

Aceste două fiinţe, unite în fiecare om, posedând un spirit, rămân totuşi străine una de alta. Ziua, spiritul se foloseşte de corp, ca şi minierul de hainele groase cu care coboară în mina adâncă. Într-o altă existenţă, adică în somn, el nu se călăuzeşte de simţurile fizice... însă tot ce a retrăit „acolo" (adică în vis), apare la lumina conştiinţei de zi, ca reamintirea unui vis, reamintire corespunzătoare gândurilor şi senzaţiilor manifestate ziua.

Odată cu dezvoltarea adevăratului nostru „EU", căpătăm priceperea de a ne adresa direct acestei înalte grupe de simţuri, fără să le transpunem mai întâi în lumea fizică.

Fiecare cuprindem în noi o jumătate din lume, o jumătate din viaţa care, nerăbdătoare, aşteaptă o prelucrare şi o mai variată studiere.

Într-o directă dependenţă de dezvoltare a spiritului nostru în viaţa prezentă sau în una din vieţile viitoare, aceste două lumi se vor contopi tot mai mult şi ne vor deschide calea vieţuirii conştiente, în amândouă.

Implorarea, ruga, ne va apropia de descoperirea acestei taine. Dorinţa neîntreruptă şi insistentă de a cunoaşte Adevărul, ne va trezi forţele virtuale (germenii

lor dormitează în noi) şi ne va schimba complet viaţa noastră, destul de tristă altfel.

Atunci vom contempla fericiţi cele două înfăţişări ale existenţei noastre. Azi, cunoaşterea lor ne-ar fi de puţin folos.

Prea ne-am obişnuit, în ignoranţa noastră, să călătorim cu acelaşi neastâmpăr şi dezechilibru, în somn ca şi în starea de veghe. Din fericire, nu ne rămâne mult în memorie, căci relele consecinţe ale hoinărelii în sferele spirituale inferioare, din timpul somnului, se reflectă asupra noastră. Două ore petrecute în strălucitoarele împărăţii ale somnului ne aduc mai mult decât zece ore în sferele inferioare.

Somnul ne mai aduce odihna şi reîmprospătarea corpului, nu însă şi a spiritului. Ochiul care vede în somn, poate pătrunde până la extremitatea hotarului de gândire. În timpul somnului, spiritul nostru trăieşte în lumea spirituală corespunzătoare lui; de acolo, el se întoarce îmbibat cu elementele mentale specifice, transmiţând corpului puterea sau slăbiciunea, starea de mulţumire sau de amărăciune.

Spiritul aduce corpului, din împărăţia somnului, bogăţii proporţionale cu gradul lui de puritate, tendinţa spre putere şi bunătate... credinţa în marile posibilităţi ale existenţei, veşnica reîmprospătare a minunatului corp sănătos. Dimpotrivă, un spirit îngust şi invidios aduce numai elementele descompunerii. Somnul nu este întotdeauna o odihnă! Somnul agitat, îngrijorat şi morocănos rătăceşte (dacă nu intervine rugăciunea pentru pace şi putere) într-un spaţiu agitat, iar la întoarcere, în momentul deşteptării, transmite corpului tulburarea acumulată. Spiritul care îşi înclină gândul spre boală, trece în lumea suferinţelor şi le revarsă apoi asupra vieţii de zi.

De aceea, bolnavul, mai ales înainte de somn, trebuie să se gândească la sănătate, trebuie să repete: „E vătămat numai instrumentul de care mă folosesc. Eu sunt ceea ce gândesc despre mine. „EUL" meu spiritual este sănătos şi îmi va aduce vindecarea trupului în timpul somnului". Să-şi

repete aceasta în fiecare seară. Dacă rezultatul nu va veni imediat, atunci el trebuie să se examineze, căci se poate întâmpla ca o viaţă întreagă de gândire greşită să aibă nevoie de corectare, iar dezvoltarea lui spirituală să-l elibereze treptat de rătăciri, pentru ca, neîndoielnic, să-şi ajungă ţinta.

Viaţa necunoscută a somnului este mai importantă decât trăirea în stare de veghe, ea fiind consacrată vieţii şi dezvoltării simţurilor spirituale. Adevăratul nostru „EU” este acea forţă nevăzută, pe care ne-o mărturisesc toate gândurile noastre. Ultima şi cea mai de seamă, aceea care plăsmuieşte baza stării noastre sufleteşti, e primăvara. Ea ne alimentează şi e însăşi izvorul vieţii.

Spiritul comunică corpului, în somn, convingerile şi părerile propriei lui naturi. Omul care crede cu fermitate şi perseverenţă în inevitabila bătrâneţe şi decădere, va primi de la spiritul său elementele mentale ale morţii. Acela care, în timpul veghii, va avea îndoieli asupra necesităţii absolute a morţii corpului, se va întreba dacă această convingere nu se bazează pe o prea scurtă experienţă a omenirii. E de ajuns un singur gând, pentru a păzi omul de rătăcirea veşnică din timpul somnului, în sferele inferioare ale pozitivismului şi a morţii, de care omenirea nu se poate elibera. Chiar numai „rugăciunea de credinţă” în nemurirea fizică, aduce cu timpul semne şi dovezi în favoarea acestei credinţe. Atunci, noaptea, în cursul multor ore de somn, spiritul se opreşte asupra gândurilor de tinereţe şi putere, îşi îmbibă cu ele corpul, pentru aproape încă o jumătate de viaţă. Elementele corpului sunt în veşnică transformare. Corpul nostru de azi nu e acelaşi cu cel pe care îl posedam cu 12 ani în urmă. Nici spiritul nu e acelaşi care a fost, iar odată cu el, se schimbă şi celulele organismului. Transformările din corp se produc şi depind de pătrunderea spiritului nostru cu noi adevăruri sau de împietrirea lui în vechile rătăciri. Fiecare credinţă se materializează în carne şi sânge. Purtăm, într-adevăr, cu noi gândurile care ne domină. Crezând în ruinarea fizică, ea se va produce! Spiritul transmite în toate organele

elementele lor spirituale (extrase din lumea lui); ultimele elemente din invizibil se materializează în carne şi sânge, ca şi pomii care produc din părţile nevăzute ale pământului şi aerului – frunze şi fructe!... Individul încăpăţânat ani de-a rândul, în una şi aceeaşi rătăcire, introduce în corpul său elementele şi materializarea acestei rătăciri. În sine, un păcat, a cărui semne sunt urâciunea, ruinarea forţelor, moartea – suferinţe fizice sau spirituale.

Oricare ar fi îngustimea spiritului, el tinde totuşi către o mai înaltă existenţă, de unde va lua, introducând corpului în somn, o parte de forţă mult mai fină, cu toate că şi aceasta va fi oarecum diluată şi slăbită...

Spiritul, nu mintea, la omul de 80 – 90 de ani, e mai puternic decât la cel care moare la vârsta de 30 de ani. Cu cât spiritul e mai puternic, cu atât el cere instinctiv (absolut inconştient), o forţă mai mare. Greşeala fundamentală a oamenilor de 80 şi 90 de ani este credinţa în moartea inevitabilă. Acest gând a devenit „idee fixă"; împărtăşit şi mereu exprimat de toţi care-l înconjoară, se condensează asupra bătrânului, ca un nor. El creşte cu o forţă uriaşă – „forţa inevitabilului" – îndreptată într-o direcţie greşită. Ea poate ajunge, după dorinţă, o impunătoare forţă distrugătoare sau creatoare!

Rugăciunea de dimineaţă, pentru ziua care începe în existenţa materială, ar trebui să cuprindă în ea implorarea ajutorului Conştiinţei Infinite, pentru a primi partea noastră de la tot ce e vieţuitor; arbore, nor, ocean, păsări, stele şi soare. Ceea ce vedem noi, formează numai o infimă parte din creaţia lor; dincolo se află o a doua viaţă, element, taină, spirit care porunceşte, pune în mişcare, înviorează şi care nu poate fi perceptibilă simţurilor noastre fizice! Sufletul nostru posedă minunata capacitate de a trage către sine o parte din această forţă vie, a o păstra şi a şi-o însuşi pentru totdeauna. Conştiinţa Nesfârşită se află în tot. Meditând asupra miliardelor de forme vii, noi ne adâncim în această nesfârşită Conştiinţă, ne contopim tot mai mult în ea şi ne însuşim o parte din

graţiile sau forţele specifice tuturor vietăţilor.

În viaţa de zi, simţurilor noastre fizice (corect dirijate) pot atrage către sine aceste forţe. Oricât am fi de ocupaţi, am putea găsi întotdeauna o clipă pentru asemenea meditaţie, care să reprezinte, în sine, o forţa creatoare. Lucrul din timpul nopţii e altul, dar şi forţa acumulată ziua înviorează spiritul şi-l ajută să pătrundă mai adânc în lumea nevăzută, din care el trebuie să aducă comori de altă natură. Cu cât spiritul se urcă mai sus, cu atât este mai subtil elementul spiritual absorbit acolo; cu aceeaşi gradaţie, sporesc şi simţurile spirituale, câştigând în cele din urmă proprietatea de a pătrunde în viaţa de zi... Spiritul şi corpul acţionează reciproc unul asupra celuilalt, se întăresc, se completează, se transformă unul pe altul... Corpul corespunde rădăcinii unui copac, spiritul – crengilor şi frunzelor. Rădăcinile sug din pământ seva care hrăneşte trunchiul, ramurile, frunzele, florile şi fructele. Frunzele şi ramurile verzi, pe de altă parte, extrag din lumină şi aer, elemente, fără de care, trunchiul şi rădăcinile s-ar pierde. Asemeni frunzelor, spiritul bine îndrumat, absoarbe elemente (astrale) de sus şi le transmite vieţii corpului în timpul stării lui de veghe. Corpul – rădăcina –, la rândul său, aduce din adâncuri, prin mijlocirea puternicului şi totuşi subtilului curent al firii, reîmprospătarea forţei pentru spirit. În felul acesta, unii oameni, după cele mărturisite în Vechiul Testament, „umblau în faţa Domnului”, iar corpul lor material se păstra (după înţelesul nostru) fabulos de îndelungate timpuri. Au fost şi dintre aceia care se întorceau la Dumnezeu fără să treacă prin moarte.

Astfel, citim cartea I a lui Moise (Cap. V, vers. 24): „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”.

Enoh a dus o viaţă curată. Spiritul lui stăpânea materia în aşa măsură, încât îşi putea dematerializa corpul, făcându-l nevăzut ochilor. Cazuri asemănătoare sunt adeseori amintite în Sf. Scriptură. Odată cu dezvoltarea spiritualităţii (şi aşa va fi), dematerializările

vor înlocui tot mai des moartea.

Cel mai înalt ţel al omenirii ar fi acela ca, prin ajutorul procesului constant al restaurării fizice, să-şi spiritualizeze până într-atât corpul, încât să corespundă cerinţelor crescânde ale spiritului... pentru ca substanţa mereu mai perfecţionată a corpului să fie pregătită a înlocui celule uzate care se ruinează.

...

Acela care suferă de insomnie să-şi zică dimineaţa: „În noaptea asta voi dormi... eu trebuie să dorm şi cer ajutor Conştiinţei Infinite; o rog pe ea să-mi trimită somnul!”. Mulţumită ei, se vor crea condiţii care, încă din timpul zilei, vor produce elementele odihnei pentru noapte. Concentrându-se astfel, omul primeşte dis-de-dimineaţă sprijinul întregii forţe spirituale, sprijin contrar curentelor fizice crescânde de peste zi. Când pământul e luminat de soare, totul posedă o forţă mai mare (după regula sănătoasă a vieţii naturale), decât după ce s-a îndepărtat de astru. Suferindul de insomnie să repete acest crez zi de zi, să nu-şi piardă curajul, chiar dacă nu va reuşi imediat. Seara, când se culcă, nu trebuie să se gândească la dificultăţile vieţii, ale afacerilor lui, ci numai la odihnă şi somn!

Există oameni dinamici, care abia punându-şi capul pe pernă, încep cu o îndoită forţă, să discute în gândul lor, să facă proiecte, să lucreze şi să se certe, aceasta pur şi simplu din obişnuinţă. Spiritul lor este pervertit, e greşit îndrumat. El se încăpăţânează în viaţa materială, în loc să se perfecţioneze spiritualiceşte! În felul acesta, spiritul rămânând, în timpul somnului, în sfera agitaţiei – aduce şi corpului agitaţie... În timpul insomniei trebuie, dacă e posibil, să schimbăm camera. „Vrăjitoria”, în acest caz, nu e altceva decât mreaja gândurilor noastre, care ne învăluie în atmosfera mediului înconjurător. Aspectul pereţilor, contactul cu mobila şi celelalte, ne împing îndată şi uşor spre gândurile vechi şi plicticoase. Furnizează spiritului

tău elementele de linişte care îi sunt necesare concentrării lui! O pisică dormind în casă, reprezintă un tovarăş mai bun decât un om nervos şi neliniştit, care veşnic se frământă. Afară de aceasta, animalele absorb neliniştea şi o duc cu sine. Iată de ce e bine să ne înconjurăm cu animale domestice puternice şi tinere, dar să nu le răpim libertatea. Aceste animale absorb în mod înduioşător elementele dezechilibrului nostru spiritual, emanate de noi... Dacă aceste elemente ar rămâne în „aura" noastră, am risca să le reabsorbim. Animalele duc cu ele aceste elemente, fără ca răul să se reflecte asupra lor. Găsim explicaţia acestei stranii acţiuni în vechiul obicei ebraic: anual, încărcau pe aşa-zisul „ţap ispăşitor" cu nelegiuirile întregului popor şi-l trimiteau în pustiu.

Având vătămătorul obicei de a consuma narcotice sau alte produse somnifere şi neavând putere să opreşti dintr-odată consumaţia lor, atunci repetă de câte ori iei medicamentul, următoarele: „Rog Conştiinţa Infinită să mă scape cât mai curând de ideea necesităţii de a recurge la acest ajutor artificial. Mă rog ca acest mijloc să-mi înalţe spiritul în sfera gândurilor curate şi puternice. Mă mai rog pentru eliberarea mea de convingerea dăunătoare că mi-ar fi imposibil să mă descătuşez de acest obicei, precum şi de părerea că somniferele îmi pot aduce nu numai foloase, ci şi vătămare". Dimpotrivă, îţi produci un rău incomparabil mai mare, atunci când gândeşti: „Eu ştiu că narcoticul îmi distruge sănătatea, cu toate acestea trebuie să-l iau". E mult mai bine să-ţi însuşeşti tăria spirituală descrisă mai sus.

Aceste mijloace pot fi încercate atâta timp cât noi nu am mărit necesitatea folosirii mijloacelor artificiale. Totul e condiţionat de utilizarea corectă a rugăciunii, pentru a extrage din aceste mijloace, maximum de folos şi minimum de vătămare. Trebuie să ne eliberăm de starea de nesănătate, nenaturală corpului şi mai ales sufletului nostru, stare provenită din pricina consumului acestor mijloace artificiale.

CURENTELE GÂNDIRII

Trebuie să dăm gândirii noastre cea mai mare atenţie. Nu este deloc lipsit de importanţă ceea ce se gândeşte „numai aşa”, fiindcă gândurile merg în valuri, ca apa şi ca vântul! Curentele omogene se întăresc reciproc, evocând diferite fenomene intermitente.

Dacă s-ar putea vedea acest ocean de gânduri, atunci fiecare din noi am observa cum razele vibratorii trec de la un om la altul. S-ar vedea limpede cum oamenii cu temperamente, caractere şi tendinţe identice sunt în aceeaşi rezonanţă (omogenitate); iar omul iritat şi deprimat vine în contact cu toţi oamenii iritaţi şi deprimaţi – deci fiecare din ei acţionează asemeni unei baterii electrice, provocând şi mărind curentul.

Pe de altă parte, optimiştii, cei totdeauna puternici şi veseli, îşi unesc şi îşi întăresc undele lor.

Starea de deprimare nu e altceva decât învârtirea continua în cercul gândurilor dăunătoare. Această boală, odată înrădăcinată, nu poate fi uşor vindecată.

Obiceiul oamenilor de a discuta în societate despre simptomele diverselor boli, cauzele lor, morţile, agoniile, scene de coşmaruri şi aşa mai departe, atrag asupra lor o cascadă întreagă de impresii dăunătoare, care inevitabil le va pricinui, sub o formă sau alta, boli şi suferinţe.

Tot în acelaşi fel, atrag către ei undele vătămătoare, cu toate relele lor consecinţe, oamenii care vorbesc şi gândesc mult despre bolnavi, cât şi acei care se află în legătură cu bolnavii. Noi nici nu bănuim deci, din câte primejdii trebuie să ne salvăm şi să ne ocrotim.

În timpul discuţiilor armonioase, în atmosfera unei simpatii reciproce şi a unor tendinţe cinstite, în care nu încap invidii ascunse, se creează un flux de gânduri constructive şi care izbucnesc asemeni unei scântei produsă de închiderea curentului electric!

Călătoreşte totdeauna în cele mai bune condiţii, opreşte-te la cele mai frumoase hoteluri, îmbracă-te cu gust! Dacă nu ai încă mijloacele de a le îndeplini, realizează-le cel puţin în gândul tău! Acesta va fi primul

pas către reuşită şi către o unire cu undele celor norocoşi. Omul, ale cărui gânduri se îndreaptă mereu, dintr-o greşită economie, către tot ce este ieftin: locuinţă, hrană şi îmbrăcăminte – nimereşte în unda nevoiaşilor strâmtoraţi şi a oamenilor fricoşi! O astfel de stare apasă şi paralizează toate planurile noastre, schimbă aspectul vieţii, ne frânge aripile. Atmosfera lipsurilor, absorbită timp îndelungat, lasă în suflet o întipărire specifică, fapt care este imediat simţit de cei norocoşi. Ei fug atunci când simt lipsa elementului bun care l-ar putea mări pe al lor; ei se izolează când simt un om cu impregnarea specifică a lipsurilor şi imediat înăbuşe curentul simpatiei fireşti, care altfel s-ar putea scurge din belşug asupra oropsitului.

Simpatia reprezintă cel mai important factor al sorţii fiecărui om! Mania pentru tot ce este ieftin merge paralel cu frica şi cu nereuşita şi niciodată nu nimereşte în curentul energiei şi al forţei victorioase!

Oamenii care trăiesc în curentele energiei şi ale forţelor victorioase nu sunt întâlniţi niciodată de cei slabi. Acela care doreşte să se apropie de cei care învinge viaţa, să-şi schimbe direcţia gândurilor de până acum, abia atunci, ei le vor ieşi în cale!

Acei care încearcă (în societate) să reverse asupra altora neplăcerile şi nereuşitele lor, izbutesc numai să-şi răsfrângă asupra lor înşişi, cu o înzecită forţă, tot ce e rău. Ei îşi atrag acelaşi regim mental cu care interiorul lor este intoxicat! Gândurile care se cugeta cu mai multă intensitate şi repetat, se materializează în organism mai trainic. Cercetând şi meditând greşelile şi neajunsurile altora, ni le însuşim.

Intrigile ne pot fermeca, ne pot îmbăta! Până la urmă însă, plătim scump această plăcere.

Dacă doi oameni şi-ar putea impune să se întâlnească periodic, dacă e posibil în una şi aceeaşi cameră, întotdeauna la una şi aceeaşi oră, pentru a-şi comunica într-o veselă şi luminoasă dispoziţie, idei despre frumuseţe, înţelepciune, forţa corpului şi a spiritului, dacă ei şi-ar deschide larg porţile sufletelor, gata fiind să primească de

la înalta înţelepciune gânduri, mijloace şi căi pentru obţinerea frumuseţii desăvârşite, sănătăţii, forţei şi dacă aceste întâlniri le-ar sădi în inimi fiorii plăcerii şi ar avea posibilitatea să-şi continue întâlnirile fără constrângere, fără discuţii şi intenţii preconcepute, fără gânduri ascunse, la finele anului, aceşti doi oameni vor obţine rezulta-te corespunzătoare minunilor din basme.

Un asemenea exerciţiu ar trebui să se practice la început numai de doi oameni. Este mai greu decât vă închipuiţi, a găsi chiar numai doi inşi capabili să-şi armonizeze aspiraţiile. Dorinţa unor astfel de grupări, care să cuprindă aspiraţii, trebuie să se nască tot brusc, fără îndemnuri străine care să nimicească curentele superioare de mai bine.

Se înţelege că puterea acestei acţiuni creşte în raport cu numărul doritorilor. Indienii Americii de Nord, bazându-se pe acest principiu, evocau extazul dansului combativ (un cerc format de un grup), evocau în tăcere dorinţa unuia. Cu cât erau mai mulţi indieni care să-şi îndrepte puterea voinţei lor către un singur şi acelaşi ţel – extazul dansatorului – cu atât mai repede, ultimul cădea în transă. Acelaşi lucru se întâmplă la oratori, la actori.

...

Oamenii cei mai corecţi comit o greşeală gândindu-se prea mult la defectele lor: în felul acesta mai vârtos le întăresc. E de ajuns să-îi recunoşti cusurul. Nu trebuie să repeţi mereu: „sunt slab şi laş” sau „ursuz şi nesocotit”. Cheamă mai bine gândurile de putere, curaj, veselie, prudenţă.

Din ele, creează-ţi chipul „EULUI” tău şi, pur şi simplu, nu te mai gândi deloc la neajunsurile tale.

Femeia recepţionează, mulţumită organizaţiei ei sufleteşti, gândurile cele mai subtile sau, mai degrabă, intuiţiile de o superioară calitate! Ea reprezintă cea mai sensibilă placă care imprima vibraţiile din oceanul gândurilor. Intelectul mai puternic al bărbatului, se

adaptează mai bine greutăţilor vieţii şi, de aceea, înfăptuieşte mai uşor intuiţia femeii. Totuşi, lui îi lipseşte fineţea intelectului superior, care percepe cele mai subtile şi mai puternice gânduri. Întotdeauna, femeile sunt inspiratoarele marilor bărbaţi. În umbra fiecărui succes, în tainiţele fiecărei întreprinderi, pe treapta fiecărei evoluţii, se află întotdeauna, văzută sau nevăzută, femeia însufleţitoare.

...

Nu intenţionez a vă face morală şi nici nu zic: „Acest lucru urmează să fie făcut, iar celălalt e oprit”. Stărui numai asupra cauzelor şi a consecinţelor lor.

Când îţi apropii faţa de foc, simţi o arsură, faţa se înroşeşte şi poate fi desfigurată. Permite invidiei, răutăţii, duşmăniei să te frigă şi vei fi, într-un fel sau altul, rănit şi desfigurat de elementul care, cu toate că e nevăzut, e tot atât de real ca şi focul.

Să alungăm din conştiinţa noastră, cât mai degrabă cu putinţă, toată urâţenia, imperfecţiunea, neplăcutul şi orice defecte ale aproapelui nostru. În caz contrar, imaginile mentale rămân, iar cu timpul, se materializează, devin ca o scoarţă specifică. Cine obişnuieşte să imite pe altul în toate cusururile lui caracteristice, desigur că, în cele din urmă, se va molipsi.

E mai plăcut a plimba cursul cugetării tale spre imaginea minunată a câmpului acoperit cu spice mlădioase sau asupra mării clocotitoare, decât a te înfunda în citirea cronicii locale, cu toate grozăviile ei. Noi nu ne putem imagina la ce presiune zilnică şi inutilă, fizică şi sufletească, ne expunem când citim în ziarele de dimineaţă, reproducerea tuturor ororilor comise. Ce folos se poate desprinde din citirea tuturor nenorocirilor, crimelor şi înspăimântătoarelor evenimente întâmplate pe globul pământesc în timpul celor 24 de ore!

O greşeală recunoscută, pe jumătate învinsă. Dacă simţim o indispoziţie sufletească, urmează să ne amintim

în primul rând, cum a pătruns în noi curentul neliniştii altuia, cum am venit în contact cu multe suflete posomorâte, rău dispuse, cum ne transmitem reciproc tulburarea indispoziţiei, care, în cele din urmă, devine insuportabilă. Ne eliberăm din curentul unor asemenea gânduri stupide cu ajutorul rugăminţii, rugăciunii şi dorinţei de a le învinge.

Cu timpul, oricine îşi va putea dirija către sine curentele aptitudinilor altora, aptitudini luminoase, înviorătoare şi strălucitoare, căci viaţa trebuie să fie o distracţie! Dacă asupra unei seriozităţi permanente vor mai cădea umbre, atunci va rezulta melancolia.

De pretutindeni se precipită frica! Omenirea se teme neîntrerupt de ceva: boală, moarte, pierderi băneşti sau pierderea iubirii! În afara fricii generale, fiecare om se mai ocupă şi de frica sa intimă, în care se complace, ajungând până la absurditate! Aşa de exemplu, străzile sunt arhipline de oameni care nu au alte ocupaţii mai alese, se îmbulzesc pentru primul loc în tramvai sau se tem că vor întârzia la tren.

Cu cât omul este mai sensibil, cu atât mai mult suferă de pe urma curentelor înconjurătoare! Şi aceasta numai până când învaţă să se roage în tăcere, pentru câştigarea vibraţiilor forţei superioare, care să ridice în jurul lui val de gânduri pozitive, de care să se spargă undele străine.

La început, putem izola astfel de stări supărătoare, de depresiuni, prin următoarele gânduri: „Refuz a recepţiona gândul capabil să-mi provoa-ce o indispoziţie vătămătoare corpului meu”.

Fiecare om poartă cu el o doza de frică, în care se complace – frica de o boală imaginară, a cărei apariţie el totuşi o aşteaptă sau, mai frecventă e frica de a nu pierde ceva! Orice fapt neînsemnat, orice cuvânt pronunţat la întâmplare provoacă, inconştient, obsesia. Şi atunci, omul, ca o consecinţă a acestui obicei, practicat timp îndelungat, este în întregime cuprins de groaza care, forţat, a pătruns în conştiinţa lui, asemeni unui torent, pentru a-i produce un rău. Acesta este curentul care vibrează exact pe aceeaşi

coardă a naturii noastre, pe care slăbiciunea firii omeneşti a alunecat de mai mulţi ani.

Apoi, şi corpul nostru suferă! Astfel, avem un număr nesfârşit de simptome. Debilitarea, lipsa poftei de mâncare, veştejirea membrelor, incapacitatea de a te concentra asupra lucrului pe care îl faci, lipsa de atenţie şi aşa mai departe. Capacitatea de a recepţiona cu uşurinţă gândurile poate deveni, de asemenea, un izvor de slăbiciune sau de forţă. Oamenii cei mai evoluaţi ai timpurilor noastre posedă trupurile cele mai plăpânde, tocmai pentru că ei, fiind suprasensibili, inconştient, absorb multe unde vătămătoare, nebănuindu-le existenţa.

Legăturile directe şi continue cu un om nepotrivit evoluţiei personale, reprezintă izvorul principal al acestui rău. Organismul feminin este mult mai subtil şi incomparabil mai sensibil la toate umbrele gândurilor sau la radiaţiile mediului înconjurător! Bărbatul, absorbit datorită împrejurărilor de afacerile sale, manifestă temporar cunoscuta posibilitate care îi dă posibilitatea de a respinge curentele fricii. Femeile, asupra cărora apasă multe griji, adeseori suferă mai mult decât cred soţii lor, care nu pot pricepe veşnicele lor boli, „ideile lor fixe”, nervozitatea lor.

Pe măsură ce tindem şi căutam sprijinul Spiritului Infinit, care trebuie să ne elibereze din vâltoarea forţelor periculoase, întâmplător parcă, întâlnim în calea noastră ajutoarele necesare: fie sub formă de hrană, medicamente, călătorii, ori alte schimbări de situaţii.

Viaţa noastră exterioară se transformă atunci; se ivesc amici sau vreun medic eminent, care să ne încurajeze pentru a ne putea smulge din vălul undelor primejdioase.

În ei trebuie să vedem un călăuzitor norocos nouă şi să le fim recunoscători, dar nu să ne bizuim întreaga noastră speranţă pe un singur om. Numai în Spiritul Infinit să avem suprema încredere. Înfiripatorul speranţelor noastre nu face altceva decât străbate linia sorţii noastre în momentul critic (supunându-se legilor tainice), el serveşte ca sprijin, ca o cârjă până ce vom obţine prin

braţele noastre spirituale, forţe suficiente pentru a ne susţine independenţi, ca şi noi, la rândul nostru, începând a ne coace pentru această misiune, să fim dintre cei care dau sprijinul lor omenirii.

Renaşterea fizică şi spirituală va progresa în măsura în care va spori înzestrarea noastră cu Spiritul Infinit. În vederea reuşitei, forţele vor creşte, orice frică va pieri şi se va desluşi atunci, că nu avem motiv să ne înfricoşăm de acela care ne conduce în curentul gândirii binelui nesfârşit! Ca prin farmec, fără nicio sforţare evidentă, viaţa noastră materială se va echilibra. Trebuie să ne mirăm de munca diabolică, de chinurile oamenilor care, prin ostenelile lor insistente îşi gonesc bunurile dorite. Tot mai limpede apare înţelegerea vieţii la care puţini sunt acum chemaţi; cu timpul vor fi însă şi cei mulţi, căci, esenţialul acestui principiu constă, în ascensiunea dintr-o fericire în alta. Lupta chinuitoare va deveni curând inutilă, căci tot ce este pământesc se îndreaptă spre făgaşurile spirituale! Tot ceea ce năzuim liniştiţi, cu răbdare, totuşi energic şi bine determinat, se iveşte neîndoielnic în calea noastră. Forţa, căreia îi sunt supuse curentele gândirii, este nemăsurată. Taina magică constă tocmai în capacitatea de a ne subordona valorilor gândirii, gândirii de cea mai subtilă înrudire, de cea mai înaltă tărie.

ADEVĂRATA ÎNRUDIRE

Prin cuvântul „înrudire” se înţelege simţul ce ne leagă de anumiţi oameni, ale căror suflete vibrează în aceeaşi nuanţă spirituală, iar cuvântul „rudenie” sau „rudă” cuprinde numai înţelesul pur al legăturilor de sânge – ale legăturilor familiare.)

Nu întotdeauna sunt legaţi cu lanţurile „rudeniei” bărbaţii şi femeile care radiază elementul omogen al gândirii, având aceleaşi îndemnuri şi tendinţe. Cu alte cuvinte, ei nu sunt întotdeauna părinţi, fraţi, surori sau alte rude de sânge. Cu toate acestea, s-a orânduit (să-l

numim prost obicei), ca rudele să trăiască la un loc, ceea ce produce adeseori un rău nemărginit.

Omul poate fi sănătos şi fericit numai dacă trăieşte alături de oameni, împrăştiind o atmosferă spirituală asemănătoare (emanaţia materială iradia-ta de ei). „Rudenia" de sânge poate sau nu poate să creeze o asemenea atmosferă.

Un muncitor sau un meseriaş, ale cărui gânduri abia trec pragul îngust al ocupaţiilor lui obişnuite, fiind obligat să trăiască exclusiv în societatea învăţaţilor şi a filosofilor şi necunoscând niciun alt om la nivelul său propriu, ar cădea cu timpul în melancolie, s-ar simţi înăbuşit şi, desigur, s-ar îmbolnăvi.

Consecinţa aceleiaşi legi se observă când un om cu o minte mult superioară e condamnat să trăiască într-un cerc de oameni mai puţin dezvoltaţi spiritualiceşte decât el. Într-o astfel de situaţie se află foarte mulţi din aceia care trăiesc în apropierea rudelor.

Copiii vieţuiesc, se dezvoltă şi se bucură, într-o atmosferă camaraderească. Lipsindu-le acest mediu, ei se veştejesc asemeni plantelor. Fiecare din noi am plutit, copii fiind, în această atmosferă. Am trăit în relaţiile spirituale ale copilăriei, am dat şi am primit de la tovarăşii noştri de joacă cunoscutul element al gândirii ştrengăreşti. Adeseori, ne supără şi ne uimeste neputinţa de a resimţi în noi acea beţie curată şi încrezătoare, acel joc înflăcărat, care făurea amiciţia copilăriei şi adolescenţei.

Cauza acestei inadaptări este că, în prezent, spiritul nostru simte nevoia unei alte hrăniri mentale, proprie altei naturi, desigur unei mai dezvoltate forme spirituale. Dacă acum, când suntem mai în vârstă, am căpăta această hrană, timpul ar zbura tot atât de plăcut, ca atunci când zburdam cu tovarăşii tinereţii.

În realitate, numai pe acel care ne poate împărtăşi cu acest element spiritual, îl putem socoti cu adevărat „înrudit".

Chezăşia prelungirii acestor legături, cere ca, şi noi, pe de altă parte, să-i răsplătim în acelaşi fel.

În multe profesiuni, colegii sunt uneori cu adevărat „înrudiţi”. Ei se simt între ei mult mai „acasă”, decât în locul care poartă acest nume, adică unde dorm, mănâncă, petrecându-şi duminicile în plictiseală.

Oamenii cu o dezvoltare identică (acelaşi nivel de gândire) ar trebui să fie liberi în relaţiile lor, cu egalii lor. În caz contrar, ei suferă adânc; „rudenia” deci, într-o asemenea relaţie sufletească, joacă un rol neînsemnat!

Legăturile de „rudenie” provoacă adeseori un despotism inconştient. Copiii mai mari hotărăsc uneori, mentalmente, tatălui şi mamei, un loc în viaţă, pe care aceştia nu întotdeauna doresc să-l ocupe. În fond, aceste gânduri neexprimate se traduc aproximativ astfel: „nu anii trebuie s-o întinerească pe mama şi nici dorinţa ei, ar fi ridicol dacă ea (văduvă fiind) ar voi să se mărite din nou”. „Desigur, mama nu vrea să împartă şi acum viaţa noastră de veselie, ea preferă să rămână acasă cu copiii”. sau: „Mi se pare că a venit timpul când tata trebuie să înceteze de a se mai ocupa cu afacerile”.

Nu există forţă mai gigantică care să acţioneze atât de precis şi de subtil, pentru a atinge în toată plinătatea lui, scopul binelui şi al răului, ca acest curent mental uniform şi susţinut, care plecând simultan de la câţiva oameni, se împleteşte în jurul unei fiinţe vizate, pentru a obţine rezultatul urmărit. Conştient sau orbeşte forţa lucrează, îşi atinge ţinta. Dacă trei sau patru inşi îşi îndreaptă părerea lor unanima asupra fiinţei care le-a zămislit noile lor trupuri, „mama”, atunci forţa mută a acestei păreri se excita atât de puternic, încât o obligă să ocupe locul care le convine copiilor. Mersul obişnuit al reflecţiei gândirii susţine această atitudine mentală: „conform legilor naturii, mama îmbătrâneşte şi încet, încet renunţă la viaţa activă, stă acasă, se străduieşte a fi utilă împreună cu alţi membri ai familiei scoşi din uz, mulţumindu-se cu rolul unei bone sau a supraveghetoarei de bolnavi, după circumstanţă”.

Câte mame îşi pierd individualitatea din cauza acţiunii concordante a identităţii de concepţie a mediului

înconjurător şi îndeplinind exact vrerea conştientă a copiilor.

De obicei, judecata lor e aceasta: „Adevărat, oare, că nu se cade a-ţi încredinţa grijile şi întristările propriei tale mame sau rudei apropiate, necuvenindu-se a primi ajutorul lor, aşa cum procedam în copilărie? Nu sunt oare rudele în primul rând datoare să ne susţină în momentele grele?”

Se înţelege că da, numai dacă acest ajutor îl dau rudele cu bucurie, de bunăvoie şi cu toată inima, iar nu cu gând ascuns, zicându-şi „Mi se pare că va trebui să îndeplinesc rugămintea, căci mi-e frate, fiu sau altă rudă”. În asemenea cazuri, adesea fără a-şi da seama, ei mai degrabă cer decât se roagă pentru ajutorarea celui lipsit. Asupra rudelor cad obligaţiile numai pentru că ele sunt rude. Jertfe băneşti… protecţii!… De la ei se aşteaptă de toate – pur şi simplu – ospitalitate, cadouri… cu toate că adevăratele cadouri ar trebui să fie spontane. Ceea ce se aşteaptă, socotind ca o datorie, încetează de a mai fi surpriză.

Cadourile făcute fără bucurie – nu din inimă curată – nu aduc vreun folos real, deoarece, odată cu el, atunci când e firesc, se dă încă ceva, nevăzut, incomparabil mai preţios decât însuşi cadoul şi anume, gândul care îl însoţeşte, adevăratul aducător de prosperitate sau de nenorocire. Chiar şi cel mai neînsemnat dar bănesc (în raport cu posibilităţile), făcut însă cu bucurie, cu îndemnul sincer de a veni în ajutorul celui împovărat, îl înfăşoară pe acesta cu elementul mental, ca şi cu o învelitoare magică. Un asemenea dar, nu numai că a înlăturat lipsa materială pentru un moment, dar i-a şi insuflat ceva, incomparabil mai preţios: l-a dăruit pe omul nevoiaş cu forţa spirituală, i-a întărit dorinţa de a prinde puteri, cu care să înlăture sărăcia şi atârnarea de altul. A fost astfel semănat grăuntele grâului, care poate prinde rădăcini într-o perioadă oarecare a vieţii materiale sau spirituale.

Omul care dăruieşte cu zgârcenie, fără tragere de inimă, supus numai opiniei publice sau particulare, urmând pilda altuia sau pentru că tocmai aceasta se

aşteaptă de la el, ajută puţin, indiferent dacă dania o face fratelui sau fiului său. El uşurează numai lipsa materială şi aceasta pentru puţin timp. De îndată ce dania nu e însoţită de o bucurie adâncă şi de bune intenţii, el îmbracă şi hrăneşte numai corpul, dar nu şi sufletul. Simţul zgârceniei, care-l tolerează numai pe cel fără cămin, fără să-l primească cu braţele deschise, ajută ruda numai sub presiunea opiniei publice, dar nu din suflet. Acest simţ se reflectă penibil, atât asupra celui care dă, cât şi a celui care primeşte. Asupra primitorului chiar, se îndreaptă un curent mental, de o calitate şi acţiune rea, care, prin ricoşare, se întoarce asupra dătătorului, conştiinţa darului silit, neinsuflând omului mulţumire deplină, ci exact contrariu.

„Oare nu e datoria noastră să întreţinem rudele apropiate, ajunse la bătrâneţe, neputincioase?” – vom fi întrebaţi. Cu toate că e departe de a fi unul şi acelaşi fapt, ajutorul dat de unicul simţ al datoriei, cu acel dat de iubire, totuşi, dacă nevoia materială a fost înlăturată, nesocotind pe cea spirituală, atunci s-a realizat prea puţin! Ajutorarea materială nu are un fundament solid, atât timp cât latura spirituală a omului suferă.

Părinţii ajunşi la bătrâneţe şi pe care copiii îi întreţin exclusiv din simţul datoriei, adeseori sunt bolnavi sufleteşte, simţindu-se numai toleraţi.

La fel şi copiii, de a căror naştere părinţii nu s-au bucurat. Sunt întotdeauna profund nenorociţi şi suferă în simţurile lor cele mai nobile!

Iubirea este elixirul vital, izvorul sănătăţii, a puterii şi al energiei pentru fiecare om, cu atât mai mult pentru copil.

Unele mame judecă greşit, judecând astfel: „Îmi este indiferent orice mi s-ar întâmpla, numai copiii mei să crească fericiţi – atunci eu mi-am îndeplinit misiunea”.

Dimpotrivă, mama trebuie să dea o mare importanţă dezvoltării ei personale. Oprirea din continuarea perfecţionării vieţii ei mentale, spiritua-le şi sufleteşti se răsfrânge direct asupra dezvoltării copiilor. O mamă

adevărată va căuta, prin toate mijloacele, să câştige continuu, nu numai iubirea copiilor, ci şi respectul lor.

Pentru a profita de acest respect permanent şi de stimă, femeia trebuie să tindă fără întrerupere către ţeluri superioare şi totodată să-şi apere cu fermitate şi duioşie dreptul ei în viaţă. Implicit, o astfel de iubire şi respect nu-l poate aştepta de la copiii ei adulţi, mama care cu modestie, ocupă ultimul loc în casă, transformată în supraveghetoare de bolnavi ori dădacă. Ea îşi învaţă familia să se folosească de ea ca de un animal de povară, asupra căruia se încarcă toate grijile casnice, reale şi imaginare.

Aşa se explică cum, deseori, fiii şi fiicele majore îşi tratează mamele cu dispreţ şi nu le dau consideraţia cuvenită. Mamele care se sacrifică până la umilinţă pentru binele copiilor lor (aceasta fiindu-le părerea, greşită de altfel), uneori, cu multă amărăciune, îşi răscumpără rătăcirile lor.

Omul care constant se supune altora, renunţând la propriile lor înclinări şi credinţe, conformându-se numai dorinţelor altora, devine un ecou străin şi treptat îşi pierde dreptul său de afirmare.

El absoarbe atâtea gânduri străine înconjurătoare, încât devine o parte din alţi oameni, un instrument îndeplinind automat voinţa mută a mediului înconjurător.

Un astfel de om este o copie, o slugă pierzându-şi din ce în ce mai mult capacitatea fizică şi spirituală, puterea de a acţiona din proprie iniţiativă, transformându-se într-un bătrân (bătrână) neputincios, care e mai mult îngăduit decât iubit.

Acesta este adeseori rezultatul influenţei gândurilor pe care copiii majori le transmit acelor părinţi care au renunţat prea mult la ei înşişi. Această forţă mută a gândurilor copiilor apasă asupra părinţilor şi îi subminează. De cele mai multe ori, aşa-zisa bătrâneţe atribuită „sosirii senilităţii” nu e decât consecinţa influenţei dăunătoare a unui anumit grup de gânditori, care tind să se subjuge unii pe alţii; indiferent dacă se face

cu premeditare sau inconştient, efectul nu se modifică! Să presupunem un om care conduce o mare întreprindere, cu energie şi pasiune. Fiii maturi încep tot mai mult să se amestece în conducere; o forţă mută îi uneşte pe cei tineri contra bătrâneţii şi atunci se formează o putere, contra căreia, un singur om nu este în stare să acţioneze. Se produce continuu – ziua şi noaptea – o presiune neîntreruptă într-o anumită direcţie. Ea acţionează cu atât mai eficace, cu cât tatăl nu bănuieşte de ea, nu ştie că există o asemenea forţă mută! Totuşi, el începe să simtă o oboseală! Diminuarea propriei lui energii, cu tristeţe o atribuie atunci poverii anilor care se scurg.

„Nu suntem noi oare datori să ne iubim copiii noştri mai mult decât orice?”. Cuvântul „datorie” este străin entităţii iubirii.

Iubirea, se duce unde vrea şi la cine vrea, conformându-se legilor ei vitale, mult mai profunde.

Câteodată, părinţii nu simt o adevărată iubire faţă de copiii lor, care, la rândul lor, răspund cu acelaşi simţământ. Nimeni nu este vinovat de aceasta! Ei s-au născut fără iubire unul faţă de altul, fapt care nu înseamnă că ei, totuşi, nu sunt capabili de a iubi!

Adeseori, tatăl, iubindu-şi copilul, iubeşte în el numai prevederile şi speranţele personale. Se formează atunci, un adevărat despotism asupra spiritului copilului, tatăl magnetizându-l în direcţia dorită. Se înţelege că, trupul şi sufletul copilului au nevoie de îngrijiri şi bună întreţinere, până când organismul fraged, se va întări, pentru a lupta cu viaţa. A întreţine însă un copil major, e nu numai dăunător pentru el, dar e nedrept şi crud! În acest chip, se împiedică dezvoltarea aptitudinilor care conduc această tânără creatură în vâltoarea vieţii, purtându-l pe aripi puternice... Instinctul impune şi păsărilor să-şi cheme, din cuibuşor, puii crescuţi, imediat ce sunt în stare să zboare. S-ar face un greşit serviciu puişorilor, dacă ar fi lăsaţi să rămână mai departe în cuibuşorul lor. Aripioarele li s-ar atrofia, din lipsă de exerciţiu. Păsările bătrâne, cât şi cele tinere, vor trebui să se pregătească pentru greul lor zbor,

spre a evita iarna şi frigul. Se impune pentru mamele animalelor, cât şi pentru ale oamenilor, o perioadă de odihnă, după ce şi-au consacrat un oarecare timp tinerei generaţii. Durata odihnei e cu totul individuală. Ea trebuie să fie proporţională cu starea organismului şi cu forţa cheltuită în educarea copiilor. În perioada odihnei, părinţii trebuie scutiţi de orice pretenţii din partea copiilor majori.

Aşa se şi întâmplă la toate păsările şi la toate animalele. Numai la oameni, mamele nu sunt scutite de exigenţele copiilor, care le sug seva vitală, ducându-le spre mormânt. Dimpotrivă, ele ar trebui să se întoarcă la libertatea de odinioară, la vremea fecioriei. Maternitatea este cea mai sublimă, importantă şi necesară fază în existenţa omenirii, pentru deplina dezvoltare a anumitor capacităţi şi cunoştinţe. Totuşi, nu se poate ca o tulburare oarecare să ne copleşească toată viaţa.

Într-o viaţă mai perfecţionată, rânduiala modificându-se veşnic, noi nu vom mai păşi când cu un picior, când cu celălalt, stând totuşi pe loc, ca acum. Răul nimicitor şi total, vine atunci când copiii majori şi capabili de muncă, continuă să trăiască lângă mama lor, să se sprijine pe ea, iar ea, la rândul ei, permiţând să fie exploatată din toate punctele de vedere. Iminent, îşi stăvileşte prin aceasta, noua ei viaţă şi ajută copiilor la transformarea ei într-o bătrâna obosită, absurdă!

Poate că vor obiecta unii: „Dacă s-ar urma aceste sfaturi, s-ar umple în curând străzile de copii neajutoraţi, incapabili de a se îngriji ei înşişi”. Da, dar oare nu sunt străzile pline de adulţi incapabili?

Oare este bine că sunt sute de oameni, inapţi pentru muncă, deoarece au părăsit prea târziu căminul părintesc şi acum se văd obligaţi să-şi târască existenţa lor jalnică, executând o muncă chinuită, pentru o răsplată mizeră? Oare această munca subordonată şi istovitoare nu le ştirbeşte prea de timpuriu dreptul unei superioare deveniri? Pe câte fiice, în plin măritiş, avuţia părintească le împiedică a păşi către lupta independentă pentru existenţă! Toate aceste fiinţe sunt ca păsările rămase în

cuiburi atâta timp, până când aripile n-au mai fost apte zborului independent şi pe care părinţii sunt obligaţi să le întreţină mereu.

DOCTORUL LĂUNTRIC

Credinţa este esenţa dorinţii. Dacă în mintea noastră ne-am imagina pe noi înşine ideali, din toate punctele de vedere, vom căuta forţe noi, evocatoare, care vor sprijini împlinirea dorinţelor noastre.

Din substanţa mentală invizibilă, ne creăm „EUL" spiritual sănătos, cu o activitate spontană. Cu timpul, însuşirea lui de a ne modifica celulele corpului fizic va deveni o realitate.

Dacă suferi de vreo boală sau de o insuficienţă organică (debilitate pulmonară, proastă circulaţie a sângelui), stăruie şi străduieşte-te să nu te gândeşti la ele. Niciodată nu poza mentalmente ca bolnav, chiar dacă boala te ţintuieşte la pat. Fii optimist, iar dacă azi suferi, aşteaptă mâine completa însănătoşire! Ajută-ţi tu însuţi însănătoşirea, autosugestionându-te că joci tenis sau te întreci la alergări, etc.

Pe scurt: scânteia frumuseţii, puterii, sănătăţii, să străbată „EUL" nostru şi să devină visul predominant de peste zi. Cuvântul „vis" redă mult mai luminos şi mai real starea sufletească necesară, decât cuvântul „speranţă" şi „aşteptare".

Lumea nici nu bănuieşte cât de mari sunt realizările celor meditativi, a celor cu înclinaţii spre visare. Visările şi reveriile care absorb până într-atât agitaţia ce-l înconjoară, creează zid de măreţii în puternica împărăţie a invizibilului, deocamdată prea puţin cucerită. Oamenii care sunt conştient apţi separării de corpul fizic (dedublării) şi uitării de sine, minute întregi, nu-şi cunosc forţele pe care le exercită şi nici acţiunile acestor forţe şi, de aceea, nu sunt în stare să se folosească de cele mai bune rezultate.

Căutătorul de aur care nu are nicio noţiune privitor

la diferitele procedee ale extragerii lui, poate săpa luni întregi solul bogat, poate adânci gropi, ridica diguri, fără totuşi să descopere metalul preţios.

Necunoscând comorile pământului nostru, rămânem ca şi până acum, săraci şi neputincioşi. Tot astfel, neputând pătrunde în adâncul spiritualităţii, ne închidem toate cărările.

Fiecare închipuire imaginată e o realitate invizibilă; cu cât o reţinem mai mult şi mai intens, cu atât mai efectiv ni se va exprima în forma realităţii vizibile, perceptibilă simţurilor noastre exterioare.

De aceea, visaţi, visaţi fără sfârşit! Ziua visaţi despre putere şi sănătate, pentru ca noaptea, gândurile noastre, îndreptându-se către sferele corespunzătoare, să uşureze îndeplinirea dorinţelor. Acelaşi efect, cu urmări contrarii, se va produce în timpul meditării asupra nenorocirii şi suferinţei. Tristul ciclu al gândurilor, după toate probabilităţile, ne va strecura în timpul somnului curente mentale analoge şi ne vom trezi dimineaţa şi mai nenorociţi.

Absolut inconştient, poţi acumula în casa ta substanţe explozibile, luându-le drept preparate inofensive. E de ajuns o scânteie, pentru a distruge casă, împreună cu locatarii ei. Tot astfel, oamenii îşi născocesc ei înşişi suferinţele şi nenorocirile, datorită incompetenţei de a-şi adapta şi a se folosi de forţele mentale. Noi ne pregătim un viitor fericit sau dezastrul, sprijiniţi de virtutea visărilor noastre. Puterea gândului, proporţionată cu profunzimea visării şi putinţa de se izola de tot ce o înconjoară, poate acţiona la mii de kilometri. În acest fel, se obţin fenomenele telepatice şi oculte.

Credinţa face minuni! O corespunzătoare intensitate a închipuirii mentale, ar putea culmina într-o materializare instantanee. Fiecare om posedă mugurele acestor forţe. Din el ia naştere binele sau răul. Răul poate creşte ca şi copacul, pe crengile căruia oricare cioară croncănitoare îşi poate găsi adăpost. Închipuirea care îşi înfăţişează totul în culori sumbre este însăşi credinţa în nenorocire.

Câteodată, simţim – pur şi simplu – o uşoară indispoziţie. Prelungindu-se o zi sau două, fără îndoială că noi aşteptăm o înrăutăţire şi ne închipuim organismul sensibilizat deja, bolnav. Este de ajuns să aflăm şi o denumire oarecare a maladiei, pentru ca această credinţă în îmbolnăvire să se întărească. „Îngrijorarea” o citim lămurit pe feţele prietenilor sau a rudelor; şi desigur, înfăţişarea lor ne reaminteşte starea noastră. Într-un cuvânt, totul se desfăşoară astfel ca să ne asigure neputinţa noastră. Nimeni nu ne sugerează un tablou imaginar de forţă şi sănătate, suntem infiltraţi de aspectul unic al bolii, forţele mentale ale celor din preajma noastră lucrează într-o direcţie falsă.

Amicul, luându-şi rămas bun, ne doreşte „grabnică însănătoşire”, cu glasul trist, care involuntar strecoară în noi ideea de mai rău! Toate aceste efluvii sunt suficiente pentru a ne impregna tocmai acea „substanţă” de care ne temeam! „Îngrijorarea” rudelor contribuie la dezastrul nostru… Gândul de fericire şi sănătate trebuie să pătrundă în toată fiinţa noastră; pentru eliberarea noastră de tot ce este dăunător, credinţa înfăptuirii nu trebuie să ne părăsească săptămâni, luni, ani, până ce va deveni o „idee fixă” a noastră, o a doua natură, care va începe apoi să acţioneze în noi în mod inconştient.

În viaţa animală şi organică, vin epoci de prefacere. Reînnoirii fiinţei îi precede ineraţia, spre exemplu: timpul schimbării pielii solzoase la şerpi, năpârlirea la păsări şi mamifere. Organismul animalelor, în acest timp, se transformă esenţial şi se complace în lene şi veştejire. Natura vlăguită cere odihnă înainte de începerea actului reînnoirii. Atât pentru formele organice superioare, cât şi pentru cele inferioare, există una şi aceeaşi lege. Viaţa fiecărui om are cicluri de încetinire a tuturor funcţiilor vitale, atât fizice cât şi spirituale, care explică un oarecare proces de preschimbare!

Natura parcă ne ancorează într-un doc, cerând pentru noi numai o odihnă absolută; iar supunându-ne acestei legi, în decursul a câtorva săptămâni sau luni, noi

renaştem sufleteşte şi fiziceşte. Este vorba de oamenii între două vârste. Ei ating dezvoltarea maximă a puterii vitale, după care, inevitabil, ar urma decăderea forţelor mentale şi fizice.

Însăşi credinţa în îmbătrânirea inevitabilă o şi provoacă; e reflexia inedită a legii spirituale.

„Întorsătura" produsă la vârsta mijlocie e strigătul de alarmă al necesităţii de regenerare a corpului nostru. Pentru această realizare se cere odihnă absolută, căci „EUL" spiritual lucrează la renaşterea corpului, iar în timpul acestui ciclu ar trebui să ne obosim tot atât de puţin cât şi în fragedă copilărie. Noi refuzăm naturii repausul şi supunem organismul surmenat la muncă tocmai în epoca când el este inapt şi prin aceasta ne ruinăm. E cert că repausul trebuincios corpului şi sufletului rar e accesibil, din consideraţiuni materiale. Oamenii trebuie să continue truda an de an, „pentru întreţinerea existenţei lor!". Rezultatul nu se schimbă însă, din această cauză.

Legile naturii nu se supun instituţiilor sociale! Totuşi, omenirea, în nepriceperea sa, cu încăpăţânare, continuă să se macine lucrând, iar ca recompensă primeşte durere şi moarte. Adeseori obişnuinţă, este atât de puternică, încât oamenii nu mai sunt în stare să renunţe la munca cu care s-au deprins.

În epocile critice, este necesar nu numai repausul fizic, dar şi cel intelectual. Majoritatea oamenilor nici nu ştiu măcar ce-i acela repaus, iar dacă ar atinge această stare minunată, la prima reacţie de încântare s-ar zgudui de moarte. Oamenii continuă să se agite, neînţelegând că ei reprezintă o parte a conştiinţei infinite. Ei n-au învăţat încă să extragă şi să absoarbă din izvoarele spirituale.

Va veni însă ziua când omenirea îşi va cunoaşte puternicia sa. Se va convinge atunci că, prin tendinţe perseverente, va putea transforma cuvântul „vreau" în materie vie. Dumnezeu, la ai Săi, le dăruie în somn! Oamenii însă, se lipsesc de somn, iar odată cu el şi de forţa binelui tăinuit.

IMPORTANŢA TAINICĂ A ÎMBRĂCĂMINTEI.

Îmbrăcămintea absoarbe şi ea elementele emanaţiilor noastre mentale, iar cu timpul, sunt îmbibate pe deplin. Fiecare gând este un crâmpei, o parte integrantă a „EULUI” nostru, iar ultimul gând este inovaţia celei mai tinere părţi. Acela care poartă haine vechi, transmite noului „EU” rămăşiţele tuturor indispoziţiilor, întristărilor, grijilor şi neplăcerilor, acumulate cândva de această îmbrăcăminte. Şi astfel, cu prisosul vechilor emanaţii, omul îşi împovărează noul său „EU”. Păstrarea, în vechea îmbrăcăminte, a fostelor indispoziţii, de mult trecute, face ca acestea să fie neatrăgătoare la purtat. Dimpotrivă, hainele noi eliberează spiritul, transmiţându-i o uşurare. Hainele noi reprezintă învelişul proaspăt şi viu al corpului nostru, încă neîmbâcsit de emanaţiile spirituale a mai multor zile.

Nu se recomandă nici chiar păstrarea îmbrăcămintei purtată în timpul fericit nouă, după cum, în general, nu trebuie să ne reîntoarcem la fericirea trăită odată. A purta, din economie, hainele vechi, înseamnă a ne îmbrăca cu vechile părţi componente ale vieţii trecute şi a consuma neproductiv forţele noastre. Chiar şi serpii nu mai intră în vechea lor piele, din „economie”. Natura însăşi, nu recunoaşte vechiul său veşmânt şi nu se zgârceşte ca oamenii, păstrând aceleaşi pene, blănuri şi culori. Ea desfăşoară pe bolta cerească, nesfârşite şi voluptuoase splendori.

A te înconjura de obiecte variat şi plăcut colorate e vădit folositor. Ele farmecă ochiul şi împrospătează sufletul şi trupul.

Varietatea nuanţelor de culori a sporit incomparabil până acum, faţă de anii din urmă. Aceasta se constată pe tărâmul artei, meseriei şi industriei! După părerea mea, este mărturisirea unui progres real în rafinamentul inspiraţiei, care cere, pentru manifestarea frumosului, cât mai variate bogăţii de nuanţe.

Inspiraţia înseamnă, pur şi simplu, facultatea de a descoperi în tot ce ne înconjoară, izvoarele unei fericiri din ce în ce mai subtile. Şi iată cum, odată cu dezvoltarea cerinţelor estetice, în sânul larg al maselor, se născoceşte şi se sporeşte varietatea coloritului şi a croielii îmbrăcămintei.

Intuiţia logică obligă pe oameni să îmbrace anumite haine, în anumite ocazii şi să-şi lase acasă, împreună cu îmbrăcămintea cea de toate zilele şi gândurile de toate zilele. Ar fi de dorit ca fiecare profesie să-şi aibă veşmintele specifice ei, totuşi alese, pe care, îmbrăcându-le, să se producă în grabă, înclinarea corespunzătoare profesiei, fără a consuma inutil forţele.

În toate religiile cunoscute, preotul poartă odăjdii specific preoteşti, destinate unui anumit serviciu, iar pentru a feri „aura” lui de gânduri josnice, nu le îmbracă în alte împrejurări. Dacă preotul le-ar purta conti-nuu, odăjdiile sacre s-ar pătrunde de toate emanaţiile indispoziţiilor şi neplăcerilor lui din viaţa zilnică; dar aşa, ele rămân în sfera gândurilor superioare, pentru momentele acelea când preotul se concentrează asupra săvârşirii slujbei. De aceea, credinţa în puterea făcătoare de minuni a amuletelor, relicvelor şi a tuturor obiectelor sfinţite are o îndrituită bază. Influenţa acestor obiecte însă, depinde de gradul de îmbibare a lor cu „substanţa entităţii” şi de credinţa omului care le poseda sau numai le atinge. În felul acesta, zdrenţele săracului transmit asupra noastră acea parte umilitoare de supuşenie, de ascultare, de aşteptare.

Îmbrăcămintea, ca şi trupul, are nevoie şi e bine ai se da odihnă, pentru a „rarifica” gândurile aflate în ea, căci, oricât ar părea de straniu, dar gândurile cuprind, în ele însele, diferite greutăţi specifice. Unele se lasă în jos, iar altele, supunându-se atracţiei sferelor mai înalte, au putinţa de se ridica în sus. Astfel se explica atmosfera de tristeţe care persistă în subsoluri şi în alte locuinţe subterane, unde domneşte înclinaţia spre rău, simţământ care lipseşte la înălţimi. Prin faptul că îmbrăcămintea, într-

o măsură oarecare, reprezintă prin sine însăşi nuanţa unui înveliş mental, e bine a purta haine noi şi frumoase nu numai în societate, dar chiar şi în absoluta singurătate, cu atât mai mult, cu cât eleganţa şi frumuseţea îmbrăcămintei izvorăşte din interiorul nostru. Se poate spune chiar, că trupul e îmbrăcat în ceva spiritual.

Coloritul hainelor este expresia stărilor sufleteşti. Dependenţa, tristeţea, deznădejdea preferă culoarea neagră. Rasa noastră, care într-adevăr, crede numai în moarte, adică în nimicirea corpului, preferă culorile închise, mai ales după moarte unei rude sau a unui prieten. Chinezul, pentru care moartea înseamnă numai pierderea instrumentului spiritualităţii, alege pentru aceleaşi ocazii culoarea albă (adică lipsa coloritului), ea reprezentând pacea senină.

E caracteristic faptul că oamenii în vârstă, adeseori, se îmbracă în culori închise, gândindu-se că sunt în marginea sfârşitului vieţii şi nu mai au, de acum înainte, dreptul la bucurie, veselie, ori alte speranţe, pentru că sunt în aşteptarea apropiatei sosiri a bătrâneţii. Ei înşişi îşi poartă doliul, la un timp oarecare.

Înfăţişarea tineretului, nepăsător, lipsit de griji, îmbrăcat în culori deschise, nu e plăcută vârstnicilor. Ei o consideră jignitoare, cu toate că în ascuns se mângâie cu gândul că, în scurtă vreme, tineretul, la rândul său, va trebui să îndure aceeaşi viaţă, plictisitoare, singuratică.

Majoritatea oamenilor vârstnici îşi neglijează ţinuta. Acesta e primul indiciu al morţii, începutul agoniei, într-un cuvânt, ei se predau morţii! Neglijenţa în îmbrăcăminte înseamnă lipsa iubirii de a da importanţă şi a te strădui pentru îmbrăcăminte, iar tot ce se face trupului fără iubire este dăunător lui. De aceea, nu-i este permis nici miliardarului de a purta pălăria tocită.

Înţelepciunea spirituală sau intuiţia se manifestă mai puternic în tinereţe, pentru că atunci corpul este mai nou şi, până la o anumită vârstă, liber, deci descătuşat de învechitele idei preconcepute şi de obiceiurile respingătoare ale vârstei, care se acumulează cu timpul.

Tineretul, dimpotrivă, e vioi şi îşi recunoaşte înţelepciunea intuitivă!

Preţuiţi grijile după valoarea lor reală, adică nu le daţi o importanţă apreciabilă şi alungaţi-le!

Tinereţea iubeşte împodobirea, somptuozitatea, asemănătoare maiestuoasei împărăţii a culorilor din natură; ea este mai înţeleaptă decât „vârsta matură”, care, sprijinindu-se pe experienţa moartă a altora, se supune unor legi fictive, baricadându-şi astfel calea spre noi speranţe şi bucurii. De aceea, a fost spus: „Dacă nu vă veţi întoarce şi veţi deveni copii”... căci sufletul simte în fiecare corp tânăr promisiunea unei fericiri îngereşti, fericire care este prea repede stinsă, de absurditatea bunului plac a unor gânduri grosolane, pământeşti.

Aud protestul unora, care gândesc: „Este oare posibil ca, în timpul împovăratei noastre vieţi, plină de griji pentru nevoile zilnice, să se găsească încă timpul şi mijloacele necesare pentru procurarea hainelor indicate diferitelor ocazii?”. Răspund: „Da, posibilitatea stă în voi înşivă”. Dirijaţi puterea voastră de voinţă, care să atragă cu iscusinţă către voi, ca un magnet, toate mijloacele de existenţă ale lumii şi către această ramură, aparent de mică importanţă. Nu consimţiţi (liniştiţi, fermi, cu răbdare) a purta haine urâte, a trăi sărăcăcios, a vă alimenta prost. Pretindeţi întotdeauna ce e mai bun şi, cu timpul, veţi obţine bunul râvnit. Omul care prevede viitoarele îngrijorări şi se teme de condiţiile îngrijorătoare ale vieţii, pune în mişcare forţe deprimante, care nu-i vor permite să se ridice, astfel încât zdrenţele se vor lipi de el, fără ca niciodată să le poată părăsi.

CĂSĂTORIA

Cel mai subtil început în natură este cel feminin. Cea mai dezvoltată forţă creatoare este cea masculină. Femeia prevede cu mai multă claritate şi, cu ochii spiritului, cuprinde un orizont larg. În bărbat, predomină forţa

creatoare şi capacitatea de a realiza intuiţiile femeii, intuiţii care-i sunt asemeni unei stele călăuzitoare. Între femei se întâlnesc incomparabil mai multe clarvăzătoare. Femeile sunt cele dintâi care prind noile adevăruri spirituale; şi ele, fiind mai religioase, instinctiv simt cum biserica va uni cu timpul ştiinţa cu religia, două puteri care se duşmănesc acum între ele. Femeia prinde adevărul spontan, fără deducţii logice despre cauze şi consecinţe.

Pe toate treptele dezvoltării spirituale, femeia sesizează dinainte, mai precis decât bărbatul, însă bărbatul este cel mai destoinic realizator al visărilor din sufletul femeii. Pentru fiecare bărbat există numai o singură femeie, care poartă în ea darul de a discerne în ce timp anume şi prin ce mijloace se pot mai bine dezvolta aptitudinile lui.

Într-o căsnicie într-adevăr ideală, soţia poate fi comparată cu ochiul, iar soţul cu mâna.

Sufletul şi mintea femeii constituie rezervorul vibrant esenţial al sufletului şi minţii bărbatului.

În alte existenţe, mai evoluate, în care legăturile dintre bărbat şi femeie sunt mai strânse şi mai pline de înţelegere, între sufletele lor se produce un schimb permanent de forţe, pe care închipuirea noastră prea săracă, cu greu le poate aprecia. În aceste sfere ale existenţei, fiecare gând, idealul sau visarea, devin realităţi. Acolo, forţele spiritulale unite ale bărbatului cu ale femeii, au putinţa să-şi înzestreze cu viaţă toate dorinţele lor. Iar fiecare căsătorie între un bărbat şi acea femeie unica, predestinată uniunii veşnice cu el, este piatra fundamentală a acestor forţe.

Pentru fiecare bărbat este creată o singură femeie, unică, care îi aparţine numai lui, atât în această viaţă, cât şi în alte vieţi posibile. Viaţa lor veşnică se va transforma într-o neîntreruptă îmbătare, când amândoi vor deveni relativ desăvârşiţi şi vor înţelege legăturile care îi unesc. Sunt şi dintre aceia mulţi care, cu toate că de când e lumea sunt predestinaţi unul altuia, totuşi, sunt nenorociţi în căsnicie. În alte reîncarnări, cu alte corpuri şi alte

nume, sufletele lor mai evoluate şi mai delicate se vor recunoaşte unul pe altul. Adevărata soţie a bărbatului poate să nu trăiască odată cu el pe pământ; cu toate acestea, numai ea poate contribui la dezvoltarea deplină a puterii lui spirituale, putere care îi aparţine.

Gândurile, curgând din acest izvor, corespund în întregime caracteristicii lui mentale particulare. Cu o precizie de clarvăzătoare, se ivesc soţiei lui gândurile norocoase, care-i aduc reuşita în toate.

Adevăratul soţ, şi el unicul în tot universul, e singurul în stare să îndeplinească visul soţiei iubite. Această contopire de forţe creează unitatea, acea fiinţă nouă şi pe care numai ei înşişi o reprezintă şi nu copiii, produşi de ei pe lume.

Femeia recepţionează mulţumită organizaţiei ei sufleteşti, gândurile cele mai subtile sau mai degrabă intuiţiile de o superioară calitate! Ea reprezintă cea mai sensibilă placă care imprimă vibraţiile din oceanul gândurilor. Intelectul mai puternic al bărbatului se adaptează mai bine greutăţilor vieţii şi, de aceea, înfăptuieşte mai uşor intuiţia femeii. Totuşi, lui îi lipseşte fineţea intelectului superior, care percepe cele mai subtile şi mai puternice gânduri. Întotdeauna, femeile sunt inspiratoarele marilor bărbaţi. În umbra fiecărui succes, în tainiţele fiecărei întreprinderi, pe treapta fiecărei evoluţii, se află întotdeauna, văzută sau nevăzută, femeia însufleţitoare.

Femeia nici nu bănuie cât este de mare autoritatea ei actuală. Inspiraţia ei se manifestă în totul; bărbatul se foloseşte de această inspira-ţie, în proporţie cu sensibilitatea ce o posedă. El, nebănuind, primeşte de la femeie darul pe care ea îl insuflă inconştient. Ceea ce se numesc „fanteziile ei goale” – castele spaniole create de ea, reprezintă solul fertil din care germinează realitatea. Nu este nicio îndoială în faptul că se poate transmite în tăcere un gând preţios altui om, fără totuşi a schimba vreun cuvânt cu el. E foarte rău însă, dacă gândul subtil şi puternic al unuia, trece la alt intelect mai greoi, iar în

schimbul tezaurului dat, primeşte unele gânduri mai josnice.

În astfel de cazuri, omul mai nobil cedează influenţei omului inferior şi percepe gândurile inerente ale tovarăşului inegal lui.

Femeia nu este potirul spiritual cel mai slab, ci numai cel mai subtil. Cu alte cuvinte, el este busola care călăuzeşte mersul corăbiei şi, fiindcă este instrumentul cel mai delicat, merită atenţie deosebită. Percepând curentele intuitive superioare, ea nu poate îndeplini munca brută a bărbaţilor, fără ca sensibilitatea ei să nu se resimtă. Abuzând de forţele ei, totul se reflectă asupra sănătăţii şi posibilităţilor bărbatului, lipsindu-l astfel de busola care nu poate fi înlocuită.

Iată de ce Hristos a spus: Maria şi-a ales partea cea bună, nemuncind ca Marta.

Ideea că numai preocupările gospodăriei alcătuiesc chemarea femeii, e una dintre cele mai barbare!

Lucrul casnic, care cuprinde îndatoririle ei, cum sunt: pregătirea bucatelor, întreţinerea curăţeniei în camere, îngrijirea copiilor şi nenumărate alte obligaţii, care ocupă toată dimineaţa, e incomparabil mai obositor decât munca bărbaţilor în cancelarii, ateliere, la câmp sau chiar în cabinetul învăţatului. Neînchipuit mai multă forţă mentală se cheltuieşte atunci când, lucrând în diferite direcţii, trebuie să păstrezi prea multe în memorie. Exploatarea femeii nimiceşte în ea harul de a primi gânduri noi; căci forţa care ar fi fost necesară în scopul acesta, e transformată în muncă fizică. Şi bărbatul, după o muncă istovitoare, pierde capacitatea de a prinde intuiţiile femeii. Când bărbatul, dintr-un motiv oarecare, nu recunoaşte adevăratele sentimente ale soţiei faţă de el, ironizând întotdeauna gândurile, impresiile şi presimţirile ei, cu timpul, intelectul şi intuiţiile ei se tocesc, îi sugrumă inspiraţiile şi îi curmă legătura gândurilor creatoare.

El îi ruinează sănătatea ei, în acelaşi timp şi pe a sa, păgubeşte intelectul ei şi pe al său, târându-se pe sine şi pe ea într-un strat de viaţă grosolană.

Amândoi sunt părţi şi forţe unite într-un tot întreg, de Infinita înţelepciune.

Povestirea mitologică despre Minerva, care a sărit brusc din capul lui Zeus, complet înarmată, reprezintă simbolul unei superioare izvodiri a înţelepciunii feminine.

Femeia absoarbe, din sferele lumilor înalte, ştiinţe pure, iar misiunea bărbatului este de a le prelucra în forme artistice, pe măsura capacităţii şi abilităţii sale.

Adeseori se pune întrebarea: „De ce femeile creează aşa de puţin în domeniul artei, tehnicii şi aşa mai departe, comparativ cu bărbaţii?”. Dar tocmai femeia este caierul gândirilor, ea – trimisa Cerului – este a tot creatoare şi a ei este opera invizibilă. Ea dăruie – bărbatul primeşte. Această dăruire – primire s-a produs la amândoi inconştient, până ce ambii au înţeles că cea mai mare parte a realităţii se află în jumătatea invizibilă a vieţii, până ce au aflat că sunt dotaţi cu antene spirituale, cu care pot cuceri depărtările! Gândurile sunt filamente sensibile, care se ating între ele, se împletesc şi, prin aceasta, se face un schimb cu elementele invizibile! În felul acesta a creat, întotdeauna, femeia!

Adorarea Fecioarei Maria de către lumea catolică, provine din adâncă admiraţie, căci ea a fost demnă a reda lumii, în persoana lui Hristos – Înalta înţelepciune.

Până când bărbatul nu va recunoaşte în femeie perspicacitatea superioară, el nu va căpăta claritatea forţelor luminii.

Femeia, care îşi cunoaşte adevăratele legături ce le are cu bărbatul, trebuie să pretindă recunoaşterea valorii ce ea o reprezintă, nu ca o rea cicălitoare, ci ca o demnă şi iubitoare regină, care doreşte a fermeca şi a contribui după puterea sa. Dispreţuindu-se, femeia e răspunzătoare de răul ce îi va lovi pe amândoi. Fiecare om este dator să-şi cucerească de la lume, faţă de el însuşi, justa sa valoare. Să nu dăm nimic de la noi, până când însemnătatea noastră nu ne va fi recunoscută. În caz contrar, noi suntem păcătoşii cei mai mari şi risipitorii conştienţi ai darului superior, cu care am fost înzestraţi de Conştiinţa Infinită.

Simpatia e forţa. Omul dotat, gândindu-se la altul mai mediocru, îi transmite acestuia un curent de forţe, inspiraţii şi energie. Schimbul inegal are o influenţă negativă asupra trupului şi sufletului celui care dă. El dăruie aur şi, în schimb, primeşte fier. Ca un vampir, intelectul inferior se alimentează pe contul celuilalt, însă nu poate percepe decât o parte din darurile superioare primite, nimerind într-o sferă mai înaltă, restul se pierde fără niciun folos.

Cu toate acestea, un om mediocru poate fi un soţ adevărat, încă necopt poate, dar care va ajunge până la completa înţelegere a soţiei sale eterne! Soţii încep să pătrundă adevărata valoare a alianţei lor, când îi uneşte dorinţa de a se împărtăşi unul pe altul cu sănătate spirituală, când toată viaţa lor se îndreaptă spre atingerea măreţului ţel.

Ei vor înţelege că fiecare gând josnic, brutal, vulgar este dăunător şi celuilalt şi poate deveni dezastruos pentru amândoi. Ea, femeia, îşi va da toată silinţa pentru a-şi spori forţele, pentru binele oamenilor. Adevărata căsnicie se obţine numai atunci când soţul va recunoaşte că femeia îi transmite noi gânduri şi deosebite cunoştinţe, iar soţia va recunoaşte forţa creatoare a soţului, realizare care nu stă în puterea ei. Din rugăciunea pentru înţelepciune, ei vor înţelege încotro să meargă. În felul acesta, ei îşi vor împodobi spiritul într-un trup nou. Vor dobândi forţe miraculoase, se vor vindeca şi se vor îndruma unul pe altul şi vor trece din prezent, în viitorul mai puternic şi mai desăvârşit.

DESPOTISMUL SAU INFLUENŢA PE CARE O AVEM UNUL ASUPRA ALTUIA

Influenţa unei minţi asupra alteia sau a mai multora este cea mai răspândită şi cea mai eficace formă a despotismului. El fiind inconştient, posibilităţile lui sunt nelimitate.

Sunt covârşiţi de această influenţă, cu atât mai mult aceia care se înşală, crezând că acţionează din propria lor

iniţiativă, pe când, în realitate, despotismul le-a nimicit nu numai libertatea de voinţă, dar şi conştiinţa despre dependenţa lor de cel tiranic.

În acest fel, copilul, adeseori, îşi domină părinţii. Copilul (spirit în corp nou), poate fi înzestrat cu o mare putere de voinţă, coaptă în existenţele anterioare, de aceea şi influenţa lui spirituală poate fi, cu toate că experienţa şi mintea copilului nu sunt încă dezvoltate, incomparabil mai mare decât cea părintească. Copilul îşi recunoaşte tot atât de puţin superioritate forţei sale, după cum nici părinţii nu-şi bănuiesc slăbiciunile. Cu toate acestea, copilul îşi va manifesta caracterul său, prin capricii şi prin purtările sale, exercitând inconştient o influenţă mult mai mare asupra celor ce-l înconjoară, decât aceştia asupra lui. A spune: „puterea de voinţă” sau „o minte proeminentă”, nu trebuie să înţelegem că înseamnă ceva studiat, ci numai o viguroasă putere, care trece nemijlocit şi indiferent de distanţă, de la o conştiinţă la alta.

Un astfel de spirit puternic îl poate avea şi un incult. După toate probabilităţile, el va reuşi în toate! Oamenii numesc această tărie, „un caracter puternic”.

Misiunea adevăratei culturi constă în a da frâu liber forţei spirituale înnăscute, astfel ca acţiunea ei să fie independentă şi nesupusă influenţei gândurilor şi procedeelor străine, de multe ori false.

Forţa spirituală predominantă este realul element vital, care trecând deasupra altora îi transformă, îi influenţează, îi farmecă.

Napoleon I, datorită acestei forţe, a subordonat armata voinţei sale în aşa fel încât, fiecare soldat o simţea asupra lui şi în el. Individualitatea lui Napoleon I impresiona pe toţi până la emoţie. Toţi simţeau emanaţia tot aşa de tangibilă ca şi razele soarelui, a acestui puternic element.

Această forţă victorioasă l-a trădat în momentul când el a comis obişnuita inconştientă greşeală, de a permite spiritului său să coboare în sfere mentale inferioare. Forţa

sa mentală a slăbit când a schimbat pe Iosefina cu o femeie care, cu toate că era de origine nobilă, era o femeie de rând.

Farmecul şi autoritatea lui asupra oamenilor au început să dispară. Iosefina era, deci, prietena eternă a lui Napoleon; ea îl completa, nu după regulile omeneşti, ci după legile Conştiinţei Infinite. Când sufletul lui se contopea cu sufletul Iosefinei, izvora în el puterea care acţiona cu tărie asupra tuturor a din apropiere şi din depărtare; tot astfel, gândurile noastre, deşi într-o mică măsură, au putinţa să acţioneze neîntrerupt, la distanţă.

Conform aceleiaşi legi, lucrează în apropiere şi la distanţă, elementul mental superior, a geniului financiar superior, cum e la bursa Jay Gould.

Omul care urmăreşte în viaţă un ţel precis sau are un plan bine determinat, trebuie să evite legăturile prea strânse cu oamenii nepăsători, pe care nu-i interesează intenţiile lui, ei având putinţa să influenţeze în rău aceste planuri.

Cunoştinţele cu care venim în contact, pentru afacerile noastre, au puţină importanţă, iar prudenţa e obligatorie în alegerea oamenilor cu care ne petrecem timpul liber, timp când suntem complet pasivi şi naturali.

Intimitatea cu un om inegal (bărbat sau femeie) răpeşte multă putere sufletească şi va avea o proastă repercusiune asupra întreprinderilor lui, pentru că omul mediocru îl va abate de la scopul intenţionat.

De aceea, totul depinde foarte mult de tovarăşii cu care ne petrecem timpul liber; de la ei poate emana elementul vieţii sau al morţii, îndrăzneala sau frica, prezenţa de spirit sau zăpăceala.

Cea mai puternică acţiune în univers, absorbirea gândurilor, formează temelia acestei acţiuni, exprimându-se apoi în fapte bune sau rele.

Totuşi nu trebuie să rupem brusc relaţiile cu cercul nostru, ceea ce ar putea să ne dăuneze numai, ori să ne aducă complicaţii. Să lăsăm, mai bine, ca această operă să fie executată de spiritul nostru! Dacă această ruptură este

dorită de ambele părţi, atunci legea spirituală, cu încredere, se va împlini uşor, treptat şi fără durere. Împrejurările şi scopurile lor, încetul cu încetul, se vor schimba, iar drumurile vieţii se vor despărţi paşnic, pe neobservate. Soarta procedează neînchipuit de înţelept şi mai delicat decât voinţa omului, care, de obicei, acţionează brusc şi fără cruţare.

Influenţa bărbaţilor între ei şi a femeilor între ele, nu este atât de puternică, pe când bărbaţii şi femeile mai uşor cad unul sub influenţa celuilalt.

Omul energic, petrecându-şi orele de repaus în tovărăşia unei femei, care prea puţin sau deloc nu se interesează de planurile şi afacerile lui, îşi pierde zadarnic o mare cantitate de energie, pe care ar putea-o întrebuinţa cu folos în realizarea planului proiectat. Este absolut natural că această femeie îl preocupă mentalmente numai pentru că este obişnuit cu ea şi, de aceea, sub fluctuaţiile indiferenţei ei, din când în când şi parcă fără niciun motiv, el îşi pierde curajul, nu se simte dispus să-şi continue lucrarea, devine pur şi simplu indiferent faţă de ceea ce a proiectat. Pentru reuşita sigură a planurilor lui, îi lipseşte curentul permanent, atât de necesar însufleţirii! Ce s-a întâmplat? Spiritul nepăsător al acestei femei i s-a transmis şi lui, el s-a molipsit de indiferenţa ei faţă de planurile lui! Femeia îl stăpâneşte şi, fără vrerea conştientă a lor, îl hipnotizează. Ea poate fi extrem de încântătoare, în societatea ei timpul poate trece neobservat, bărbatul se află atunci sub farmecul ei şi nu simte faptul că ea nu împărtăşeşte adâncile lui năzuinţe. Decepţia în divergenţe de scurtă durată dispare repede. Acelaşi lucru îndură şi o femeie înzestrată, când e legată de un bărbat mediocru.

Asemenea legături n-au nimic comun cu adevărata căsătorie, totuşi, adeseori, aceşti oameni sunt cununaţi înainte de a se fi înţeles unul pe altul.

Însă, nici bărbatul, nici femeia, nu se pot înşela în alegerea reciprocă, dacă ei trăiesc pe acelaşi plan în Conştiinţa Infinită. Atunci, ei sunt feriţi de amăgiri. Toată

nenorocirea provine din goana absurdă a omenirii, care nu caută sfatul şi sprijinul Infinitului.

Hipnoza reprezintă una din formele tiraniei. Cea mai elocventă e aceea când un medium permite ca voinţa hipnotizatorului să devină stăpână pe corpul său, tratându-l ca pe o marionetă. Uneori, se adoarme mediumul, cu ajutorul unui obiect lucitor, ţinut în mână de hipnotizator, adică, mediumul e pus într-o stare de completă pasivitate, în timp ce toată atenţia lui e îndreptată către punctul lucitor. În această clipă, hipnotizatorul îşi concentrează toată voinţa sa asupra mediumului. Dimpotrivă, nu se supune hipnozei omul care, conştient, este pozitiv. Tot astfel se petrece în timpul permanentelor influenţe hipnotice în viaţă – toată înţelepciunea vieţii constă în a şti când poţi să fi medium şi când trebuie să fi hipnotizator.

Această influenţă variabilă a unui spirit asupra altuia, poate deveni izvorul binelui suprem, deocamdată ea aduce, de cele mai multe ori, numai pagubă. Întotdeauna se întâmplă astfel cu noile forţe, încă nestudiate şi care, fără niciun control, planează deasupra pământului. Distanţa, în acest caz, nu joacă aproape niciun rol. Omul cu care am fost timp îndelungat strâns legaţi, poate, la distanţe de mii de kilometri, să domine corpul nostru, în sensul binelui sau al răului, până atunci când autoritatea lui va fi slăbita sau nimicită de altă influenţă hipnotică.

E cel mai greu lucru să ştim dacă cineva exercită o influenţă asupra noastră şi cine anume?

Sub voinţa îndârjită şi mută a unui om, care ne obligă să acţionăm aşa cum vrea el, noi, după toate probabilităţile, ne vom supune sugestiei lui, însă vom fi încredinţaţi că procedăm absolut independent, mai ales dacă dorinţele lui nu sunt în contrazicere cu instinctele noastre.

Spiritul nostru poate să fie mult mai puternic şi mult mai pozitiv şi cu toate acestea să se supună voinţei străine – noi neştiind de pericolul care ne ameninţă şi de necesitatea de a ne împotrivi, noi necunoscând legea care, fără cuvinte, leagă suflete de la distanţă, noi nebănuind că

acel gând străin ne urmărea ziua şi noaptea.

În felul acesta, cel mai slab poate domina pe cel mai puternic, ultimul, în nepăsarea sa lăsându-se să fie legat cu lanţuri mentale anodine. Acesta este despotismul care se observă aproape întotdeauna între soţi, între fraţi şi surori, între părinţi şi copii.

Un prieten îşi poate teroriza prietenul fără să-şi dea seama de egoismul său.

A te afla sub presiunea unei dominaţii permanente este întotdeauna dăunător pentru că neajunsurile, rătăcirile şi slăbiciunile fizice ale altora, se alipesc propriilor noastre şovăieli, calea vieţii noastre oscilează, fiind deviată de la legile mai profunde ale dezvoltării noastre personale!

Dorinţele şi tendinţele noastre ne par, dintr-odată, capricii, ceva inaccesibil. În loc să ne încredem în forţele noastre, noi ne îndoim de ele. Credinţa în forţă – nu e altceva decât rugăciunea; iar fiecare rugăciune conţine în sine îndeplinirea ei. „EUL” nostru firesc, poate fi îndepărtat de la ţelul lui, de un astfel de proces hipnotic şi atunci trăim nu viaţa noastră proprie, ci o altă viaţă, impusă şi secundară. La fel de neplăcut este a cădea într-un şanţ, împinşi de cineva, pe nevrute sau intenţionat.

Actualmente, există un număr enorm de copii hipnotizaţi, asupra cărora se gravează dorinţele şi speranţele părinţilor. Aceştia schiţează mentalmente planul vieţii lor viitoare, iar copiii nu sunt în stare să reacţioneze, deşi aceste planuri schimbă direcţia firească a lor şi pot chiar şi fiziceşte să se reflecte asupra lor. Iubirea părintească trebuie, în fragedă copilărie, să fie ocrotitoare şi nimic mai mult! Însă părinţii transmit propriile lor rătăciri copiilor lor, inconştient îi hipnotizează în aşa măsură, încât nicio rază nouă nu mai poate pătrunde în sufletele lor. Ei continuă să creadă, să rătăcească şi să sufere cum au suferit şi părinţii, pentru ca, în cele din urmă, să se despartă de viaţă, în chinuri şi agonii, ca şi părinţii lor.

Cere izbăvirea de orice despotism şi te vei elibera.

Aceste legi vor deveni atunci mai clare pentru tine. Sufletul tău se va învăţa să distingă atunci, când libertatea ta va fi ameninţată de primejdie.

Mulţi cedează influenţei unei hipnoze foarte stranii, pe care, după ce-şi dau seama de ea, abia o recunosc.

Câteodată, de exemplu în instituţii, ne pierdem faţă de funcţionarii aflaţi acolo în situaţii oficiale şi, deşi suntem în toate drepturile noastre, noi totuşi devenim timizi şi slabi, fără nicio cauză. La fel se întâmplă când, într-o anumită societate, nu îndrăznim să punem întrebări, pentru a nu ne trăda neştiinţa noastră! Şi toate acestea, faţă de oameni, pe care, cunoscându-i mai îndeaproape, noi nu i-am respecta. Mulţi îngăduie „trucuri” în afaceri şi înşelăciuni mărunte, de teama unui scandal. În sinea lor, ei se justifică, spunând că e mai prejos de demnitatea lor a se irita pentru asemenea nimicuri; adevărata cauză însă, este lipsa de curaj şi frica de a nu fi reprobaţi de anumiţi cunoscuţi. Ei se află sub influenţa spiritelor inferioare. De teamă de a nu fi consideraţi drept „zgârciţi”, „chiţibuşari”, întreaga familie rabdă, adesea, despotismul servitoarei. Când influenţa hipnotică a unui cerc oarecare încetează, noi ne reîntoarcem la mersul obişnuit al gândurilor şi la o judecată obiectivă.

Niciodată, faţă de nimeni, să nu simţi adoraţie, niciodată să nu vă simţiţi înjosiţi, în societatea oricui vă aflaţi... Căci, în acest caz, porţile sufletului se deschid pentru gândurile servile, nedemne. Trebuie să apreciezi şi să recunoşti după merit, talentul altuia, neumilindu-te, cu demnitate, dorind sincer ca, şi în noi, să se trezească propriul nostru talent, să ia avânt propriile noastre calităţi.

Poţi cădea sub influenţa hipnotică a unui întreg curent mental, ca şi sub curentul unui singur om, sau se poate ca un singur om să servească drept cablu curentelor generale ale influenţei hipnotice. Milioane de creiere emană necontenit diferite gânduri ascunse, diferite grozăvii: boli, sărăcie, moarte. Acestea, fiind de la sine înţeles, gânduri de sclavie, la prima ocazie favorabilă, devin despotice!

Dacă în sufletul nostru există o părticică cât de mică, accesibilă acestor feluri de gânduri, atunci, toate curentele de aceeaşi natură, fuzionând într-un singur şi grozav şuvoi, năvălesc în sufletul nostru. Acest şuvoi ne ia cu sine vremelnic şi atunci, totul ni se pare obscur şi fără scăpare. Pe noi chiar ne împresoară insuccesele, necazurile şi oamenii, care în niciun caz nu ne vor susţine, dacă am încerca să ieşim din această situaţie.

...

Toate acestea ne-ar învălui într-o stare de mâhnire. Însă, cât sunt de nule aceste forţe, dăunătoare în comparaţie cu protecţia Conştiinţei Infinite, căreia îi putem solicita ajutor, îndată ce am învăţat a ne ruga.

Rugăciunea mută, fără cuvinte, ne transportă în curente superioare – unde Infinitul parcă ne „hipnotizează”.

Sub mirajul unei astfel de influenţe, rămânem dezarmaţi, nu mai putem protesta; ea ne aduce fericire, lumină spirituală, un trup minunat, reconfortat şi o renaştere a capacităţilor.

Pacea şi contemplarea Conştiinţei Infinite ar trebui să fie pentru noi mai scumpă decât ori şi ce intimitate omenească şi numai atunci, Conştiinţa Infinită, ne va indica pe cei mai buni însoţitori pământeşti. Intuiţia fidelă, dintr-odată şi fără greş, ne va dezvălui reala valoare a oamenilor.

Omul, care se află sub influenţa Conştiinţei Infinite, nu va suporta mult timp despotismul omenesc, ci pur şi simplu se va ridica deasupra cercului acţiunilor sale, pentru că individualitatea lui s-a intensificat.

Oamenii sunt întotdeauna ispitiţi să elaboreze teorii extrem de bizare şi complicate pentru propria lor fericire şi de aceea stau totdeauna la pândă, urmăresc una şi se tem de alta.

Acesta e răsunetul legilor ignoranţei omenirii, „marea lege”, însă, cere numai credinţă, care singură ne

acordă tot ceea ce dorim.

DE CE DEPINDE REUŞITA UNEI ÎNTREPRINDERI

Orice poziţie socială ar ocupa omul, el trebuie să se ferească de a se dori mentalmente în unul şi acelaşi loc, mulţumindu-se cu unul şi acelaşi salariu, fără năzuinţă spre un cerc de activitate mai înalt. Atunci, toate şansele sunt contra lui şi, din propria sa vină, deoarece tocmai această închipuire despre el însuşi, şi zăgăzuieşte ascensiunea. Castelele feerice se transformă atunci, în palate pământeşti.

Starea noastră sufletească predominantă este forţa care îndrumă evenimentele în folosul sau detrimentul nostru!

Există oameni fără iniţiative şi fără pasiune, incapabili de a face ceva pentru ei înşişi sau, cel puţin de a păstra ceea ce au primit ca moştenire. Acesta este un exemplu şcolăresc, care explică genul anumit de gânduri, care condiţionează insuccesul.

Alţii, dimpotrivă, născându-se săraci, totuşi, extrag chiar de la început şi de pretutindeni, prosperitatea. Toate gândurile şi dorinţele lor sunt îndreptate către o aceeaşi ţintă şi îşi ating scopul – dacă e natural, socotim bogăţia un succes.

Fiecare întreprindere – năzuinţă – se dospeşte în închipuire. Omul, care dintr-un acar modest, devine proprietarul căilor ferate, desigur s-a văzut, mentalmente, într-o situaţie superioară celei reale, iar urcându-se pe o treaptă, el se vede urcat deja pe următoarea. Cine se mulţumeşte ani în şir, cu viaţa de peticar, fără îndoială, niciodată nu s-a închipuit pe sine într-o altă situaţie. El invidia, probabil, pe cei care trăiau mai bine, dorea să aibă multe din cele în care alţii se desfătau, însă niciodată n-a gândit: „am să mă eliberez de ocupaţia mea, am să mă îndeletnicesc cu altceva mai bun şi mai demn decât

strângerea zdrenţelor”. Invidia, însă, nu ajută. Peticarul va rămâne peticar.

Cine crede că bunătăţile vieţii nu sunt şi pentru el, întotdeauna se va vedea în ultimul loc şi se va înfuria împotriva celor ce stau mai sus decât el, iar după toate probabilităţile, el nu va propăşi.

Fiecare tendinţă spirituală în care ne aflăm un timp determinat, ne îndeamnă către ceea ce corespunde acestei tendinţe. Acela care iubeşte caii, gândindu-se mult la ei, la prima împrejurare se va duce, fără îndoială, la o herghelie. Acolo va angaja discuţii, care într-un fel sau altul, îl vor hotărî pentru cumpărarea cailor, dresarea sau îngrijirea lor.

Dacă iubirea lui faţă de cai, se mărgineşte numai la dorinţa de a trăi alături de ei, de a fi numai grăjdar ori vizitiu şi dacă el simte o prăpastie, care îl desparte de marii proprietari de herghelii, atunci el niciodată nu va ieşi din starea de subordonare. Dar dacă, dimpotrivă, cu privirea mentală, el va vedea îmbunătăţirea situaţiei lui şi va crede în dreptul său la proprietate, după toate probabilităţile, va deveni proprietarul marii herghelii.

De ce? Cheia e tocmai această idee, care îl apropie de oamenii aflaţi în fruntea unor asemenea întreprinderi. Inconştient, aceşti oameni, îi simt gândurile lui, interesul ce-l are în această direcţie, tendinţa de progres, similară cu a lor. Dacă, pe lângă aceasta, va mai fi şi zelos la lucru, va fi devotat întreprinderii lor, ca şi cum ar fi a lui proprie – iar aceasta se întâmplă întotdeauna când omul tinde spre ceva – atunci, ei îl vor susţine şi îl vor împinge înainte. El dovedindu-se folositor, ei îl vor căuta să-l cunoască mai de aproape, iar conversaţiile lor vor lua un caracter mai cordial. Neputându-se dispensa de el, se vor lega raporturi prieteneşti, care sunt factorul principal al tuturor întreprinderilor, căci în viaţa practică, în toate domeniile năzuinţelor omeneşti, e trebuincioasă susţinerea reciprocă şi încrederea.

Oamenii, niciodată nu pun mare preţ pe acela care singur se crede inferior. De nicăieri nu licăreşte dorinţa de

a-l ajuta, de a-l încuraja, de a-i oferi un loc mai bun, căci lipseşte valul mental, care să-l ridice!

Fiecare, dacă se va gândi, va fi de acord că, sunt situaţii în viaţă, pe care n-ar îndrăzni să le viseze. În felul acesta, din zece spălătorese de vase, nouă niciodată nu-şi vor permite mentalmente, nici pentru un moment măcar, să ocupe locul patroanei hotelului. Totuşi, se întâmplă ca una dintre ele, de la o situaţie modestă, să treacă la o poziţie neasemuit mai înaltă şi va fi anume aceea care şi-a permis acest gând. Ea a fost, astfel, ridicată de forţa activă invizibilă.

Soarta ne transpune în acea situaţie în care noi ne vedem introspectiv, în mod perseverent şi durabil.

Se prea poate ca ţinta să nu fie atinsă în întregime, însă, în orice caz, situaţia noastră se va îmbunătăţi considerabil.

Să nu vă temeţi de responsabilitate! A da preferinţă ungherului lui, asigurat cu o leafa sigură, omul, până într-o măsură oarecare, se transformă într-o maşină, pusă la dispoziţia bunului plac al străinului, iar aptitudinile lui servesc numai îmbogăţirii altora. Izbânda cade asupra îndrăzneţului, care nu s-a temut de responsabilitate. În caz contrar, omul nu iese din rolul de supus, de slujitor.

Îndrăzneşte, cel puţin în imaginaţie, a conduce o întreprindere mare, a dispune de capitaluri mari. Execută aceste experienţe, în portul liniştit al sufletului şi nu vei risca a fi luat în râs, iar acest exerciţiu e tot atât de uşor, ca şi acela de a te vedea pe ultimul plan.

Învaţă arta de a aştepta succesul. Aşteptarea calmă a izbândei, de obicei e cea mai bună şi mai întocmai cu mijlocul de a te folosi de forţa ta mentală.

A te teme de nenorocire, a prevedea obstacole, a te gândi la greutăţile posibile, acţionează dezastruos şi duce la sărăcie.

Responsabilitatea nu trebuie să aducă neapărat îngrijorare, neplăceri, nelinişte şi agitaţii. Cultura spirituală, instruită spre a nu inhiba gândul despre diverse împrejurări, până ce timpul lor nu va veni, părăseşte ideea

responsabilităţii de până atunci, până când ea nu va fi de neapărată trebuinţă.

Astfel, vânzătorul mărunt de zarzavaturi, zbuciumându-se cu micile lui afaceri, petrece nopţi de insomnie, se scoală dimineaţa obosit şi e mereu mai incapabil de a-şi pune în ordine îndeletnicirile sale; în timp ce marele negustor, ocupându-se de acelaşi comerţ, posedă capacitatea de a îndepărta grijile şi a aduna, în timpul somnului, forţe noi, pentru responsabilitatea zilei următoare.

Există o dorinţă generală de mai bine faţă de ceea ce a fost până acum pe pământ, o necesitate de locuinţe mai bune, de mâncăruri mai rafinate, plăceri mai înalte! Pe măsură ce necesităţile se înmulţesc în număr şi intensitate, ele se şi satisfac. În consecinţă, nu gândi că nu poţi da lumii nimic mai bun. Tu singur poţi. A gândi „nu pot” înseamnă a închide intrările tuturor posibilităţilor, mulţumindu-te pe tine însuţi numai cu conştiinţa că dai oamenilor ce e mai bun în tehnică sau în artă, fără a le cere să-ţi recunoască valoarea creaţiei tale. E o nedreptate strigătoare la cer. Nedreptatea faţa de sine înseamnă nedreptate faţă de alţii. Cel care singur îşi dispreţuieşte înfăptuirile sale, iradiază forţe care obligă şi pe alţii să nu i le preţuiască. Dacă tu te-ai gândi să vinzi o farfurie plină cu briliante veritabile pe stradă, iar privirea şi ţinuta ta ar exprima o îndoială relativ la calitatea lor, nouăzeci şi nouă dintr-o sută de cumpărători ar lua drept sticle briliantele, în urma sugestiei emanată de gândurile tale şi toate şansele sunt pentru acel, singur, care va pricepe, că pietrele sunt veritabile şi va încerca totuşi să te înşele, susţinându-se pe îndoiala ta.

Publicul înţelege cu repeziciune şi preţuieşte stăruinţa fabricantului de a-şi îmbunătăţi produsele. Cine răspândeşte marfă ieftină, vechituri, marfă contrafăcută, acela calcă în picioare cele mai înalte instincte ale omenirii, care aspira către tot ce e mai bun, fiind gata să plătească pentru aceasta, cu condiţia să primească pentru banii săi, tot ceea ce este într-adevăr de cea mai bună

calitate. Concesia care se face ieftinităţii nu e altceva decât o linguşire faţă de mulţimea căutătoare de mediocritate. Din această cauză se găsesc în comerţ haine ieftine, care se rup înainte de a fi îmbrăcate, case insalubre pe fundaţii putrede, din care se degajă miasme, premergătoare înmormântărilor scumpe. Dacă infecţia, urâciunea ieftinităţii ar avea latitudinea să acţioneze şi în natură, planeta noastră ar fi expusă importanţei „scăderi preţurilor", „epidemiei", iar noi am fi năpădiţi cu aer „uzat", cu raze solare „uzate".

Din fericire, minunatele forţe ale eternităţii sunt îndreptate spre fineţea şi înnobilarea crescândă, după cum reiese din istoria pământului, care din haos şi din sălbaticele forme ale lumii animale şi vegetale, s-a dezvoltat, ajungând până la perfecţiunea actuală, care trebuie încă să mai progreseze, proporţional cu desăvârşirea ştiinţei, înţelepciunii şi a concepţi-ei oamenilor despre legile spirituale.

...

Fereşte-te de oamenii fără curaj şi dependenţi, care fiind veşnic în aşteptarea nenorocirii, o atrag. În societatea lor tu vei fi cel care le absoarbe gândurile, care vei înceta de mai fi tu însuţi şi vei proceda, nu după îndemnul tău propriu. Ţie nu ţi se vor înfăţişa cu destulă claritate metode-le succesului şi te vei găsi astfel în sfera elementului lor mental dăunător!

A te feri de asemenea oameni nu este o cruzime. Nenorocirea e o vină sau un neajuns a perspicacităţii. Norocoşii, instinctiv, năzuiesc către acei ce le seamănă şi evită pe cei nefericiţi. Ei îndeplinesc astfel, numai o parte din lege (din neştiinţă – nu toată legea) şi, de aceea, succesul lor este unilateral. Sub denumirea de „reuşită unilaterală", eu înţeleg intensa agonisire de bogăţii şi onoruri, în detrimentul sănătăţii, cu pierderea putinţei de te folosi de ele.

Absorbirea gândurilor mediocre, dependente şi

străine, au ruinat multe întreprinderi. Să presupunem că tu ştii azi absolut clar, cum trebuie să procedezi şi eşti plin de speranţe şi energie. Mâine, parcă totul s-a schimbat, ţi-ai pierdut încrederea în planurile stabilite, totul se înfăţişează irealizabil, ca şi când ai fi căzut într-o capcană. Din ce cauză? Totul s-a petrecut astfel datorită faptului că te-ai învârtit între oamenii, care n-au avut aceeaşi ţintă cu tine, care sunt indiferenţi. Chiar dacă tu nu le-ai încredinţat planurile tale, totuşi, pentru a nu fi bine, sunt suficiente numai gândurile lor trândave, care se lipesc de tine ca smoala. Visurile tale s-au întunecat şi veştejit. Gândurile străine pot pătrunde în noi, exact cum pot pătrunde vaporii dăunători în casa noastră. Repetă, deci, cu dârzenie: „Nu vreau să mă supun nimănui”. Aceasta te va elibera de sclavie, de atârnare şi sărăcie!

Dacă eşti capabil, încrezător în reuşită, energia şi întreprinderea ta o întemeiezi pe dreptate, atunci lumea va simţi îndată, în tine, o stea în ascensiune. Chiar dacă nu îţi vor cunoaşte faţa – oamenii te vor simţi; oceanul spiritual şi el te simte, iar valurile te vor preceda. Astfel, se creează reuşitele în lumea realităţii. Retransmite mai departe curentul care a pătruns în tine, permite-i să se propage, căci cu ce măsură vei măsura, cu aceea vei primi. Niciodată să nu ai pasiunea acumulărilor de bogăţii. A dobândi avere cu preţul sănătăţii, înseamnă a schimba picioarele, pentru o pereche de papuci. Orice întreprindere poate fi realizată fără grabă şi fără muncă migăloasă.

Dacă te istoveşti, dovedeşti că în afacerea ta sunt neregularităţi. Forţa cea mai mare o manifeşti atunci când munca e în armonie cu trupul şi spiritul. De aceea, în două ore de muncă armonioasă, această forţă va atinge mai bune rezultate, decât în decursul a zece ore de muncă grăbită!

Numai o întreprindere, îmbrăţişată cu preferinţă, în care se pune tot zelul sufletului, poate prospera. Ea trebuie nutrită cu neîntrerupt interes şi cu râvna de a o perfecţiona, de a o dezvolta mentalmente.

Toate marile întreprinderi sunt gânduri care

neîncetat erau trăite, chiar înainte de înfăptuirea lor, în realitate. Acest fel de a cugeta, atrage mereu forţe noi din sfera înconjurătoare, ca şi soluţia care, vădit, începe să se cristalizeze.

Întreprinderea merge spre decadenţă, când conducătorii ei încetează de a o mai clădi şi lărgi mentalmente. Un timp oarecare, aparent se va mai menţine la aceeaşi înălţime, în scurtă vreme însă, va trebui să cedeze locul altor întreprinderi, care vor izvorî din curentele mentale mai viguroase. Trebuie adeseori, să fie discutate planurile mari şi importante, dar numai cu oamenii care au interes şi ţeluri similare. Aceste consfătuiri ar trebui să aibă loc periodic, în unul şi acelaşi timp, pe cât posibil în aceeaşi cameră, iar nu în restaurant, pe stradă sau în gară... În condiţiile acestea variate, se pierde multă forţă şi, chiar dacă nimeni nu trage cu urechea, secretele se divulgă. Proverbul „pereţii au urechi” este un adevăr. Ceva nevăzut, tâlhăresc, o iscoadă vicleană, trage întotdeauna cu urechea în localurile publice, în locurile unde lipseşte pacea sufletească, transmiţând şi altora tainele.

Camera, care a fost exclusiv predestinată consfătuirilor de aşa natură, adică paşnice şi însufleţite, se încarcă totodată cu o atmosferă mentală, care ea însăşi susţine reuşita întreprinderii.

Această atmosferă, intensificându-se, va contribui mai cu uşurinţă şi mai cu repeziciune decât în alt loc, la ivirea şi realizarea noilor gânduri.

Această cameră va deveni un loc de inspiraţie. Dacă în ea vor discuta cu mânie şi asprime sau dacă unul dintre asistenţi se va indigna în ascuns, atunci, aceste incidente vor da fiinţă unei forţe dăunătoare, care va frâna şi va păgubi toate proiectele, în toate direcţiile vieţii.

În fiecare întreprindere, cel mai bun părtaş va fi soţia ta veritabilă. Dacă ea trăieşte cu tine pe pământ, atunci tu o vei recunoaşte, prin acea participare activă pe care o va desfăşura în tot ce te priveşte pe tine şi fericirea ta. Într-un asemenea caz, urmează cu încredere sfaturile ei, fii

atent la intuiţiile ei, simpatiile şi antipatiile ei, faţă de oameni şi împrejurări.

Dacă tu vei începe să râzi de ea, dacă vei fi de părerea că „femeile nu înţeleg nimic în afaceri” şi-i vei îngădui numai calitatea de gospodină, atunci, tu însuţi renunţi la cel mai sigur sprijin şi vei stinge cea mai sigură clarviziune, care tindea la făurirea prosperităţii tale.

SPOVEDANIA

Este neînchipuit de dăunător trupului şi sufletului, a trăi cu conştiinţa păcatelor tale (adică cu instinctele neperfecţionate) şi a le ascunde în noi înşine, nemărturisindu-le. Aceste gânduri (sau lucruri) rămân şi ne produc un rău nou, care va dăinui până când le vom încredinţa, de exemplu, unui prieten credincios şi care ne este sincer devotat.

În caz contrar, aceste păcate cresc şi se întăresc, independent de faptul că ne gândim la ele cu căinţă ori nu. Este tot la fel de dăunător sufletului şi trupului, veşnica analizare a neajunsurilor noastre. Adevărata hrană este schimbul continuu al gândurilor, schimbarea opiniilor despre viaţă şi a tuturor faptelor care se petrec în noi şi în jurul nostru!

Este esenţial a-ţi depăşi planurile, punctele de vedere şi ţelurile zilei precedente. Numai atunci vei fi în stare să recepţionezi spiritualmente „pâinea cea de toate zilele”, care regenerează trupul.

Schimbarea neîntreruptă a dispoziţiilor sufleteşti perfecţionează elementele care formează corpul şi, în consecinţă, elementele devin apte a prelungi nelimitat viaţa. Cu alte cuvinte, spiritul, crescând şi renăscând permanent, îşi însuşeşte posibilitatea de a introduce în organism şi în simţurile fizice, „prana”, iar legătura între el şi corp nu se întrerupe, deoarece, fiecare celulă este îmbibată cu spirit.

„Bătrâneţea”, de obicei, păstrează aceleaşi vederi,

care au fost cu o jumătate de veac în urmă. Evenimentele şi oamenii se învârtesc în jurul uneia şi aceleiaşi asociaţii de idei, de sute de ori retrăind aceleaşi impresii. Creierul se alimentează numai cu idei învechite, stăruind a trăi prin ele! Epilogul este distrugerea şi moartea. Autoritatea spiritului asupra organismului scade treptat. Pierderea simţurilor exterioare, tremurul membrelor, uscarea corpului, sunt mărturia unui suflet lipsit de „pâinea cea de toate zilele" a noilor gânduri şi acestea îşi pierd autoritatea asupra trupului.

Gândurile vechi trebuie necontenit alungate, pentru o viaţă mai corectă, pentru că, anii trecând, forţele spirituale şi cele fizice să se mărească, astfel, plăcerea să crească cu fiecare fază a existenţei, iar atunci când, pe neobservate, zecile de ani vor zbura, noi, în cele din urmă, vom izbuti să învingem ultimul duşman, „moartea"! Gândurile, care şi-au îndeplinit misiunile, trebuie să dea loc altora, mai noi, ca şi fântâna, pe care, înainte de o umple cu apă proaspătă, o cureţi de apa cea stătută!

De gândurile vechi ne putem elibera – prin exprimarea lor! Însă, nu e îngăduit a le dezvălui oricui, ci numai acelui om, unic, în care avem necondiţionată încredere şi numai lui, îi putem destăinui dorinţele şi înclinaţiile noastre, atât cele bune, cât şi cele rele.

Oamenii trebuie să se afle în curente omogene pentru a-şi putea exprima cu succes şi fără teamă tainele sufletului şi a se spovedi unul celuilalt. Consideraţiile lor asupra vieţii trebuie să fie identice. Ei îşi înţeleg reciproc şi intuitiv caracterul, cu toate impulsurile amândurora şi atât de clar, încât spovedania se poate mărgini la câteva cuvinte.

Cel mai bine se pot încredinţa unul altuia, soţul şi soţia.

...

Când omul are înclinaţii spre minciună, furt sau alte apucături nedemne, elementul minciunii şi al furtului se

găseşte în trupul lui, în sânge şi oase!

Eliberarea spiritului de aceste impulsuri se reflectă binefăcător asupra structurii corpului şi compoziţiei sângelui. Fiecare păcat efectiv reţinut în conştiinţă aduce trupului, sub o formă oarecare, vătămare şi nelinişte. Noi am păstrat cu toţii, până acum, multe convingeri greşite, superstiţii, prejudecăţi şi predispoziţii, de răul cărora încă nu ne-am convins. Nu se pot clarifica imediat toate părerile greşite. Ele se pot cunoaşte treptat, zi după zi, an după an. Oamenii străini nu ne pot descoperi rătăcirile noastre. Numai atunci păcatul poate fi pe deplin înţeles, când recunoaşterea lui apare în noi înşine! Aceasta e revelaţia lui Dumnezeu! Spiritul Conştiinţei Infinite, îmbibându-se de la un capăt la altul, ne face să simţim că noi reprezentăm parcă, o rază externă a soarelui nevăzut. Pentru a înlătura toate petele, lacunele şi relele spiritului nostru, ele trebuie recunoscute. Infinitul ne va deschide ochii. Atunci când găsim în noi neajunsuri ascunse, suntem mai îndreptăţiţi să ne bucurăm, decât să ne întristăm, la fel ca marinarul care a descoperit la timp despicătura prin care intră apa în corabie, din pricina căreia, vasul s-ar fi dus la fund.

Recunoscându-ne netrebniciile, noi ni le-am şi mărturisit nouă înşine. De îndată ce am ajuns până acolo, încât să învingem în noi mândria deşartă, care ne împiedică să cercetăm „despicătura”, noi am făcut un mare pas înainte, spre cărarea luminii, care ne duce către fericirea veşnică.

Atunci, Conştiinţa Infinită ne va satisface o a doua noastră dorinţă, trimiţiâdu-ne omul căruia să ne putem destăinui. Acel om nu va fi un palavragiu, el va fi sigur înzestrat cu aceleaşi calităţi ca ale noastre, de a atrage idei noi din Infinit; el va simţi aceeaşi nevoie de a-şi mărturisi neajunsurile sale.

Esenţială este nu spovedania minciunii reale, a furtului săvârşit sau a altor delicte comise, ci conştiinţa permanentelor ispitiri sau chiar îndemnurile nestăpânite spre a săvârşi delictele.

Putem, spre exemplu, să spunem prietenului devotat: „Îmi dau seama că nu judec imparţial oamenii şi că povestirile mele nu sunt întotdeauna sincere, totuşi, nu fac aceasta cu intenţie, însă pe măsură ce conversaţia se înviorează, neadevărurile şi părtinirea judecăţilor izvorăsc din mine, contra voinţei mele. „EUL” meu superior urăşte această netrebnicie şi, în timpul liber, îmi reaminteşte că m-am obişnuit să spun minciuni”. Sau: „Am o înclinaţie la furt. Poate că nu sunt un tâlhar în înţelesul direct al acestui cuvânt, însă, ştiţi că sunt diferite forme de tâlhărie. Conştiinţa mea condamnă această înclinaţie şi vreau să mă scap de ea”. Sau încă: „Simt invidie şi gelozie faţă de unii oameni, chiar numai numele lor, pronunţate în prezenţa mea, provoacă în mine ură şi scârbă”. Sau: „Urăsc pe cei bogaţi, mă cuprinde furia când trec pe lângă mine!”

Gândurile de această natură sunt dăunătoare trupului, tot aşa cum ard câlţii în foc, ele aduc iminent boala. Stăruinţa noastră de a simţi altfel, nu ne poate elibera de ele. Aceasta e autoînşelăciune şi pur şi simplu, nu suntem în stare să le modificăm. E cu mult mai frumos să te priveşti pe tine însuţi, în interiorul tău, să recunoşti tot ce se găseşte acolo şi, cinstit, să declari: „Da, eu urăsc, da, eu invidiez!”

Asemenea simţiri încredinţate unui prieten încercat, asociate voinţei ferme de a te elibera de ele şi numai mulţumită acestei voinţe, ele se concretizează mai înainte de a fi mărturisite. Materializându-se, ele iau o formă care ne permite să le excludem radical! Nu se poate explica de ce şi cum se produce aceasta. Noi expunem numai fapte bazate pe experienţa noastră.

Lipsa unui bun prieten, căruia să-i poţi încredinţa toate nemulţumirile şi rătăcirile tale, provoacă, în primul rând, laşitatea de a ţi le recunoaşte tu însuţi, apoi şi acel fals orgoliu, cu pretenţia de a părea ceea ce nu eşti. Un astfel de om pierde până în cele din urmă facultatea de a-şi recunoaşte unele păcate, el se convinge tot mai mult şi inconştient de perfecţiunea sa, devenind astfel superficial, obraznic, nesuferit, aspru faţă de cei apropiaţi. El se

osifică în propria sa convingere materializată.

Uşurarea care izvorăşte din spovedanie se manifestă în viaţa de toate zilele, aproape a tuturor oamenilor. De pe umerii lor, parcă se prăvăleşte o greutate, atunci când îşi pot descărca povara sufletului, unui prieten înţelegător şi compătimitor. Gândul care, textual, „îl împovăra”, a fost absolvit prin spovedanie. Din simpatie, prietenul ia, de fapt, o parte din greutate, asupra sa. E posibil ca acest prieten să se simtă abătut şi întristat. Necazurile străine absorbite au acţionat şi asupra lui însuşi. De aceea, îl cu băgare de seamă când iei asupra ta povara grijilor prietenilor tăi. În timpul spovedaniei, să urmeze întreruperi pentru repaus şi reculegere, pentru ca, personal, să nu suferi şi să nu fi atras în curentul mental dăunător, ceea ce ar însemna o nenorocire pentru amândoi.

În tot cazul, curentul mental inerent atracţiei reciproce, trebuie să rămână călăuzitor, pentru ca, odată cu simpatia, se dă puterea. În schimb, se primesc şi impresiile creierului străin; ele pătrund în noi, cu toate neajunsurile străine.

Acela care zilnic cere înţelepciune de la Conştiinţa Infinită, nu lasă să se abuzeze de el, atunci când ascultă spovedaniile celor mulţi, fără alegere. De fapt, simpatia sa înseamnă viaţa sa – forţa vitală a sufletului său!

El se va purta întotdeauna, cu toată compătimirea faţă de tovarăşul său, căci amândoi sunt reprezentanţii autentici a unui acelaşi şi anumit nivel, iar spovedania lor reciprocă va fi egală – nici mai mult, nici mai puţin. Spovedania înseamnă incomparabil mai mult decât simpla recunoaştere a neajunsurilor tale.

Toată natura îşi destăinuie, prin diferite manifestări, bucuria sau chinul ei! Răcnetul provocat de durerea fizică este o mărturisire a durerii. Acest strigăt nu trebuie reţinut – el uşurează. Râsul şi veselia zgomotoasă sunt mărturia bucuriei. Multă fericire s-ar pierde fără asemenea manifestări fireşti! Ele au o importanţă esenţială pentru sănătate şi fericire.

Noi avem o nevoie arzătoare de un prieten, cu care să putem fi cu totul naturali, în faţa căruia să putem, aruncând masca şi fără a ne fi teamă, să retrăim toate variaţiile simţămintelor noastre.

Nu trebuie să fim mereu „în plină uniformă de paradă”; câteodată, şi chiar adeseori, trebuie să ne luăm libertatea de a lăsa să se mai odihnească bunele noastre maniere, ale corectitudinii şi a minţii şi a spune tot ce ne trece prin cap, prostii, trivialităţi, chiar fără a ne fi teamă că vom fi supuşi unei critici oarecare, unei atitudini dispreţuitoare.

Trebuie să vrem a ne păstra inerenţa tinereţii, ţinuta, vioiciunea, graţia şi puterea trupului nostru.

Nu ne putem debarasa de o prostie oarecare, dacă nu o mărturisim şi prietenului nostru. Exprimată prin cuvinte, ea se limpezeşte. Astfel, noi ne-am spovedit starea noastră mentală, i-am dat acestei stări obiectivitate, am înţeles-o, am reprobat-o şi i-am dat verdictul. Gândul neexprimat aparţine numai spiritului, iar când, într-un fel oarecare, a fost mărturisit, se materializează, se îmbracă într-un înveliş sonor.

Spovedania contribuie şi la succesul în afaceri sau întreprinderi. Când oamenii sunt cointeresaţi într-o afacere comună, îşi exprimă părerile absolut deschis, gata să consimtă părerea celorlalţi, când greşesc în vederile lor, greşeala se reliefează mai proeminent în timpul discuţiilor, de aceea se creează, astfel, o mare forţă victorioasă! Fiecare îşi exprimă părerea sa personală, expune planul său şi-l materializează în cuvinte, acesta chiar este primul pas în înfăptuirea realităţii, aşa-zisul model sonor real, ale cărui neajunsuri se pot încă modifica şi rectifica.

Dimpotrivă, un rău colosal derivă tocmai din nemulţumirile neexprimate, când planurile, totuşi, se pot discuta, într-o completă sinceritate. Sute de oameni poartă asupra lor o astfel de povară mentală. Adeseori, aceasta se observa în relaţiile familiale. Totuşi, e necesar ca fiecare gând să fie exprimat cu o deplină încredere. Gândurile ascunse, ne încătuşează spiritul şi îngreunează ivirea

altora, mai noi.

Primeşte numai acela care ştie să dea. Zgârcenia mentală duce către sărăcie! Se creează o stare nefirească, care poate fi comparată cu un pom, căruia, în mod artificial, i s-ar fi împiedicat producerea de flori, frunze şi fructe, producţie care echivalează cu exprimarea gândurilor pomului. Ca o consecinţă a acestei neexprimări, pomul ar muri. Florile şi fructele au şi ele un înţeles spiritual. El reprezentând materializarea spiritului, pomului încearcă să se exprime în lumea fizică. Exact la fel, şi spiritul nostru cere ca toată individualitatea noastră spirituală să fie exprimată în formă trupească, adică să fie materializată, spovedită.

Iată de ce e mai bine ca omul care nu are niciun prieten devotat, să se retragă din când în când în singurătate, în mijlocul naturii sălbatice şi acolo, să mărturisească tare neajunsurile lui ascunse. De exemplu, să spună dacă el este invidios şi avid, necunoscând simţul măsurii şi al regulii.

Sau să-şi recunoască laşitatea! Să mărturisească totul! În orice formă şi cum i se va rupe de pe limbă!

E bine ca fiecare om să se obişnuiască a-şi exprima toate gândurile sale verbal; în urma acestor mărturisiri, ele vor deveni ceva mai substanţiale, mai concrete şi astfel, vom înlătura prin mijloace fizice, adică prin cuvânt, canalul care scoate din suflet tot ce este nedemn.

CULTUL VIITORULUI

Cu timpul, se va construi un edificiu, care va fi asemeni unui templu, pentru toţi oamenii, independent de religie, naţionalitate, vârstă şi profesie.

Acolo, oamenii se vor înălţa sufleteşte şi vor solicita Forţei Infinite imbold şi sprijin, pentru realizarea celor mai înalte năzuinţe. Misiunea unor oameni, care vor fi creatorii şi iubitorii acestui templu, va consta în a-l îngrădi cu puterea dragostei lor şi în a-l ocroti de obstacolele

materiale, ca şi de invazia celor nedemni.

Aceasta va fi o casă a tăcerii, pentru rugile mute. Celor care vor intra în ea, li se va împărtăşi sfatul de a nu introduce acolo stări de tristeţe, stări abstracte de mâhnire, ci numai o contemplare adâncă, cu tendinţă spre mai bine.

În acest templu ar trebui să fie concentrată cea mai înaltă forţă mentală, bazată pe cele mai înalte principii; iar principiul cel mai înalt constă în dorinţa de a se perfecţiona pe sine şi pe alţii.

Pentru a fi însă în stare de a fi altora ajutător, trebuie, în primul rând, tu însuţi să posezi forţa necesară perfecţionării tale. Prin necontenita rugăciune către Forţa Infinită, „parte din ruga pe care noi o compunem”, ne împuternicim cu această forţă necesară, iar dacă ea se face în locul exclusiv predestinat înălţărilor spirituale, o asimilam incomparabil mai repede.

Noi nu ştim încă ce forţă e aceasta, însă următorul fenomen e clar: Infinitul şi Enigma aude şi răspunde rugăciunilor noastre...

Fiecare, plecând din casa rugilor tăcute, ar trebui să lase în urma lui, gândul: „Implor Forţa Infinită a mă îmbogăţi cu tot ce e bun trupului şi sufletului meu: o sănătate înfloritoare, sporirea forţei şi a lucidităţii spirituale! Mă rog pentru eliberarea mea de invidie şi de ură, gelozie şi intenţii rele, ce aş putea nutri faţă de alţii, cunoscând din proprie experienţă aceste neajunsuri şi răul pe care mi l-ar putea produce. Mă rog pentru înţelepciunea necesară îndepărtării acestor nimicnicii, dorind a mă elibera de ele. În sfârşit, vreau să las aici gânduri folositoare pentru cei care vor veni după mine! Să înceteze suferinţele lor, dacă ei sunt bolnavi. Celor slabi, răniţilor sau celor încercaţi, le consfinţesc toată forţa mea primită din Infinit şi care doresc să le fie sprijin şi vindecare. Fie ca puţinul lăsat de mine aici să uşureze şi pe martirii sufleteşti!”

Când se reunesc mai mulţi, în aceeaşi locuinţă şi emană toţi acelaşi curent mental, atmosfera se umple

literalmente şi se încarcă cu eter spiritual superior. Gândul de putere şi sprijin lasă în cameră un anumit fluid, care acţionează binefăcător asupra celor ce vor intra în ea. Obolul spiritual a sute şi mii de oameni, încărcaţi cu acelaşi fluid spiritual, se acumulează într-o astfel de încăpere, care cu drept cuvânt poate fi numit templu. Cu timpul, el va deveni un enorm acumulator spiritual, dacă, bineînţeles, niciodată nu va servi altor scopuri şi nu va da acces gândurilor inferioare, lumeşti şi egoiste.

Forţa acumulată va contribui la vindecarea bolnavilor care vor veni cu credinţă; va întări pe cei cu voinţa slabă, va susţine pe cei deprimaţi. Oamenii care se vor simţi întăriţi de acele raze nevăzute, vor găsi neîndoielnic, acolo, consolarea.

Într-o încăpere destinată unor asemenea misiuni superioare, adepţii ei ar trebui să nu-şi îngăduie a poposi acolo mai mult de câteva minute, pentru ca să nu pătrundă în acest templu oboseala sau gândurile unor înclinaţii inferioare. Atunci când frecventăm orice biserică, trebuie să avem curat nu numai „EUL” nostru superior, dar şi sufletul.

Totuşi, bisericile noastre sunt inconştient profanate, prin faptul că oamenii introduc în ele gânduri de toate zilele. Enoriaşii şoptesc între ei, se examinează unul pe altul, au convorbiri lungi la intrarea în biserică, înainte de predică şi alte multe asemănătoare fapte.

Toate acestea întunecă şi slăbesc „aura” bisericii. Mai mult ca oriunde, aici trebuie să fie prezentă lumina Forţei Infinite, pe care trebuie s-o simţim vibrând puternic, în toată fiinţa noastră, noi înşine fiind o parte din ea. La plecarea dintr-un asemenea templu, spiritul nostru trebuie să fie mai puternic, mai împrospătat, mai purificat. Plin de veselie şi de bucurie!

Sunt extrem de necesare asemenea refugii, împrăştiate pe tot globul pământesc. Mii de oameni nu au nici măcar un dormitor separat, în care ar putea, în singurătate, să se concentreze, unindu-se astfel, prin rugăciune, curentului mental superior. Camerele lor fiind

prea expuse pătrunderii influenţelor străine, sunt profanate. Ele sunt îmbibate cu dispoziţii schimbătoare, cu nemulţumiri şi fără umbra unei dorinţe de eliberare a sufletului de o astfel de stare, fapt care ne şi împiedică a ne înălţa mentalmente. Cuvântul „înălţare” este întrebuinţat aici, în înţelesul lui textual. Gândurile sunt avânturile unui anumit fel de substanţă materială. Asemeni nourilor, gândurile josnice, inferioare împiedică trecerea vibraţiilor mai subtile şi mai înalte. Noi am putea percepe mai uşor curentele superioare, dacă am admite condiţiile favorabile cunoscute, cum ar fi de exemplu, refugiile pomenite mai sus, unde s-ar acumula un anumit fel de stări sufleteşti.

Acela care ar intra în acest edificiu, s-ar adânci într-o curată şi puternică inspiraţie. Dorinţa stăruitoare de a te perfecţiona pe tine şi pe alţii, ar lăsa în acest templu ceva real, ceva capabil să ajute pe cei care vor veni mai apoi. Fără a fi păgubiţi, toţi vor fi mai bogaţi. Venind de acasă tulburat, trist şi obosit, ca să te rogi aici pentru pacea ta, pentru liniştea ta sufletească şi pentru forţă nouă, singura capabilă să înnobileze şi să transforme în bucurie munca de fiecare zi, noi am şi primit această forţă, care ne-a fost lăsată de predecesori, căci există o lege a naturii, care spune că omul primeşte atât ajutor, cât a dat el însuşi altora. Fiecare „dar desăvârşit” se dă nu pentru binele unui singur om, ci a tuturor oamenilor. Darul desăvârşit se transmite de Conştiinţa Infinită sau de Spiritul Binelui Nemărginit. Ruga îndreptată către această forţa, trebuie să fie întotdeauna însoţită de o atitudine de smerenie în faţa consideraţiei superioare. Să zicem în sinea noastră: „doresc aceasta cu toată inima, însă nu mă rog pentru îndeplinirea ei, decât dacă înalta înţelepciune socoteşte că e bine pentru mine”.

Astfel, vom primi cu timpul, cele mai importante şi netrecătoare daruri. Dacă (în incapacitatea noastră de a fi pasivi în faţa Superiorităţii), noi nu ne supunem şi gândim, rugându-ne: „Vreau neapărat să obţin ceea ce doresc, indiferent cu ce preţ pentru alţii”, atunci şi rugăciunea

aceasta se va împlini sub nerăbdătoarea şi stăruitoarea noastră dorinţă. Cu timpul însă, „darul” se va dovedi imperfect, neadecvat temperamentului nostru, dureros chiar, va fi un blestem şi ne va aduce aşa de mari chinuri, că va trebui să renunţăm la el, fiindcă dorinţa care l-a evocat, a fost o dorinţă mărginită şi falsă a înţelegerii şi a cunoaşterii.

Într-o astfel de stare sufletească, oamenii se roagă necontenit pentru bani. La urma urmei îi vor căpăta, cu preţul fără seamăn al cruzimii lor interioare. Rugându-ne însă pentru prosperitate, conform „legii desăvârşite”, noi o vom obţine cu toată binecuvântarea „darului desăvârşit”.

Elanul inconştient şi subit al sufletului, de a face o jertfă bănească ori a fonda o instituţie de binefacere, ca recunoştinţă pentru ajutorul primit, n-ar trebui să fie niciodată oprit sau înăbuşit. Obolul lăsat în cutia mi-lei, cu dorinţa sinceră de a face bine tuturor, este mai însemnat decât valoarea nominală a monedei depuse. Simţământul de ajutorare, care însoţeşte bucăţica de metal, se ataşează noului posesor şi acţionează în spaţiu. În aceasta consta farmecul amuletelor şi a cadourilor făcute din iubire şi cu dragoste. Un inel sau orice alt cadou de valoare, cerşit, dăruit în silă, fără tragere de inimă aduce cu sine gândul răuvoitor al celui care-l dă. În acest fel, cadourile transmit, fără îndoială simţămintele care le însoţesc.

„E mai plăcut să dai, decât să primeşti”. Omul care a primit cadoul făcut într-o clipă de mărinimie şi din toată inima, nu are numai un simţământ de recunoştinţă, îi comunică celui care îl primeşte un curent mental binefăcător, care îl pătrunde de fiecare dată când priveşte acel obiect drag.

Cutiile milei ar trebui să se adăpostească în încăperile rugăciunilor făcute. Obolul introdus în aceste cutii ar trebui dat cu îndemn neforţat şi dintr-o reală atracţie şi bucurie. În niciun caz altfel.

Gândul îndoielnic şi nu binevoitor aduce mai mult rău decât jertfa bănească – folos. De aceea, rugăm pe fiecare cititor al acestei cărţi, să dorească cu seriozitate fondarea

unor astfel de adăposturi pentru rugăciuni-le tăcute. Fiecare asemenea gând reprezintă, prin el însuşi, o putere care ar contribui la fondarea lor. Aceste gânduri, împărtăşite de cât mai mulţi oameni şi îndreptându-se către aceeaşi singură ţintă, vor contribui real la înfăptuirea temeliei acestui templu, la însăşi ţintă. Acolo unde dorinţa există şi vibrează cu intensitate, mijloacele materiale se vor ivi, izvorând parcă de la sine!

PRIMĂVARA, CU FORŢA TĂMĂDUITOARE ŞI REGENATOARE

Unele şi aceleaşi legi şi forţe conduc creşterea, dezvoltarea şi modificarea, atât a trupului nostru, cât şi a celorlalte forme organice: şerpi, păsări, mamifere.

Cu începutul fiecărei primăveri, pe planeta noastră îşi reîncepe acţiunea forţa, pornind şi împrăştiindu-se de la soare. Ea pătrunde în tot ce e organic şi, în primul rând, în om – cel mai înalt, cel mai complex şi totodată şi cel mai susceptibil organism intelectual.

Cât de puţin capabilă e viaţa elementară în ritmul cosmic, faţă de răsunetul multilateral al coardelor spirituale, strâns întinse! Pe măsură ce spiritul nostru va înţelege că urmează să se folosească, fără împotrivire, de această forţă, el va stărui să se hrănească neîncetat din emanaţia solară.

Această proprietate enigmatică de a regenera, proprie numai soarelui primăverii timpurii, condiţionează intensa preschimbare şi înviorarea circulaţiei substanţelor din arterele plantelor. Este elixirul vital. El produce, ca prin minune, muguri, lăstari şi frunze!

Emanaţiile solare, pătrunzând în arbore, îl invadează, dăruindu-i forţa vie, care înlătură definitiv frunzele uscate şi coaja din anul trecut, dându-i tot mai adânci posibilităţi de a suge din pământ noi rezerve de hrană.

Animalele, şi mai ales păsările sălbatice, cuprinse de valul ritmului solar, îşi reînnoiesc blana ori penele; totuşi, această aruncare a materiei exterioare şi utilizate este mai

nimic în comparaţie cu modificările care se produc în fiecare celulă a organismului.

Trupul nostru se supune aceloraşi legi. La ivirea primăverii, se produce şi în noi un fel de „năpârlire”!

Atunci eliminăm vechea substanţă, care nu mai poate fi asimilată acum şi intuim o alta nouă, în cazul, se înţelege, când acordăm forţei generatoare posibilitatea de a acţiona binefăcător asupra noastră. În acest timp, e bine ca sufletul şi trupul nostru să înceteze de a mai lucra, aşa cum încetează şi la animale, căci tot ce e viu are nevoie şi de odihnă.

Blana cea nouă, penele, pielea regenerată, schimbarea circuitului în ansamblul lumii organice, mugurii, frunzele, crengile din nou proaspete, reprezintă numai expresia vizibilă a emanaţiei solare invizibile, totuşi reale.

Corpurile păsărilor, ale animalelor şi oamenilor se lasă pătrunse şi se îmbăiază chiar în noua soluţie chimică şi invizibilă, care, însă, provoacă noi cristalizări! Astfel se aruncă toate elementele uzate ale anului trecut.

Nu există graniţă între spirit şi materie! Materia este expresia gândului accesibil simţurilor noastre externe.

...

Indienii numesc lunile februarie şi martie, „luni slabe”. Ei, ca observatori ai naturii mai subtili decât noi, înţeleg înclinarea organismului spre oboseală, inactivitate şi odihnă, care însoţesc regenerarea şi forţa creatoare.

Cele mai mari şi frumoase cristale se formează în soluţia care nu este supusă zdruncinării. Trupul nostru este supus aceleiaşi legi, primăvara, cu marea şi importanta ei cristalizare. Pentru a ne folosi deplin de acţiunea miraculoasă şi binefăcătoare a acestei forţe puternice, omul trebuie să se supună odihnei, îndată ce simte această nevoie, fie în miezul zilei sau în miezul nopţii.

A te forţa la o prea intensă şi continua muncă

spirituală sau fizică, a te încăpăţâna să lucrezi numai prin voinţă, în ciuda instinctului sănătos, înseamnă, şi asta o fac un enorm număr de oameni (în veacul nostru de condiţii nefireşti ale vieţii), să te privezi de dreptul pe care îl ai la forţa regenatoare, să sugrumi şi să corupi opera acestei forţe. În loc să dăm posibilitatea acestor manifestări tainice de a lucra în noi, în loc să aruncăm, ca şi stejarul, tot ce e veşted, descompus, omul le trăieşte spasmodic, cu sine, an după an, împiedicând astfel înflorirea unei proaspete vitalităţi. Acesta este una din multele cauze, în urma cărora, umerii se încovoaie, părul încărunţeşte, zbârciturile apar.

Aşa-zisa „bătrâneţe” se bazează exclusiv pe nepriceperea omului, pe incapacitatea lui de a găsi acele condiţii favorabile, în care să-şi poată dobândi forţa inepuizabilă. O febrilă creştere a nervozităţii, de asemenea poate provoca o accentuare a forţei musculare, ca şi o activitate mai intensă şi neîntreruptă. Omul, atunci, e ca într-o turmentare gravă, se arunca în acelaşi timp, în variate ocupaţii, neîngăduindu-şi repaus şi trezindu-se într-o zi, la sfârşirea completă a forţelor, la decadenţă.

Dacă în sufletele oamenilor ar dospi numai ideea de respect pentru forţa regeneratoare a primăverii (indiferent de convingerile lor personale), le-ar fi prielnică această atitudine de expectativă şi le-ar ajuta chiar foarte mult.

Orice adevăr dinamic, care la apariţia lui, nu e alungat cu violenţă din gând, prinde rădăcini, trăieşte existenţa sa în binele care răsare din el.

Oamenii care duc o luptă aprigă în viaţă, îşi epuizează forţele şi îmbătrânesc înainte de vreme. Rezistenţa, chiar a marinarilor oţeliţi, adeseori nu durează mulţi ani; la vârsta de 45 – 50 de ani, ei sunt deja bătrâni.

În împărăţia naturii, se succed fără răgaz, epocile de activitate, cu cele de odihnă absolută. În timpul iernii, în lumea vegetală, circulaţia sevei stagnează, iar o bună parte din animale nu se mai hrănesc şi dorm, adică hibernează; însuşi pământul se odihneşte, în aşteptarea noilor semănături. Omul, dacă s-ar da şi el, din timp în

timp, unei pasivităţi totale (posedând şi o posibilitate, incomparabil mai mare, de a percepe forţa solară invizibilă), el s-ar renaşte atât spiritual, cât şi fizic. În el, s-ar trezi atunci, simţuri şi forţe pe care, acum, majoritatea oamenilor le neagă, pur şi simplu.

În Orient, graţie unei vieţi mai paşnice (meditative), contemplative, oamenii au căpătat mai de timpuriu, o autoritate oarecare asupra acestor simţuri şi forţe noi. Ei nu domină ca şi cuceritorii! India e supusă Angliei, cu toate acestea însă, Orientul predomină şi învinge cultura exterioară şi superficială a Apusului. Noi avem de învăţat de la India, abecedarul unor legi şi forţe necunoscute înţelepţilor noştri. De unde vin aceste forţe şi cum s-au dezvoltat ele? Din tăria spiritului lor, profund, dar liniştit, care de mii de ani, năzuieşte armonios să atingă acelaşi ţel. Noi, ceilalţi, continuăm să gândim, plini de superstiţie, că nimic nu se poate realiza, fără o muncă grăbită şi istovitoare. Noi nu ştim cum să ne lăsăm trupul pătruns de acea stare specială de somn adânc, în timpul căruia, forţele noastre mentale să acţioneze la distanţă, aducându-ne de acolo foloase de o mie de ori mai mari decât ne poate da munca fizică.

Oprirea arbitrară a procesului anual de înflorire a mugurilor, precum şi cristalizarea lor în substanţă, este o abatere tot atât de dăunătoare, ca şi tunderea unui pom în epoca desfacerii mugurilor.

Mulţi ne pot obiecta: e posibil oare să-ţi neglijezi îndeletnicirile tale, să te privezi de pâinea cea de toate zilele, pentru a te da pe tine însuţi „reparaţiei primăverii?”. Hotărârile omeneşti nu sunt întotdeauna cele mai fireşti. Atunci când natura ordonă: „la odihnă”, omul răspunde: „la muncă”, împingându-se, deci, singur, în oceanul suferinţelor.

Conştiinţa necesităţii a ceva care-i lipseşte, îi apropie posibilităţile: nevoia de ceva, dorinţa şi cererea insistentă sunt de la sine rugăciuni, cu alte cuvinte, ele sunt forţa prielnică, care, împărtăşindu-ne cu susţinere, ne scoate din condiţiile unei vieţi pline de lipsuri. Acesta e izvorul

germenului viitorului întreg, taina trecerii către o viaţă superioară şi mai destoninică! Hristos a exprimat această lege într-o parabolă, ale cărei cuvinte vor dăinui mereu: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide”.

El n-a tălmăcit taina acestei parabole în mod ştiinţific, n-a spus de ce fiecare tendinţă superioară, fiecare gând serios şi fiecare dorinţă se realizează. Această taină este tot atât de inexplicabilă, cum sunt şi toate celelalte. Fiecare cauză, din care purcede consecinţa, duce către o nouă taină, în faţa căreia, cauza poate fi considerată consecinţă.

Numai nouă, oamenilor, ne este dat să discernem şi să ne folosim conştient de toate aceste forţe dinamice, cu toate că ne este ascunsă cauza iniţială.

Copacii, ca şi animalele, mor din pricina necunoaşterii acestei ştiinţe. Noi, oamenii, am murit până acum, din aceeaşi cauză. Moartea, precum spune apostolul Pavel, este ultimul duşman pe care trebuie să-l învingem!

Pe măsură ce omul se îmbogăţeşte, agonisind tot mai multă ştiinţă, care îl ajută a se folosi mai intens de aceste minunate Forţe, el, în drumul vieţii pe care îl parcurge mereu, învaţă, şi chiar îşi însuşeşte, arta tăcerii. Datorită ei, se înglobează şi el în armonia Supremei Forţe Mute, care înlocuieşte moartea cu nemurirea, înzestrându-l necontenit cu elemente tot mai noi, tot mai subtile.

NEMURIREA FIZICĂ

Noi credem în posibilitatea nemuririi fizice, adică observăm că spiritul se va putea folosi de trup, atât cât va dori. Cu anii, în loc să se ruineze, trupul se va reînnoi, rămânând veşnic tânăr.

Noi credem că se bazează pe oarecare adevăr, miturile pe care popoarele culte din antichitate şi le făceau despre „nemuritori”, adică despre fiinţele care stăpâneau forţe mai înalte decât cele „muritoare”.

Această nouă posibilitate a nemuririi fizice, reiese din legea, în baza căreia fiecare arzătoare, neînduplecată şi perseverentă dorinţă a omenirii, trebuie să se realizeze cândva. Strigătul de viaţă se înfiripă la început nesigur, apoi din ce în ce mai insistent, pe măsură ce masele se pătrund de înţelegerea bucuriilor mentale superioare, de valoarea existenţei şi a conştiinţei, că viaţa este prea scurtă pentru a putea îndeplini toate multiplele lor cereri.

Un şir întreg de procese spirituale vor îmbogăţi trupul, cu noi impulsuri vitale, transformându-l, în cele din urmă, într-un instrument mai flexibil şi mai sensibil, asupra căruia se vor transmite şi se vor reflecta tot mai uşor, toate influenţele mentale. Aceste procese nu vor susţine trupul pe care îl avem noi azi, ci vor susţine numai acel trup, ale cărui elemente se preschimbă neîntrerupt, regenerând, asemeni eterului, spiritul superior din care este format.

Voinţa, dorinţa şi rugăciunea vor crea un trup nou, care nu se va expune întâmplător vieţii.

În prezent, noi îl împovărăm, conştient sau inconştient, cu germenii morţii, fiecare respiraţie este întunecată de „conştienţa” bătrâneţii care se apropie, de credinţa în distrugere; iar convingerile se materializează în carne şi în sânge! Credinţa în posibilitatea unei vieţi care se va reînnoi şi va renaşte mereu, va crea o astfel de viaţă!

Simultan cu procesul renaşterii, trebuie să fie aruncate părţile uzate şi să avem epoci lungi de „năpârlire”, ca şi în viaţa animală.

Materia organică participă, mai mult sau mai puţin, la energia vitală; iar oamenii sunt împărtăşiţi cu ea, în diferite grade.

În strânsă legătură cu intensitatea dezvoltării acestei energii, în scurt timp, vor apărea fiinţe îmbibate de curentul veşnic, într-o aşa mare măsură, încât ele vor înţelege şi vor păşi pe căile renaşterii, intuind şi alte noi perspective de existenţă.

Cel mai greoi spirit dintre noi se împotriveşte întotdeauna încolţirii în el însuşi a noilor idei. Câmpul de bătălie, în care se ciocnesc părerile, este trupul nostru şi

această luptă îl brăzdează cu suferinţă. Dacă el va reuşi, chiar în cel mai neînsemnat grad, să creadă în Forţa Infinită şi dacă va pricepe că boala şi moartea nu sunt necesităţi veşnice, atunci credinţa supremă va învinge. Toate învechitele rătăciri vor fi, una după alta, înlăturate, iar cunoştinţe tot mai noi vor fi pricepute şi înţelese. După fiecare încăierare, trupul va deveni mai puternic; convulsiunile şi crizele, slăbind mereu, vor face loc statornicei seninătăţi (serene mood).

Până acum, oamenii nesocoteau trupul, din neştiinţă. Ei nu înţelegeau că boala arunca gândurile materializate şi învechite, deschizând calea altora noi. Nepricepând, deci, rostul bolii, ei se străduiau din toate puterile, să menţină, în mod artificial, starea cea veche. O întreţineau prin credinţă. Dacă boala va aduce daune sau moarte, se determină dinainte, de către credinţă. Oamenii care recunosc în boală un remediu real al organismului, prin care se elimină toate elementele uzate, folosesc mult progresul lucrării spiritului. Dimpotrivă, acei care nu văd în boală decât un rău, cuibăresc în ei o grea povară, povara greşelilor, a rătăcirilor care se vor închega, sintetiza, în carnea şi sângele lor, astfel încât, ei vor pierde în general, capacitatea de a fi purtătorii „EULUI" spiritual.

A respinge cu dispreţ posibilitatea regenerării şi conservării trupului, cât mai îndelung, prin mijlocirea reînnoitoarelor procese de preschimbare, înseamnă a închide uşa vieţii şi a lăsa, voluntar, ca moartea să pătrundă prin cealaltă poartă deschisă.

Noi nu hotărâm cum anume trebuie să credem. În actualul nivel spiritual, inferior, mult prea mulţi nu vor fi în stare să pătrundă orizonturile luminate de o astfel de credinţă, care să creeze asemenea posibilităţi. Cu timpul, se vor produce, desigur, multe fenomene, în care, acum, nimeni n-ar fi în stare să creadă. Depinde de noi, de tăria voinţei noastre, ca să dorim imposibilul şi să ne pară realizabil. Trebuie să ne rugăm, pentru a ne întări în credinţă, care ne-ar fi temeiul şi făgăduinţa realizării lucrului dorit. Se obţine această credinţă, în măsura

puterii rugăciunii noastre.

Însuşirea de a se încrede este o forţă intuitivă, prin care se percepe adevărul, care n-a atins încă sfera noastră mentală. Columb poseda o astfel de credinţă, când susţinea existenţa noului continent. Ea reprezintă o adevărată forţă dinamică, care clocoteşte în toţi acei oameni încrezători în steaua lor călăuzitoare, care îl conduce pe drumuri necunoscute, dar care duce către ţinta întrevăzută şi râvnită numai de ei.

Cine se roagă pentru această credinţă şi pentru posibilităţile, deocamdată supranaturale, optează în acelaşi timp şi pentru aptitudinea de a stabili un nou adevăr. Acel care se va ruga insistent numai pentru Adevăr, îl va obţine; iar Adevărul, în plinătatea sa, înseamnă puterea de a înfăptui ceea ce pare imposibil.

Omul se poate descătuşa deplin şi pentru totdeauna de rău (adică a atinge nemurirea fizică), dar numai dacă va căuta sprijin crediţtei sale, în Conştiinţa Infinită.

Pentru acest scop, spiritul fiecărui om trebuie să se concentreze numai în sine însuşi! Nimeni nu poate absorbi Forţa Suprema, dacă depinde de alţii. În felul acesta, ar adopta şi s-ar îmbiba cu o credinţă străină. Vremelnic, şi atârnarea poate face minuni, totuşi, aceste minuni nu sunt solide, pentru că izvorul vital nu se poate afla decât în noi înşine, şi nu se poate dezvolta decât dacă se hrăneşte din veşnicie.

Cea mai perfectă rugăciune, conştientă ori inconştientă, ar fi întotdeauna: „Să sporească în mine, credinţa în mine însumi”.

Încetul cu încetul, omul încetează de a se mai încărca cu noi greşeli, atunci când îşi modifică părerile spirituale faţă de boli, înţelegând că ele sunt numai mijloace, prin care spiritul va scăpa de toate vechile greşeli – „păcate mentale” – care s-au acumulat încă din fragedă copilărie, substanţializându-se în trup. În felul acesta, omul se descarcă nu numai de falsele noţiuni, dar şi de temerile anterioare. O boală grea, de care am suferit poate cu câţiva ani în urmă, a lăsat în noi amintirea unei temeri

cunoscute, iar odată cu ea, şi închipuirea eronată, care stă la originea fricii. Această rătăcire (adică închipuire forţată despre frică), fie ea numai o reamintire, are un ecou dăunător în trup.

Frica, ca de altfel şi toate amintirile întâmplărilor îndurate, se îmbină „EULUI" nostru, ca părţi reale. Toate aceste amintiri, adeseori inconştiente, întreţin adeseori idei adânc înrădăcinate în noi, precum că ruinarea şi moartea n-ar putea fi vreodată biruite! Într-o totală transformare a gândirii, se produce ca o conjurare (Exorcism)!

Abcesele spirituale se deschid, bineînţeles printr-o circumstanţă, care, într-un fel oarecare, se răsfrânge asupra trupului, îmbolnăvindu-l. Bolile şi vechile suferinţe se vor mai întoarce, într-o înfăţişare, însă, mult mai atenuată, sub forma unor amintiri apăsătoare, care s-au mai păstrat în subconştient, numai în scopul eliberării noastre de rătăcirile noastre din trecut. Vom avea un rezultat cu totul opus, dacă omul nu-şi va schimba opiniile sale mentale faţă de însemnătatea spirituală a bolii, cu alte cuvinte, dacă la fiecare nouă îmbolnăvire, el va adăuga şi reminiscenţele supărătoare, care până la urmă, vor avea o influenţă atât de puternică asupra lui, încât organismul, zdruncinându-se, nu va mai fi în stare să le mai învingă.

Adevărul poate fi cunoscut în orice timp, chiar şi mai târziu e totuşi mai bine decât niciodată. Consecinţele adevărului cunoscut şi însuşit, vor începe imediat să se manifeste şi să aibă repercusiuni în trup, iar dacă se va întâmpla ca trupul pe care îl posedăm în momentul de faţă să nu poată atinge suprema perfecţiune, sigur forţa adevărului cunoscut n-a fost irosită zadarnic, căci, în mod invizibil, ea va ajuta spiritului să creeze un nou trup, pentru o nouă viaţă.

Oare nu e un paradox, că omenirea, care crede real în progres, invenţiile mari, rafinamentul la care s-a ajuns, Forţa Supremă, iar în acelaşi timp, e stăpânită cu încăpăţânare de imaginea ireală, că atât în prezent, cât şi de-a pururi, trupurile noastre vor rămâne sub autoritatea

bolilor, a distrugerii şi a morţii. Una nimiceşte pe alta! Umerii încovoiaţi, părul încărunţit sunt consecinţele acestei fanatice credinţe lipsite de curaj, care se menţine sub povara a tot ce e pământesc şi care tinde către inevitabila descompunere. Spiritul se otrăveşte atât de mult de gândul morţii încât, în cele din urmă, se istoveşte! Un trup reîntinerit devine minunat, capătă un aspect înfloritor, ca o mărturie a unui suflet împodobit de gânduri noi, de noi speranţe, noi planuri, noi scopuri, noi şi tot mai înălţătoare tendinţe, adică o veşnică trăire şi nu o vârstă matură semimoartă.

Rasa noastră crede atât de profund în slăbiciune şi distrugere, încât înţelepciunea, alegoric este imaginată în chipul unui bătrân slăbănog, cu parul înălbit, sprijinindu-se într-un toiag. Minunata înţelepciune, care nu ştie şi nu poate să se ferească de abisurile nimicirii. Odată cu accentuarea sensibilităţii, ne vom întoarce instinctiv de la tot ce ne cauzează un rău vădit sau abia perceptibil. Simţământul simpatiei sau al antipatiei va ajunge până la clarviziune, în toate împrejurările vieţii. Acest ultim simţământ, pe cale reflexă, va respinge oamenii răi, ca şi gândurile vătămătoare.

Neîndoios, cu întărirea credinţei, în procesul renaşterii, ne va veni de pretutindeni ajutorul material, sub formă de hrană, de obiceiuri schimbate, de un nou mediu înconjurător.

Cel care conduce şi sprijină toate acestea este spiritul şi nu vom avea niciun fel de scăpare, până nu-i vom asculta sfatul mut. O mâncare grea, un aliment vătămător nu va fi mistuit, nu vor mai fi întreţinute legături cu o societate rău îndrumată, iar toate spectacolele vor dispărea pe neobservate.

Şi totuşi, nu se cuvine să gândim că inspiraţia este posibilă numai cu propriile noastre virtuţi, după propriul îndreptar al regulilor stricte, ci dimpotrivă, dându-le ascultare, ne-am preda cârmuirii intelectului nostru inferior şi ne-am trezi în situaţia de a ne ordonă el legile intuiţiei, cu toate că numai intuiţia lucidă e singura care,

crescând în credinţă, trebuie să îndeplinească întreaga misiune.

Aşa de exemplu, când va sosi timpul „EULUI” nostru material ca să înceteze cu o alimentaţie nepotrivită, într-o clipă va pieri şi trebuinţa ei.

Mărturisindu-ne credinţa noastră în nemurirea fizică, noi nu afirmăm, dar nici nu negăm prin aceasta, posibilitatea nemuririi corpului pentru generaţia actuală şi nici nu stăruim cu tot dinadinsul asupra faptului că omenirea ar trebui de îndată să ţintească spre realitatea nemuririi, datorită anumitor mijloace fizice.

Mărturisind, am întărit numai adevărul, a se şti că această forţă, pe calea absolut naturală, va transforma tot ce e vulgar şi de calitate inferioară, în mai subtil, în superior. Mai curând sau mai târziu, omenirea toată se va inspira.

Suntem în zarea nemuririi!

Sfârşit.